

Phan Ý Yên

Tình yêu
là không ai muốn
bỏ đi

Làm ebook: Dâu Lê

NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

vh

Tình yêu là không ai muốn bỏ đi

Tình yêu là không ai muốn bỏ đi

Tác giả: Phan Ý Yên

Kích thước: 13 x 20.5 cm

Số trang: 262

Ngày xuất bản: 30-06-2013

Giá bìa: 79.000 đ

Công ty phát hành: Limbooks

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Chụp pic: miki90

Type

Jaejoong: Lời mở đầu + tản văn

nibom18: Truyện ngắn

Beta: MaiThanh

Làm ebook: Dâu Lê

Nguồn ebook: <http://www.luv-ebook.com>

STENT

Sách - Truyện - Ebook Ngôn Tình

Giới thiệu

Tình Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi, của Phan Ý Yên gồm 27 tản văn và 8 truyện ngắn. Những câu chuyện mang đậm màu sắc của hoài niệm về tình bạn, tình yêu, và cả những ngọt ngào, da diết miên tận khi cuốn sách đã được gấp lại. Những điều Phan Ý Yên thổi hồn trong từng trang sách, là tình yêu, mãi vẫn là tình yêu...

Tình yêu đi vào văn của Phan Ý Yên, nhẹ và mơ hồ như ký ức, nhưng lại khiến người đọc có cảm giác nhìn thấy, hoặc đã từng nhìn thấy đâu đây xung quanh cuộc sống này. Nhân vật chính là cô gái có cái tên rất thực: Ý Yên. Một cô gái mạnh mẽ, can đảm, thánh thiện, ngọt ngào với người mình yêu thương nhưng cũng đầy da diết và trắc ẩn trước sự bạc tình.

Lời đề từ cuốn sách tặng cho người đàn ông tên M, và đó cũng là một trong ba nhân vật nam chính trong cuốn sách: M, Lâm, K, đến và đi trong lời kể của Phan Ý Yên cũng vì thế mà trở nên chân thật, hữu hình. Với ưu thế trong lối viết tự sự, nhẹ nhàng rủ rủ rì rì, Ý Yên đã khéo léo khoác lên mỗi cuộc tình một câu chuyện chứa đựng đầy hồi ức: buồn – vui nhưng dù ở trạng thái nào, cô gái vẫn rất dịu dàng thánh thiện với khoảnh khắc cảm xúc ấy của mình: “Vào lúc ấy, cô nhớ những buổi sáng của mình, bình yên và thanh thản. Rừng lá phong trước nhà đã biết bao mùa đi qua vẫn miệt mài thay trút lá. Bầu trời đó luôn lặng lẽ hiền hòa. Cô nhớ có người gọi cô “Con mèo của anh!”, sự dịu dàng cuối cùng còn sót lại của thế giới. Cô nhớ mình có lần đã hỏi “Những cái cây kia có cô độc không hả anh?”. Người đó trả lời.” Không đâu, bởi ở trên cao, chúng nhìn thấy những điều đẹp đẽ mà không ai nhìn thấy được. Và mỗi một ngày lớn lên, khung cảnh xung quanh nhất định phải thay đổi. Hạnh phúc cũng thế. Nhất định cũng sẽ khác đi.”

Với Phan Ý Yên, đây là tác phẩm thứ tư đến với bạn đọc, là tác giả trẻ được yêu mến cũng bởi văn phong trữ tình, dịu dàng và nữ tính. Một cô gái dám buông bỏ trong tình yêu, dám ra đi rồi lại tìm về để đối diện với cảm xúc rất thật của trái tim mình, vị tha và bao dung đến giọt cảm xúc cuối cùng còn ngưng đọng trong đôi mắt đầy thiết tha. Nếu ai đó đọc tác phẩm này, sẽ nghĩ rằng đây là cuốn tự truyện, vì mạch văn của Ý Yên đậm chất tự sự. Nhưng, có

nhieu Ý Yên trong cả tập sách xinh xắn dễ thương này, mỗi mạch cảm xúc là một ứng xử văn minh, dịu dàng trong tình yêu.

Nhưng chỉ có một thứ duy nhất, đúng là của Phan Ý Yên, không lẫn vào đâu được. Là giọng văn và chất sống của Phan Ý Yên, rất dịu dàng và thánh thiện. Điều ấy, bạn đọc không thể tìm thấy ở những tác phẩm khác. Vì thế, Ý Yên rất khó lẫn vào đám đông.

Mục lục

[Lời mở đầu](#)

[Tản văn](#)

[Ngọn đồi xanh trong trái tim em](#)

[Cho Shin bé nhỏ](#)

[Cho Tiểu Pan](#)

[Có những ngày đến cả sự im lặng cũng khiến mình rất đau](#)

[Days](#)

[Giấc mộng mùa xuân](#)

[Hãy để em thương anh lặng lẽ](#)

[Hà Nội](#)

[In Mourning of love...](#)

[K](#)

[Không đầu không cuối](#)

[Mười hai](#)

[Ngày gió thì thầm](#)

Ngày không có tội phải không anh?

Nỗi buồn màu xanh bé xíu

Nỗi nhớ đứt quãng...

Nostalgie

Phải bắt đầu từ đâu để quên đi một người?

Run. Run. Run

Still summer

Summer crush

Tháng Ba

Thế giới song song

Thiên đường có chỗ cho những kẻ đại dột hay không?

Thư gửi Aurora, nàng công chúa ngủ trong rừng

Vậy là mình đã hết yêu nhau

Vì cuộc đời mình đã từng có những điều đẹp đẽ như thế!

Truyện ngắn

Khi bây mét là cả một đại dương

Alô, đây là ga Hạnh Phúc!

Con chim sẻ nhỏ của mùa xuân năm ấy

Em có dạ nào!

Mèo

Một vụn lần không yêu

Như nhiên

Giặt mình giữa mùa xuân

Tôi là đứa trẻ hai mươi tư. Cứ hai mươi tư giây một lần lại ước mơ những ước mơ đầy màu sắc. Cứ hai mươi tư giây một lần lại khóc. Cứ hai mươi tư giây một lần lại cười. Cứ hai mươi tư giây một lần lại giòn giã. Cứ hai mươi tư giây một lần lại chết. Cứ hai mươi tư giây một lần lại hồi sinh. Cứ hai mươi tư giây một lần lại khát khao nhục cảm.

Tôi là đứa trẻ hai mươi tư tuổi lần n. Bận rộn đến run rẩy với nhúm xúc cảm của riêng mình.

Tặng M.

Vì tất cả những tuyệt vọng và ngọt ngào nhất từ anh...

Em chưa từng đi tìm anh. Ngay cả trong những giấc mơ trước đây cũng chưa từng. Bản thân là một trái tim thất bại. Không thể nắm giữ được tình cảm của bất cứ người đàn ông nào. Nhưng gặp anh rồi. Cả trái mạng thêm một lần mà hi vọng được yêu anh. Thế nên, đừng ruồng bỏ em! Đừng rời xa em! Vì bây giờ. Lúc này. Dù có thế nào. Em cũng sẽ đi tìm anh. Không phải vì em sợ đơn độc. Không phải vì em không có anh em sẽ không sống được. Mà vì những khoảnh khắc đã từng nhìn thấy anh trong thế giới của mình khiến em tin rằng. Đôi khi không được thương, được quan tâm một người còn tệ hơn cả cái chết, tệ hơn cả việc phải khóc hàng đêm dài dang dở.

Đã có chấp chới. Nghĩ thật phi lý. Nhưng tình yêu. Vẫn dĩ nhiên là điều phi lý ngu muội rồi. Người ta ai cũng sẽ hết yêu. Đó là người ta tưởng vậy. Vì đến một thời điểm cần thiết, bạn nhất định sẽ lại phi lý ngu muội nhiều lần với cùng một người mà thôi. Nếu yêu.

Lời mở đầu

Mùa hè năm 2012. Với tôi là một mùa hè hạnh phúc. Mỗi một ngày thức dậy đều cảm thấy niềm hi vọng hân hoan như thể đang muốn nuốt chửng lấy mình. Sài Gòn sau những cơn mưa đẹp đến nao lòng. Tôi hay ngồi trong một quán quen trên đường Đồng Khởi, nhìn xuống vòng xoay nhà hát thành phố và nghĩ đến M. Tình yêu kì lạ và không được bất kì ai chúc phúc ấy đã lớn dần lên một cách tự nhiên như vậy. Nó thật cô đơn, bạn biết không, nhưng vào những ngày tràn ngập ánh sáng, đó là một nỗi cô đơn vô cùng xinh đẹp.

Tôi là một đứa trẻ chưa bao giờ lớn, bất an và thiếu tự tin. Trong tình yêu luôn luôn quá vụng về. Cứ nghĩ rằng chỉ cần hết lòng là đối phương sẽ có thể bình yên cạnh mình. Nhưng chữ “an” trong một mối quan hệ không phải do một mình mà viết nên được, bất kể tôi luôn giữ niềm tin rằng người ta có thể

xây dựng với nhau những mối duyên bằng tình cảm. Thôi thì đành vậy. Tình cảm của ngày hôm qua, thực ra quan trọng nhất là khiến bạn cảm thấy mình may mắn vì đã từng có một khoảng thời gian ấm áp. Phải không?

Tôi đã từng nói rất nhiều lời tạm biệt. Lần nào nói xong rồi cũng cảm thấy chân mình không chạm đất suốt một thời gian dài. Cũng không hẳn là nuối tiếc vì mất mát quá rõ rệt. Cũng chẳng vì muốn níu kéo hay từ nay không thể nào sống tốt được nữa. Lời tạm biệt giống như một bản nhạc cũ kĩ rầu rĩ lúc bạn trưa. Bạn muốn đứng lên tắt nhạc nhưng âm thanh này, bầu không khí này, cốc cà phê này. Tất cả khiến bạn chùn chân không nỡ. Tôi yêu M từ mùa hè, sang chớm thu, qua mùa đông, mùa xuân rồi lại đến mùa hè. M không còn nữa. Nhưng những buổi chiều Chủ nhật tôi đi bộ từ đầu Tràng Tiền, ghé vào L'Epicerie mua đủ ba cái bánh macaron ba màu khác nhau rồi leo lên gác quán quen trên phố Cô Tân, gọi một bình trà thơm mùi quế, tôi sẽ lại nhớ M. Nhớ những ngày M bảo: “Anh vẫn ở đây mà”. Để biết mình cũng đã từng được yêu thương như bất cứ ai.

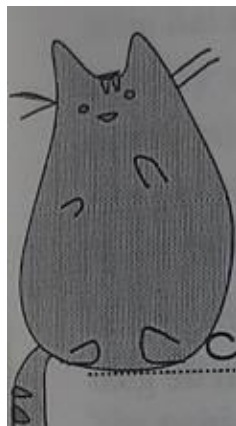
Cuốn sách này được đặt tên “*Tình yêu là không ai muốn bỏ đi*” vì với tôi, tình yêu rốt cuộc chính là mong muốn đơn giản này. Sau đắng cay, hờn giận, trách móc, tổn thương... quan trọng nhất chẳng phải là vẫn còn mong muốn nắm tay nhau hay sao?

Phan Ý Yên

Tản văn

Ngọn đồi xanh trong trái tim em

“Có đôi khi bạn muốn biến mất vì hi vọng để lại được tìm thấy giữa biển người mênh mông.”

Em thân mến!

Thỉnh thoảng, Yên vẫn luôn mong muốn mình có đủ lòng dũng cảm và kiên nhẫn để gieo một cái mầm cây vào khoảnh đất thênh thang trước mặt. Thứ tình cảm băng khuâng chờ đợi và hi vọng đó. Nó có thể sẽ lớn dần lên. Nó có thể sẽ lụi tàn đi vào một buổi sáng hanh hao tỉnh dậy. Nhưng để có đủ lòng dũng cảm và kiên nhẫn. Vui một cái mầm cây vào đất. Đã là điều may mắn rồi. Yên nghĩ thế.

Em thân mến!

Vào năm Yên mười tám tuổi. Yên viết một bức thư tự gửi cho chính mình. Bức thư ấy. Vốn dĩ là một đám chữ nguệch ngoạc, lẫn lộn xoay quay câu hỏi: “Mình đang ở đâu?” Yên đã gửi nó đi. Và ngày ngày trông đợi nó đến mỗi lần mở thùng thư buổi sáng. Năm hai mươi một tuổi. Yên vui vào một gốc cây thông trong vườn Luxembourg. Câu hỏi. “Mình đang ở đâu?” Và mãi đến bây giờ. Khi đã quay trở lại khu vườn ấy nhiều lần. Vẫn không thể nào tìm lại được. Năm hai mươi tư tuổi. Khi mỗi tiếng thở là một lần thấy mình chết đi thêm một ít. Yên đã hỏi người mình yêu: “Anh à. Em đang ở đâu?”... Yên lén lút khóc. Lén lút che giấu nỗi sợ hãi của mình sau làn khói thuốc bạc thếp. Lén lút bỏ trốn. Và lén lút... trở về. Tất thấy những chuyện đơn độc ấy. Tất thấy nỗi cô đơn và lạc lõng ấy. Yên nghĩ. Ai cũng đã từng trải qua. Khi tuổi trẻ. Ai cũng đã từng thấy mình không thuộc về bất cứ đâu. Ai cũng đã từng có lúc hằng đêm “nghe tiếng hòn đá rơi xuống tim mình”. Ai cũng có lúc băn khoăn hình như mình không nói chung thứ ngôn ngữ với thế giới xung quanh... Nỗi buồn ấy mà em nhỉ. Cứ lan ra, lan ra như một cơn cảm cúm mùa. Ấy vậy mà. Không có nỗi buồn nào có thể gọi được thành tên.

Em thân mến!

Vào những ngày cuối cùng của tháng Sáu. Yên tỉnh dậy vào buổi sáng. Mở toang cửa sổ. Và điều đầu tiên Yên nghĩ đến. “À, hôm nay, mình sẽ sắp xếp nỗi buồn của mình thế nào?” Nắng cứ như rót lửa. Thành phố nơi Yên sống. Chẳng thấy ai vội vã bao giờ. Họ. Chắc chắn cũng có những muộn phiền của riêng mình. Trong lòng cũng có thể có những ngọn đồi xanh thăm đã vội. Hay một cây cổ thụ già héo tróc mòn. Yên cũng không chắc nữa. Nhưng mà họ cứ từng đợt, từng đợt lướt qua Yên. Và vô hình với nỗi buồn cỡ XXL của những cá thể còn lại. Rồi họ sẽ làm thế nào em nhỉ? Có cách nào để nhào hết đám muộn phiền đó thành những chiếc cookies đủ hình thù? Và ăn hết chúng? Có cách nào? Có cách nào không?

Ngọn đồi xanh trong trái tim em. Ngọn đồi xanh trong trái tim Yên. Những người em đã gặp. Những người Yên đã gặp. Và không thể nào quên. Tất cả sẽ đứng đó. Bên cạnh những mầm cây khác. Khi em đủ dũng cảm. Khi Yên đủ dũng cảm. Vào một sáng mùa xuân. Vươn tay. Gieo vào đất. Yên sẽ mời em trà xanh và macaron vị pistache. Em thân mến!

Cho Shin bé nhỏ

“Những người mà bạn khó buông bỏ nhất thật ra chính là những người chưa bao giờ thuộc về bạn.”

Shin bé nhỏ,

Chúng ta sẽ không bao giờ còn có thể gặp nhau

Dù chỉ một lần

Trong giấc mơ chưa thành hình của mẹ.

Đừng hỏi tại sao

Khi tình yêu của bố dành cho mẹ đã chết

Những khát vọng khác đã tan

Trước cả khi khát vọng về con kịp sống.

Shin bé nhỏ,

Không phải tình yêu nào cũng ở mãi với mùa xuân

Ngọt ngào lẫn đắng cay đều khiến trái tim rệu rã

Mẹ không thể gặp con

Bởi con cũng là một phần của bố

Như ngọn lửa đã tàn

Không đủ để sưởi ấm vệt thời gian

Shin bé nhỏ,

Trái Đất không chỉ nghiêng mà còn chênh vênh con ạ!

Khi trên cùng một dải đất bằng

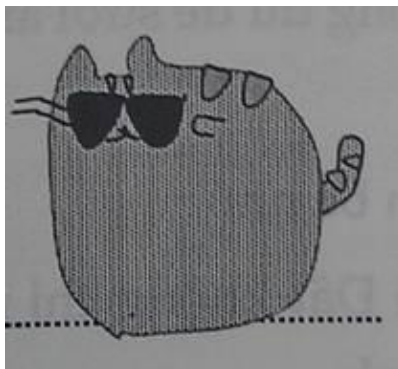
Tiếng hát lẫn tiếng thở than

Vằn vãi nhau mà sống.

Shin bé nhỏ,

Ngủ ngon nhé con!

Cho Tiểu Pan

*“Hãy quên đi chuyện đâu đó tồn tại người đàn ông sinh ra là dành cho bạn.
Chỉ có người đàn ông mà bạn làm cho anh ấy cảm thấy hạnh phúc đủ đầy trong*

*mối quan hệ với bạn mà thôi. Và khi ấy, anh ta sẽ đáp trả thật thà bằng những
cách dịu dàng và ngọt ngào nhất.”*

Em à,

Đừng khóc!

Ngoài kia, ai cũng đang gồng mình lên diễn.

Vì sợ đánh đổ mất cuộc đời.

Ai cũng nghĩ, cũng tin, cũng sợ

Cuộc đời này có một

Nên vẽ nguệch ngoạc hăng đêm.

Lên mặt. Thứ sếp màu. Triệu triệu năm rồi. Vẫn nhòe nhoẹt. Không khô.

Em à,

Đừng nghĩ!

Chỉ có tình yêu mới đủ sức kéo em đi.

Những người đàn ông. Với trái tim và tinh thần vạm vỡ.

Mỗi sớm mai của họ. Tỉnh giấc. Là cà phê.

Là báo. Là lịch hôm nay cụ thể phải làm gì.

Không có em. Không có em.

Ngồi vãn vơ.

Vui bằng ánh mắt.

Khóc cũng bằng ánh mắt.

Đem cả không gian phủ bởi một bóng hình?!

Em à,

Đừng nhớ!

Những lời ngọt ngào. Những điều có cánh.

Những cái nắm tay hay vội vã chiều mình.

Đem cả ước mơ đặt vào tim ai đấy.

Chuyện thủy chung có dăm ba kiểu.

Nhưng chẳng kiểu nào đủ để gọi “thủy chung”.

Em à,

Đừng tin!

Em có thể làm nên điều vĩnh viễn.

Chuyện ba năm. Chuyện một giờ. Chuyện khoảnh khắc.

Hạnh phúc chỉ ở đây thôi là đủ.

Nhé em!

Em à,

Đừng nghe!

Những chuyện dở dang.

Mà ta đang kể...

P.S: Tiểu Pan là một con cá vàng của tôi.

Có những ngày đến cả sự im lặng cũng khiến mình rất đau

“Bạn phải giữ niềm tin này trong lòng. Rằng một ngày nào đó sẽ có một người đàn ông xuất hiện và yêu bạn. Yêu nụ cười, giọng nói, ánh mắt, thói quen, dáng đi... mọi thứ. Anh ta sẽ yêu bạn. Sẽ khiến bạn cảm thấy mình được là chính mình, cởi bỏ mặt nạ, phá bức tường lo sợ và nghi kỵ vì bạn biết có người ở đó che chở và bảo vệ bạn. Nhưng buồn thay bạn cũng phải tin rằng, một ngày nào đó, anh ta cũng có thể biến mất. Và điều đáng buồn cười nhất là anh ta biết cách làm sự ra đi của mình cũng đột ngột và đơn giản như khi anh ta xuất hiện. Thế nên nếu muốn tô màu. Hãy chỉ tô màu hồng cho hiện tại thôi là đủ!”

Má à,

Hồi đêm, con nằm chèo queo, trùm chăn kín nửa chừng coi Hoài Linh tấu hài. Tự nhiên có đoạn cô Thanh Hằng ca vọng cổ, gọi má từ cái chỗ xa xăm nào đó. Xa lắm. Xa mút chỉ luôn à. Rồi con thấy giọt nước mắt chảy ngang. Thiệt tình, ca chi mà ác hơn đến ghét!

Trong giấc ngủ, mấy khi được mơ. Mà đã mơ thì nhớ riết, nhớ hoài!

Con mơ thấy mình chút xíu, ép sau lưng má trên cái xe cúp 81. Vòng tay con ngấn khúc mà sao giống như ôm được hết cả má vô người. Má chở con đến trường mầm non, trước đó bao giờ cũng ghé vô uống sữa đậu nành ở đường Hải Phòng, tại má biểu mỗi chỗ này là bán sữa đậu nành không cho bột mì vô trộn. Cái quán đó giờ vẫn còn, bán thêm bánh cuốn nhưng mà đâu còn ngon như ngày trước. Con nhớ có lần con đòi uống sữa trứng cho giống dừa bần bên, đòi đến méo xẹo cái mồm để má không cam lòng mà vét sạch tiền trong túi mua cho con. Nhưng mà con đâu có thích, được hai hộp là bỏ ngang... ngồi chống cằm nhìn má uống thừa chỗ đó. Vậy là từ hôm, con cứ luôn tâm niệm rằng: “Ai ăn thừa cho con là yêu con nhất trần đời!” Trời ơi, ai đời như vậy không nè?

Má chở con đến trường đại học, thả con ở nhà chú Quảng để lên lớp. Hồng biết giờ trường đó ra sao, chứ hồi ấy thì um tùm lăm, lụp xụp lăm! Con lùn tìn trong đám hoa mua tím, ngồi chồm hồm chơi với mấy cái cây mắc cỡ. Cứ chạm vô rồi ngồi đợi nó tỉnh giấc cho đến lúc má dạy xong. Mà hồi đó cứ thắc mắc hoài: “Có chi đâu mà tự nhiên má khóc?”...

Hồi nào đến giờ, con chẳng khi nào viết mail cho má. Có hồi tính bắt chước con cái nhà người ta viết mail kể với mà. Rằng con đi làm sáng sớm, thấy cái mặt trăng sao nó cũng trốn con mà đi, chắc tại sợ con lại trách: “Rằm rồi ai đốt giấy tiền, vàng mã giúp má?” Rằng con dạo này đã biết mua cam về tự bóc ăn để tăng vitamin. Rằng con đã biết con giống má chỗ nào để má khoe với mọi người (tại con ghét người ta sao cứ nói hoài là con giống ba), giống má cái đa đoan, như miếng bông gòn, thấm nước vô là giữ hoài không nhả. Ờ mà khờ thiệt, khoe gì không khoe, lại khoe cái đa đoan quá, rồi má lại ngửa mặt lên trời than: “Nhu vậy hoài, mai mốt giống má, khóc hoài sao con?”

Có chi đâu mà!

Có chi đâu mà!

Khóc riết rồi thôi! Mệt rồi khắc nín à. Má hén!

Hình như con chưa bao giờ nghe lời má. Má biểu: “Ráng mà sống cho vui vẻ, thoải mái.” Sao con cứ cảm xúc nhì nhằng vậy nè. Con ghét người ta chi lạ, cứ thích soi mói, thích so bì, thiên cận, nhỏ nhen. Thấy mình cười hoài, tưởng mình phong lưu lăm. Tới hồi chịu hết thấu, khóc chút thì biểu: “Sướng riết rồi khổ đi cho quen”, hay: “Làm gì mà cường điệu quá đáng”. Đó, như cái miếng bông gòn, thấm vô rồi không chịu nhả ra cho gánh phong trần nhẹ bớt.

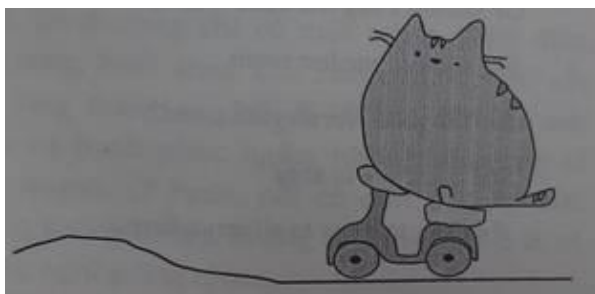
Má, con thiệt là hư!

Mấy dòng này viết hồi con hai mươi tư tuổi. Mà đến giờ vẫn không đủ can đảm nói với má một lời.

Xin lỗi má, con thiệt là hư!

Days

“Tình yêu chính là cho ai đó quyền hủy hoại bạn với hi vọng rằng người ta sẽ không bao giờ làm vậy.”

Sẽ có một buổi sáng tháng Sáu rực rỡ nào đó, bên kia cánh cửa là khúc ca dành cho bạn...

I once had a girl

Or should I say she once had me

She showed me her room

Isn't it good Norwegian wood?

She asked me to stay

And she told me to sit anywhere...

Hôm qua tình cờ nhìn thấy ở góc phải trong facebook, vào ngày này năm ngoái, tôi đã viết trên wall của mình khi nằm cạnh Địa Trung Hải. “Buổi sáng Địa Trung Hải. Màu xám. Muốn xin một ít thóc. Gieo lên thành mạ. Để Địa Trung Hải lại hóa xanh.”

Suốt nhiều năm liền, tôi cứ ấp ủ niềm hi vọng về một buổi sáng tháng Sáu như thế, có một người xuất hiện và mang đến chút gì đó bé nhỏ thuộc về mình.

Và cũng đã nhiều năm liền như thế. Nỗi buồn càng dài rộng bao la.

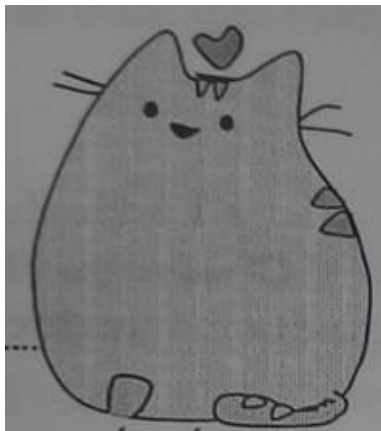
Đêm qua tôi nằm mơ. Thấy mình đang ngồi trên tàu 6, bến dừng ở Trocadero. Lúc tỉnh dậy, mò mẫm xem bản đồ tàu 6 trên google, tự nhiên nước mắt cứ ứa ra không thể cưỡng lại. Lúc ở Paris, tôi thường chỉ có một mình. Buổi đêm, buổi sáng, buổi trưa. Lúc nào cũng có thể sẵn sàng lang thang ra phố, đi bộ cho đến lúc mệt nhoài và hạnh phúc ngắm nhìn những rộn rã xung quanh. Ở Paris, nỗi cô đơn ở khắp nơi. Nhưng không bi lụy, không tuyệt vọng. Có lẽ, vì ai cũng nghĩ giống nhau.

“Ừ, sang mùa, mọi thứ có thể sẽ khác đi.”

Sài Gòn những buổi sáng gần đây cũng rục rịch khang khác. Khi bước xuống phố. Đắp lên mình đủ các thứ phòng thân bảo vệ, tôi nghĩ về giấc mơ tàu 6, chạy qua tháp Eiffel, hai tay giấu kĩ trong khăn choàng ấm.

Làm sao để tiến lên phía trước khi không thể yêu thương nỗi cô đơn của chính mình?

Giấc mộng mùa xuân

“Mối tình đầu tiên đôi khi không phải là người mà bạn dành tặng nụ hôn đầu hay người mà bạn hẹn hò lần đầu tiên. Mối tình đầu tiên chính là người mà cho dù có gặp gỡ ai bạn cũng sẽ vô tình so sánh với người đấy. Là người mà dẫu đã cố quên biết bao lần, họ vẫn lì lợm ở lại trong trái tim bạn.

Lúc ấy, họ mới chính là người yêu đầu tiên của bạn!”

Là tác dụng của bia. Của nước đá. Của rượu. Tôi thấy mình không thể nào ngủ được. Lục đục làm những chuyện vật vãnh.

Tình cảm dành cho anh giống như giấc mộng mùa xuân. Ô ạt và ấm áp. Nhưng vào lúc một giờ bốn phút sáng. Khi ngày chưa đến. Tôi thấy giấc mộng mùa xuân của mình vỡ tan tành. Vội vã. Anh. Giấc mộng mùa xuân của tôi.

Tôi làm yaourt lúc nửa đêm. Tôi cọ bếp. Cọ buồng tắm. Tôi đã làm tất cả những việc ấy một cách hết sức dụi dàng. Những công việc đơn độc. Và vật vãnh. Lúc nửa đêm. Tôi đã nghĩ chúng có thể lôi tôi ra khỏi giấc mộng mùa xuân của mình. Kéo tôi trở về với thực tại. Không có giấc mộng mùa xuân nào cả. Tất cả chỉ là một đợt thở gấp.

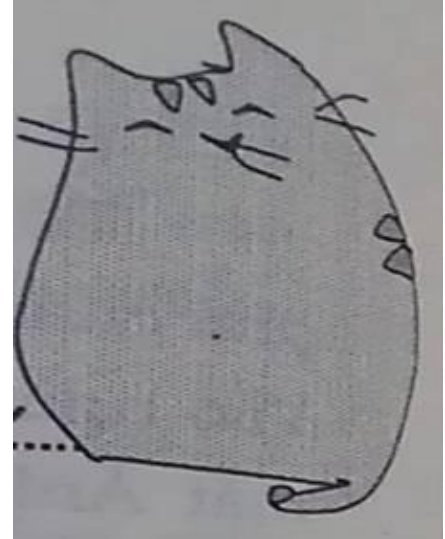
Nhưng Anh. Và ngày đầy gió.

Trời đã sáng rồi. Sao tôi vẫn chưa thể tỉnh giấc? Sao tôi vẫn chưa thể đặt chân bước qua thềm?

Trời đã sáng rồi mà...

Tôi ở đâu? Anh ở đâu? Mùa xuân buồn bã phủ chần lên nỗi niềm giấu kĩ. Tôi có thể làm gì? Vào ngày mùa xuân không có nắng. Chỉ có ánh mắt Anh nhìn. Khiến vòng tay run rẩy. Tôi có thể làm gì? Tôi có thể làm gì? Buông mình. Nằm nghiêng. Mơ giấc mơ Anh.

Hãy để em thương anh lặng lẽ

“Einstein nói sự điên rồ nghĩa là bạn cứ làm đi làm lại mãi một việc và hi vọng tìm thấy những kết quả mới. Tình yêu hóa ra cũng là một sự điên rồ khi bạn cứ yêu đi yêu lại một người và mong chờ người đó sẽ đổi thay.”

Sáng nay em dậy sớm. Trời đột nhiên đổ mưa rất to. Đưa tay ra ngoài cửa sổ, cảm thấy mùa hè đã ở rất cận kề. Vậy là ngồi bó gối luôn bên bệ cửa, lục lọi trong ổ cứng xem lại tuổi trẻ của mình. Đột nhiên muốn hỏi mèo. Tuổi trẻ của anh không có em thì thế nào? Anh đã từng thích gì, yêu người con gái ra sao, có ước mơ những điều kì cục, ngỗ ngược hay không? Đột nhiên muốn hỏi, những người đã đi qua đời nhau, như chúng ta lúc này, họ mất bao nhiêu thời gian để nỗi buồn đóng vậy khô queo?

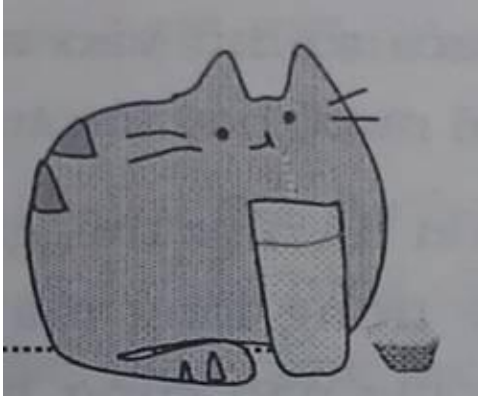
Hồi xưa, em đã từng thích những điều đơn giản lắm. Thích uống trà pha mật ong trong tiết trời mùa đông có khói. Thích mùi cà phê tản ra từ các quán bên đường. Thích nằm cuộn tròn ôm lấy thân mình. Thích tự mua hoa và thả vào những cái chậu be bé trong nhà. Thích nấu cơm cho người mình thương. Thích đi bộ không cần định hướng và nghe Hà Trần hát “người con gái sợ nỗi cô đơn vội vã đi tìm giấc mơ”. Thích viết bưu thiếp gửi đi vào mùa xuân. Thích pha nước gừng ấm cho người đàn ông mình yêu ngâm chân trước khi đi ngủ. Thích nói rằng “em chẳng thích anh chút nào cả” dù trong lòng thì bồi hồi, xốn xang. Thích ngắm nhìn đàn ông hút thuốc.

Mà hồi này, em vẫn thích những điều như thế. Có chăng bổ sung thêm là em thích nghe giọng nói của mèo. Thích nắm tay mèo. Thích nghe mèo bảo “anh mệt” để em có thể cảm thấy mình quan trọng với mèo. Thích ôm mèo rồi dụi đầu vào ngực hít hà. Cơ mà, hình như tất cả mọi người đang nghĩ, em chắc phải cần những gì to tát và vĩ đại hơn thế. Nên càng lúc em càng tự cô lập mình. Em cứ loay hoay, loay hoay. Vì nhận ra rằng mình đang dần dần kiệt sức. Giống như người chết đuối cố vẫy vùng nhưng tiếng kêu cứu không thể nào lọt được đến trái tim của bất kì ai.

Sáng nay, trời mưa rất to. Cầm một cuốn sách lên, trốn ra quán quen, gọi một ấm trà quế hoa, thấy nỗi buồn rơi lại phía sau. Trong *Nước Mỹ nước Mỹ*, Phan Việt viết: “Tôi muốn tin vào những thứ “duyên” không đi kèm “phận” hay “số” mà do chúng ta tạo ra với nhau bằng tình cảm. Tôi muốn tin rằng những gì chúng ta đã gieo xuống, dù chậm, nhất định sẽ nảy mầm và ra trái đúng như cái hạt mầm đã gieo. Như sau mùa đông dài, nhất định phải là mùa xuân; tôi mong tất cả các bạn tôi, dù ở bất cứ đâu Trái Đất, vào lúc nào, cũng vẫn giữ trong tim cảm giác thanh xuân của những năm tháng tuổi trẻ - cái thời mà mọi thứ đều dễ dàng, buổi sáng sớm một ngày bất kì có thể đứng dậy nói lời tạm biệt mà đi không lưỡng lự hoặc nhìn vào tuyết trắng trời mà mỉm cười rồi hít vào và thở ra một hơi thật dài, cho hơi nước bay lên trong buổi sớm.”

Em đã luôn tin như thế, giữ sự nhiệt huyết và hi vọng đầy trong lòng mà có thể cảm thấy cuộc đời mình lúc nào cũng hạnh phúc đủ để mỉm cười. Với anh. Với người. Nên anh đừng buồn. Đừng lo lắng. Vì dù có thế nào, em sẽ vẫn thương anh dẫu chỉ là đứng từ xa nhìn lại thấy anh cười cũng được... anh nhé!

Hà Nội

“Đôi khi các cô gái có thể tha thứ, quên hết mọi đau đớn đã trải qua, mỉm cười sau biết bao đêm vùi đầu vào nước mắt. Chỉ vì ai đó, vào một lúc nào đó đã từng nắm chặt tay cô mà bảo rằng: Anh ở đây mà!”

Sau một trận mưa đêm ngoài phố, tôi lục đục châm thuốc, ngồi bệt ở góc ban công và đọc An Ni Bảo Bối trong ánh đèn leo lét. À, vậy là nhớ ra, một thời gian nào đó, trong lòng cũng đã nghĩ “Hà Nội chắc phải là thành phố kiếp trước của riêng mình.”

Hắn vậy. Khi bắt buộc phải kéo cao cổ áo giữa mùa hè tháng Bảy, tôi bình thản nghĩ về những ngày mùa đông cũ kĩ ấy, ngồi cạnh một cô bé giọng nói trong veo ở vỉa hè lát gạch, nghe em ngọt ngào với anh chàng người yêu đi du học ở xa: “Ôi thương thế, sao ấy không đi ăn đi? Hay là tớ không đi chơi nữa, về nhà với ấy nhé?” Mười năm sau, giữa Sài Gòn, nghe những lời tương tự thế. Mà lòng chợt có chút hanh hao. Tôi tủi thân. Rất đàn bà. Cái kiểu tủi thân này. Chỉ vì khát khao, ghen tị, ước ao. Giá mà mình cũng được nói những lời “vô bổ” như vậy.

Thực ra tôi vốn yêu mến sự cô đơn của riêng mình. Những buổi tối thế này, nhận thức rõ toàn thế giới đang bận rộn với những mối quan hệ khác (và chắc chắn là quan trọng hơn mối quan hệ với tôi), tự do làm những việc cô độc mà

không sợ bị ai phàn nàn, đánh giá. Nước mắt có rơi xuống cũng là giọt nước mắt vô lí, tự hanh khô, tự chết đi trên nền gạch sau khi băng mình qua một quãng đường dài lặng lẽ. Tôi sẽ luôn đặc biệt chú ý đến từng chuyển động nhỏ xung quanh mình. Từ chiếc kim đồng hồ tích tắc, tiếng con thạch sùng tặc lưỡi, tiếng thở dài của chính mình, tiếng xe máy vòng vọng ở sân chung cư, tiếng người online rồi offline ở Skype, tiếng con mọt cắn gỗ bèn bĩ. Mà tuyệt nhiên. Sẽ không có tiếng Người. Không một chút tiếng Người. Rồi sẽ bắt giắc vòng tay tự ôm lấy thân mình siết nhẹ. Có thể giọt nước mắt sẽ lại rơi. Có thể không. Nhưng chắc chắn luôn âm thầm và tĩnh lặng.

Ừ, đang nhắc về Hà Nội nhỉ. Giống như một định mệnh. Tôi nhất định đã phải lòng đàn ông Hà Nội. Chưa từng một ngoại lệ nào. Hay sự ngẫu nhiên này vô tình đã trở thành một thứ tín ngưỡng cá nhân? Tôi không biết rõ. Chỉ nhớ rằng trái tim giống như một loài hư hỏng bất trị. Tồn thương và lì lợm. Xuẩn ngốc và ngớ ngẩn. Nhìn những chậu cây bé tí xanh rờn, rèm cửa tung phấp phật, nghĩ về người đàn ông ấm áp và khao khát anh ta. Một khao khát thuần túy bản năng, áp tấm lưng trần vào vòng tay ấy, nghe được tiếng tim ngược dấu với mình khe khẽ đập. Đêm chẳng thể nào còn đủ dài được nữa! Rồi sẽ quay mặt, choàng tay qua người anh, nhắm nhắm cắn vào cằm, cười khanh khách. Ngoài cửa sổ, bầu trời đầy sao. Tôi sẽ giữ anh ở đây thật lâu, người đàn ông Hà Nội của mình. Nhất định thế! Dù có phải trói ghềnh lấy anh, cũng sẽ không bao giờ buông anh ra nữa.

Hà Nội. Tôi vẫn luôn nghĩ về nơi ấy như thế.

Người đàn ông ấy. Tôi vẫn luôn nghĩ về như thế.

Bằng cách hít thở thật sâu.

Dẫu rằng sự ích kỉ của bản thân sẽ không một ai trên đời hiểu được.

Mà có là gì.

Bởi vì người đàn ông đó sẽ không bao giờ đến.

In Mourning of love...

“Người đàn ông đó có thể là người tốt đối với cả thế gian này nhưng chưa chắc sẽ tốt với bạn. Nhưng một người đàn ông đã từng tệ bạc với những người phụ nữ khác thì nhất định bạn không nên nuôi ảo mộng rằng mình có thể thay đổi anh ta!”

Hóa ra tình cảm của con người đích thực là một vòng tuần hoàn đều đặn... Những cảm giác cũ. Những nỗi buồn cũ. Bằng một cách nào đó cũng sẽ quay về...

Năm 2009.

Giống như một điều kì diệu, tôi ngồi hàng giờ liền trong góc của gian hàng sách, chỉ để nghĩ về những điều chưa hề tồn tại. Bởi vì ở vị trí này có máy lạnh, có hơi người, có những dao động rất khẽ của hạnh phúc khi chàng thanh niên quay sang hôn cô gái tóc nâu mặc váy xòe màu vàng nhạt. Tôi ngắm nhìn họ, khát khao cảm giác của họ, ước ao nỗi niềm của họ... một cách ngó ngàng, khờ dại và vô vọng. Nhưng tôi không thể ngăn mình, không thể ngăn mình.

Tôi bắt chuyện với một người lạ. Một ông già mặc áo len mỏng đang tỉ mỉ ngắm soi những quyển sách của Murakami. Tôi chỉ chào. Và ông ta đưa cho tôi một mảnh khăn giấy trong cái túi da cũ sần của mình. Những người lạ. Trên một đất nước lạ. Đã ba lần đưa khăn giấy cho tôi.

Một buổi sáng tinh dậy, tôi thấy mình không còn tình yêu nữa. Xung quanh tôi đặc hoảng sợ và tuyệt vọng. Mọi thứ diễn ra chớp nhoáng đến nỗi tôi còn chưa kịp níu giữ kí ức. Một buổi sáng tinh dậy, chiếc váy đẹp nhất của bạn, được bạn nâng niu rất lâu, bạn yêu quý nó, giữ gìn nó, rồi vào buổi sáng ấy, bạn mặc thử lần đầu tiên trong đời, bước chân ra phố, và cả thế gian này chỉ cho bạn thấy rằng, chiếc váy ấy, không dành cho bạn, nó chưa từng dành cho bạn như bạn vẫn tưởng. Bạn đã ôm ấp nó suốt bao năm bằng ảo tưởng của chính mình. Bạn phải làm gì? Bạn phải làm gì? Bạn không thể làm gì ngoài việc để chiếc váy ấy dành cho người khác. Có những điều đơn giản đến không thể ngờ mà bạn chưa bao giờ đủ can đảm đối mặt với chúng.

Năm tôi hai mươi lăm tuổi. Tôi đã ước một điều về lòng dũng cảm và người đàn ông mang đến tặng mình chiếc váy màu lam mà mình mong muốn. Với lòng dũng cảm đó, tôi sẽ kể cho anh ta nghe về những hơi thở sau gáy, về chuyện tôi không thể cầm bút viết chữ cho đàn ông, chuyện tôi luôn chậm chạp và do dự trước các con số kiểu ba nhân hai bằng mấy, chuyện làm tình trong tiếng nhạc Amelie Poulain và... cả những giấc mơ về anh trước đó.

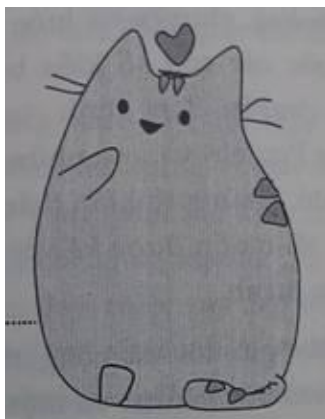
Những thứ lẩn thẩn đó. Một cách tự nhiên, tôi muốn được kể với anh thật giản dị và chân thành.

Bây giờ tôi đã cộng thêm nhiều năm tháng vào đời mình... và một lần nữa để tang cho tình yêu.

Nhưng dù sao. Tôi vẫn luôn yêu mến *Comptine d'un autre Ete*. Ừ. Dù sao thì tôi cũng vẫn vậy.

P.S: Nhớ Dy đã từng nói. Mà có lẽ cô gái nào cũng vậy. Cũng đều muốn tìm thấy người đàn ông hằng đêm bình yên ngắm nhìn mình già đi....:)

K

“Thật buồn là tất cả chúng ta đều được dạy làm thế nào để yêu thương từ lúc còn bé nhưng không ai dạy chúng ta cách ngừng lại.”

Những chuyện lẩn quẩn. Như đúng tên của nó. Luẩn quẩn. Đến một ngày. Không còn nhớ chúng đã từng có tên là lẩn quẩn. Chúng đã từng là một phần

trong những tháng ngày tuổi trẻ của em. Của K.

Tôi thỉnh thoảng vẫn muốn nói chuyện với K. Không đầu không cuối. Như hôm kia. Sau một tuần dài mưa gió. Tôi kể cho K nghe những chuyện điên rồ của mình. Những chuyện lỗi lầm mà không ai có thể tha thứ. Chỉ có K. Ngồi yên lặng sau ống nghe. Thở nhẹ nhẹ. Tôi bảo với K rằng. Mình đã tìm thấy người đàn ông để đặt tên cho anh ấy là Ngày Hôm Qua. Người đàn ông. Người thật xấu. Thật ác. Thật nhẫn tâm. Để đặt tên là Ngày Hôm Nay. Thỉnh thoảng, trong đêm, lúc nằm nghiêng, tôi cũng tự cho phép mình gọi Ngày Hôm Nay là Ngày Mai. Nhưng buổi sáng thức dậy, tôi biết, đêm qua, trong giấc mơ, mình đã ước ao một điều tội lỗi.

Có những tội. Không có cách nào để được thứ tha. Có cả những tội dù biết là không được thứ tha nhưng vẫn không sao ngừng lại được. May mà còn có K. Cười lớn trong điện thoại. “Ừ thế mới còn làm người, chứ không thì đã thành thánh sống.” Ừ. May mà còn có K. Thở nhẹ trong điện thoại. May mà còn có K. May mà còn có K.

Chiều nay Sài Gòn mưa không nổi, chỉ âm u một màu buồn phiền. K sấy tóc cho tôi. Bên ngoài cửa sổ, thời gian uể oải. Trong lòng hiểu rõ hóa ra bình yên giản dị như thế. Ở bên cạnh một người hết mực thương yêu mình. Lắng nghe những chuyện ngớ ngẩn của mình. Sự bướng bỉnh cũng từ từ trở nên hiền lành và ngoan ngoãn. Không phải cố tỏ ra mạnh mẽ, khóc rồi lại cười. Mưa hay nắng gì cũng có K nhẹ nhàng ở đây.

May mà có K. Đòi dịu dàng biết mấy.

Không đầu không cuối

“Thình thoảng bạn sẽ mong muốn đến vội vã nói chuyện với một người. Chỉ là điều gì đó thật bé, thật vụn vặt thôi, kiểu cái cây ngoài cửa sổ tự nhiên bớt xanh hay cơn mưa chiều nay khiến bạn thèm ăn ngô nướng. Nhưng rồi bạn dừng lại. Vì bạn nhận ra người ấy đã trở thành một người khác mất rồi. Và nó thật tệ. Bởi bạn nhớ họ biết bao!”

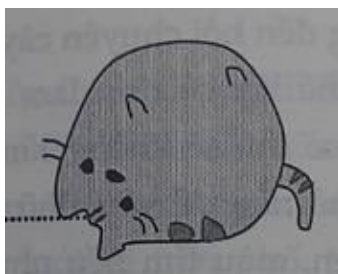
Tôi luôn thích những chiếc váy dài sát đất, nhiều màu sắc nữa thì đúng là một điều kì diệu. Tôi thích ngắm những cô gái vận váy dài và lướt đi trên phố. Những chiếc váy. Rực rỡ. Là cả một khoảng trời bí ẩn, phức tạp, hỗn loạn và cũng rất đổi thiết tha.

Lúc mười lăm tuổi, tôi nhìn thấy mình trong những giấc mơ, vào cuộc hẹn hò lãng mạn nhất của cuộc đời, với một chiếc váy dài bằng lụa màu xanh thẫm. Đó không phải là thứ màu xanh bình thường mà người ta có thể đặt tên được như kiểu xanh da trời, xanh nước biển, xanh indigo, xanh lam... Đó là thứ màu xanh có ma lực đến nỗi chỉ một lần nhìn thấy thôi, bạn cũng có thể nghĩ rằng: “Ái chà, hóa ra hi vọng là thế!” Cho đến bây giờ, sau hàng hà sa số những cuộc kiếm tìm màu xanh của mình, tôi mới chợt nghĩ rằng, có lẽ với tuổi trẻ, hi vọng dễ dàng định nghĩa hơn chăng? Một chiếc váy lụa màu xanh. Đó là tất cả những gì mà tôi tìm kiếm.

Trong lúc đang nghĩ về những chiếc váy, tôi vô tình đọc lại câu chuyện với cây sồi ở Parc des seaux của Z. Có khi nào, trong một vài ngày nữa, tôi cũng đến hỏi chuyện cây sồi để biết làm thế nào có thể lấy cô đơn làm hạnh phúc hay không? Tôi có thể sẽ không tìm được lòng và hỏi: “Làm thế nào để yêu những cái váy màu nâu, màu đen, màu tím nếu như suốt cuộc đời này tôi vẫn không tìm được chiếc váy màu xanh trong giấc mơ mười lăm tuổi?” Liệu cây sồi đó có thể trả lời?

Một câu chuyện trẻ con hết mức, Z nhỉ!

Mười hai

“Đôi khi những điều tốt đẹp vỡ tan để nhường chỗ cho những điều... tốt đẹp hơn gõ cửa. Hãy cứ hi vọng là thế, dẫu có buồn!”

Tháng Mười hai.

Thành phố không biết lạnh.

Ấy vậy mà mùa đông vẫn lặng lẽ qua tim.

Em cầu chặt tay mình.

Sợ khóc.

Sợ những hoang hoải trốn chạy, xô tung

Lúc nhìn thấy anh, an yên trước mặt.

Tháng Mười hai.

Người trên phố lang thang buồn đến lạ.

Không ai còn nhớ nổi lần cuối cùng được hạnh phúc.

Chỉ thấy kí ức là một mảng trống lớn lao

Cuốn hiện tại đan thành nỗi cô đơn dằng dẳng.

Tôi nói chuyện với K qua điện thoại sau khi cậu ấy đột ngột xuất hiện ở trước cổng nhà rồi vội vã đi mất. Tôi bảo mình tự nhiên nhớ về quãng thời gian rất ngắn đã muốn yêu K. Cho rồi chuyện. Biết đâu như vậy thế giới của một người. Của hai người. Của ba người. Sẽ bình yên trở lại.

K cười. Điện thoại đột nhiên mất sóng. Im bật. Vào đúng khoảnh khắc đó, tôi thực sự sợ hãi. Giống như thể chuyện mất mát mơ hồ nào rồi cũng có thể xảy ra với mình...

Đêm qua tôi lại nằm mơ. Mơng mị vào một số thời điểm thật buồn bã và đáng sợ. Thấy mình ngồi trên một đỉnh tháp lớn, cheo leo. Chân trần. Gió thổi

phần phật. Tôi nhìn thấy anh phía bên kia đỉnh tháp. Đang nhìn mình. Tôi gọi: “Anh ơi...” Những lời thoát ra bị cuốn phăng vào trong gió. Và không một lời đáp lại. Tôi cứ mãi miết gọi... cho đến khi anh quay đầu biến mất...

Những buổi sáng mùa đông lạnh lẽo.

Không muốn đối mặt với thế giới là cảm giác có vẻ bình thường. Khi ai đó vừa buông vội một bàn tay. Rồi nơi lồng ngực, niềm thương nhớ của những ngày đầu tiên dịu dàng gõ những nhịp lách cách.

“Tôi xin giới thiệu, tôi... con người truyền thuyết.”

“A chào anh, tôi từ Sao Hỏa tới nhé...”

6 months ago...

Nhắm mắt mở mắt. Nhắm mắt mở mắt. Nhắm mắt mở mắt.

Ú ồa. Xóa hết đi mà... Làm ơn...

Ngày gió thì thầm

“Thay đổi một thói quen thật đáng sợ nhưng bạn có biết điều đáng sợ hơn là gì không? Đó chính là sự hối tiếc!”

Cứ như một điều kì diệu. Những nỗi buồn nhỏ nhất nhiều vô kể, bao vây lấy từng nhịp thở khẽ khàng mùa khói xám. Phụ nữ dậy thì sớm. Phụ nữ dậy thì muộn. Phụ nữ khát khao được dậy thì. Phụ nữ ép mình dậy thì. Phụ nữ dậy thì. Những nỗi buồn nhỏ nhất như đám vi khuẩn chỉ có duy nhất một bản năng xâm chiếm, xâm chiếm đến hết mình, xâm chiếm ồ ạt, vô tri và dũng mãnh.

Buổi đêm, pha một tách trà nóng, bản thân chờ ngày chậm rãi thở, cũng đã kịp thấy đám nỗi buồn nhỏ nhất len lỏi đến gần, mòn mỏi, thì thầm.

Những nỗi buồn nhỏ nhất như một bệnh truyền nhiễm. Lây lan không biên giới, không cần mở đầu, không cần kết thúc, dễ dàng và không thể đề kháng.

Những nỗi buồn nhỏ nhất. Như thói quen. Sống chung với phụ nữ và dậy thì.

Ngày không có tội phải không anh?

“Hãy tin tôi đi, thật buồn cười là đang có quá nhiều thứ đầu độc chúng ta, rằng bạn nhất định phải có ai đấy để được hạnh phúc!”

Nắng ghê lắm. Nên lúc giông cũng sẽ dữ dội hơn bình thường. Em ngồi chong mắt chờ cơn mưa đầu tiên của mùa hạ. Để làm được điều ngớ ngẩn nhất đầu tiên. Là nắm tay anh và bảo: “Anh ơi, hãy bỏ chạy cùng em!”

Em cứ như thế. Nhiều lần trong mùa. Muốn nắm tay anh và bảo: “Hãy bỏ chạy cùng em!” Bởi em biết. Anh. Em. Chúng ta. Không thể nào bỏ chạy được đến bất cứ nơi đâu. Ngay cả khi đã nắm được tay nhau đếm trạm xe lửa đầu tiên. Cũng sẽ không ai đủ can đảm đặt chân lên chuyến tàu sớm nhất. Chỉ có mùa xen giữa chúng ta.

Vào những ngày cuối cùng của mùa xuân. Em muốn được cuộn tròn trong lòng anh trên ngọn đồi cao nhất của thành phố. Em sẽ nắm chặt tay anh. Để hi vọng bé xíu duy nhất về những cuộc chốn chạy cũng không thể nào lọt qua kẽ tay mình mà rơi mất. Em muốn được ngủ vui. Và nhớ. “Uhm. Cái người đó. Đã từng nhìn mình và mỉm cười như vậy!”

Những chuyện lần thân. Hay mất mát. Của chúng ta. Anh hãy đặt tên cho chúng. Để một sáng mai thức dậy. Khi em không còn đứng ở góc phố ấy đợi anh. Anh vẫn còn nhớ được. “Uhm. Người con gái ấy. Đã từng để lại một mùi hương như thế trên mình.” Nhé anh!

- Tôi đồng ý, khi viết, tôi là một người phụ nữ lãng mạn đến mức đáng thương.

Nỗi buồn màu xanh bé xíu

“Người đàn ông mang đến hoa hồng chỉ để vui chứ không nên quá coi trọng. Hãy kiểm tìm và nắm thật chặt người đàn ông biết mang rau cải về nhà! Còn chàng mà cả cộng giá cũng chưa từng muốn cho bạn thì nên tiễn anh ta ra cửa.”

Đêm qua, tôi nằm mơ thấy chân mình rời khỏi bờ cát mà chạm sâu vào biển. Nước màu xanh thẫm và lạnh buốt. Những đám mây ở đằng xa cuộn vào nhau như cái bánh Bretzel phủ đầy muối hạt to đùng. Tôi thấy mình không thể di chuyển. Cứ đứng mãi như thế. Trong lòng biển. Gió mẩn mẩn. Cho đến lúc nước dâng lên mãi. Dâng lên mãi. Vậy mà. Vẫn không hề thấy mình chấp chới. Lòng bình yên đến lạ.

T à. Những bức thư hồi nhỏ em biết. Thường không có nội dung gì cụ thể. Giống như kiểu người ta ném lá khô xuống hồ. Vô thức và nhạt nhẽo. Những bức thư đó thường không có người nhận. Em để chúng trong một cái hộp. Hồi đó cứ nghĩ, lúc mình lớn lên, gặp được người đàn ông hạnh phúc “chịu đựng” mình, vào một ngày mùa mưa tháng Mười lạnh lạnh, hai đứa ngồi gặm bắp nướng, thì đặt tên cho đám người qua lại và cười ngặt nghẽo, rồi em thấy mình lung linh trong mắt ảnh, em sẽ lôi những bức thư đó ra khỏi hộp mà tặng hết luôn, không giữ lại miếng nào. Cái người đàn ông đó, cái người “tội nghiệp”, “đáng thương” vì đã yêu phải em đó, sẽ ôm mớ giấy ngớ ngẩn của em đi ngủ, đến công ty, vào giờ giải lao, giờ ăn trưa, đọc chúng và yêu chúng. Vậy đó. Vậy mà thất tình lần đầu tiên. Em đem dốc hết vào biển. Nước cứ tấp vô tấp ra. Dặt dẹo hoài không chịu mang đi. Em còn nhớ, một trong những bức thư lần thân ấy viết là...

“Chào T tuổi hai mươi lăm. Đã kiếm ra người ăn bắp nướng ngày mưa? Đã kiếm ra người để cùng cười ngặt nghẽo? Đã kiếm ra người sấy tóc cho T?”

T à. Bây giờ em hai mươi lăm tuổi. Em phải trả lời bức thư vớ vẩn ấy thế nào?

Mưa hoài. Ủ rũ ghê lắm. Mà nước mắt thì cứ chảy nghiêng. T à. Em bị lạnh tay rồi...

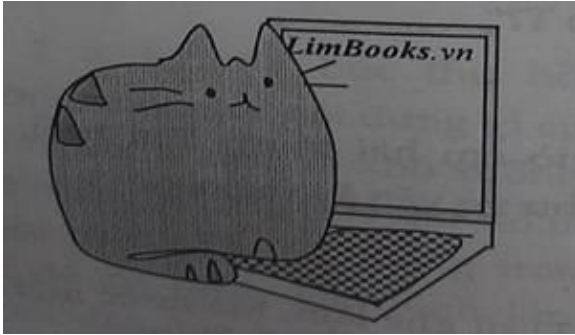
Nỗi nhớ đứt quãng...

“Các cô gái có ba cái hư lớn:

- Suy nghĩ quá nhiều.

- Suy nghĩ quá nhiều dẫn đến toàn nghĩ những điều tiêu cực.

- Và cuối cùng, khi quyết định thì toàn làm theo cảm tính, quên mất là mình đã... suy nghĩ quá nhiều!”

Buổi sáng ngạt thở. Tôi nhận được email bạn cũ. Bạn bảo bạn nhớ tôi. Điều đó khiến tôi cảm thấy thật phiền muộn. Những nỗi nhớ đứt quãng. Hoặc tức thời. Thực sự khiến tôi cảm thấy thật phiền muộn. Đặc biệt là vào một buổi sáng thứ Sáu nắng không đủ vàng và độ ẩm tăng cao.

Bạn bảo bạn đang uống cà phê ở một quảng trường lớn, có nhiều người qua lại. Có một cô gái tóc dài lượn sóng mặc váy dài, quần khăn len nhiều màu đang ôm mặt người yêu và cười khanh khách. Bạn nhìn cô gái đó và nghĩ đến tôi. Trong email của bạn, bạn gửi lời cảm ơn công nghệ 3G đã giúp bạn gửi đến tôi nỗi nhớ của bạn.

Bạn lại đùa. Tôi biết. Đề email của bạn bớt “vô lí”. Dù là thế. Nó cũng khiến tôi cảm thấy trong lòng xáo trộn. Bạn thật giỏi. Biết dùng những thứ khiến tôi lay động. Vì bạn biết rõ, rất rõ, cho dù có đi đến bất kì đâu, yêu bất kì người nào, tôi cũng sẽ không bao giờ quên được những quảng trường mùa đông rộn rã tháng Mười hai, lúc thành phố bắt đầu rực rạch trang trí đèn và trong lòng người đã bắt đầu nghĩ đến “how to say Merry Xmas”.

Khi sống trong một thành phố quanh năm tỏa nhiệt. Thật nguy hiểm. Bạn sẽ không thể biết mình có thể trông đợi gì. Hi vọng của bạn đối với thời tiết gói gọn trong vòng “Mưa hay không mưa”. Bạn sẽ “ngoại tình tư tưởng” với những thành phố “người yêu cũ”, “fling”, “seasonal”... Bạn không thể thủy chung với nơi mà bạn đang sống. Bạn đi lại trong lòng thành phố, mà trái tim ngùn ngụt cháy những nỗi nhớ hoang mang. Bạn chính thức trở thành kẻ phản bội đáng thương và tội nghiệp. Sẽ không ai xét tội bạn. Nhưng có khi nào bạn được yên? Không khi nào cả. Trừ những buổi đêm hiem hoi, chạy xe ngoài phố, gió lùa sâu vào cổ áo. Mơn trớn được ban phát. Bạn phát điên! Ừ. Chính thức phát điên!

Tôi không reply email của bạn. Những nỗi nhớ đứt quãng. Chúng ta không nên nuôi dưỡng chúng, dung túng chúng, bạn ạ!

Mà tôi cũng không còn tóc dài lượn sóng. Sài Gòn cũng không cho phép tôi quần khăn len nhiều màu.

Hơn tất cả mọi chuyện. Tôi không muốn muộn phiền thêm nữa...

Nostalgie

“Lời tạm biệt buồn nhất là lời tạm biệt chưa từng được nói ra và vĩnh viễn sẽ không được giải thích.”

“Em là một người đàn bà dũng cảm...”

Thuở nào em nhỉ? Em bảo sẽ đóng yêu thương thành hộp, đem rao bán, cạnh tranh với đồ hộp Hạ Long. Hay như mì gói sấy khô. Lúc thèm. Lúc khát. Lấy ra đun sôi, thêm nếm cảm tình. Mà áp ôm nhau trọn vẹn.

Thuở nào em nhỉ? Em ngồi chong nền ngủ mơ. Mái bếp bằng gỗ gì nâu nâu ọp ọp. Thấy châu Âu như đã ở bên mình. Trải thảm hoa cho khát khao em trôi dạt. Thấy bao điều hoa lệ cứ lung linh lung linh.

Thuở nào em nhỉ? Tóc em dài và đen nhánh. Sáng sớm mai mẹ chải đầu, thắt tóc, vẩy thủy thủ viền xanh, em biết thanh xuân là niềm kiêu hãnh vô ngần. Em hồi hải mong mình được lớn mà biết đâu rằng thanh xuân không thể mãi ở bên em.

Thuở nào em nhỉ? Nước mắt em trong veo. Trái tim em lạnh lặn. Bàn tay em nóng ấm. Hơi thở em nồng nàn. Giấc mơ em thê lương. Tiếng chân em rộn

rã.

Thuở nào em nhỉ? Em là của riêng ta?

Phải bắt đầu từ đâu để quên đi một người?

“Hết yêu cũng giống như trong lòng có cánh diều đứt dây, vội vã muốn bay đi rồi chao đảo.”

Để tôi kể bạn nghe, một câu chuyện viết dở...

...

Bây giờ đã là một giờ sáng. Ngày thứ ba từ lúc chia tay. Cô vật cái giá sách đóng bằng gỗ ép rẻ tiền ra giữa nhà và bắt đầu tháo rời nó. Kiệt tác và best seller vương vãi chung quanh. Ở góc phòng, một bài hát ảm ương đang miệt mà rên rỉ. Phải mất hơn một giờ đồng hồ để cái giá sách hoàn toàn biến thành đồng ván gỗ trơ khấc. Ngoài trời mưa rất to.

Cô nhớ người đàn ông đó. Giống như một thứ mầm bệnh độc hại. Ngạt thở. Bụi và mạt gỗ bay đầy trong không khí. Cô cầm máy hút bụi lia nhanh khắp nhà. Tiếng động vỡ toang. Bất giác ngừng lại bên bìa một cuốn sách cũ. Niềm mong mỏi bé nhỏ vốn dĩ giấu kín chưa từng thổ lộ trời dậy. “Yên muốn từ nay sẽ viết mọi thứ cho anh!” Một thứ cảm quan si mê vô nghĩa.

Bài hát vẫn rì rầm. Cô nằm vật ra giữa nhà, khe khẽ hát theo. Hình như là nói về một nỗi nhớ nhung mãnh liệt giữa người với người.

Cô muốn quên anh. Nhưng phải bắt đầu từ đâu?

Buổi chiều, trời vẫn mưa giăng giũ. K nói. Hạnh phúc thật đúng là một cái chăn úa hẹp, vì không có đủ chỗ cho cô mà người đàn ông đó đã quay lưng đi như thế. Mọi lời giải thích cao thượng đều chỉ để anh ta tự biện minh cho chính mình.

Cô chỉ cười.

Ừ. Vậy là tốt. Ít ra người đàn ông cô yêu cũng sẽ không phải đau buồn gì.

K nhìn cô. Thở dài.

Cao thượng ấu trĩ là một thứ quyết định ngu ngốc nhất của loài người.

Ba giờ sáng. Cô bắt đầu đóng lại giá sách. Tiếng búa dội xuống thành những thanh âm khô khốc trong đêm. Hàng xóm bắt đầu gõ cửa. Cô không trả lời, tiếp tục gõ. Hàng xóm hét lên. Đến khi mệt lả, cái giá sách cũng vẫn không tài nào trở về như cũ. Một cái đinh quẹt trúng ngón tay, máu rỉ ra bối rối. Cô không hề khóc. Ngồi lặng yên nhìn giọt máu bé xíu rơi xuống.

Kiệt tác và best seller vẫn vương vãi khắp nơi.

Ngoài trời suốt nhiều ngày nay không ngừng khóc.

Phải bắt đầu từ đâu để quên một người đã bỏ đi không nuôi tiếc?

Phải bắt đầu từ đâu...

Run. Run. Run

“Yêu là một từ thường được dùng quá nhiều và quá sớm!”

Thỉnh thoảng. Như lúc này. Khi đang ngồi uống sữa chua với lê vào một buổi tối Chủ nhật uể oải. Tôi mong muốn trong lòng lại có đủ dũng khí để vứt bỏ mọi thứ, đi du lịch một mình và hoàn toàn coi nhẹ quá khứ, hiện tại lẫn tương lai.

Sẽ đi suốt một quãng thời gian dài, mang vác những thứ linh kinh trên lưng và trở về lấm lem bụi đường. Những vết tích sẽ gạch vẽ trên lòng ngực đầy hãnh diện.

Những chuyến đi như vậy sẽ củng cố cho tôi một ảo tưởng duy nhất. Đó là mình hoàn toàn không đáng gì đến thế giới này. Hoàn toàn không một chút nào. Những tham vọng khát khao nhu cầu mơ ước của thế giới này, tất thảy đều nằm bên ngoài ranh giới của tôi.

Kể cả cảm tình hay những nhu cầu nhục cảm.

Lúc có đủ dũng khí để bắt đầu những chuyến đi đơn độc như thế. Điều duy nhất mà tôi có thể nghĩ đến đầu tiên và cuối cùng. Tôi và anh ta. Sẽ không bao giờ còn có thể ôm nhau được nữa.

Không bao giờ còn có thể ôm nhau được nữa.

Ngày xanh và hanh hao. Rồi ngày lại mưa và ảm ỉu. Đêm nằm nhắm đếm những chuyện ảm ơ của bản thân. Thấy hình như có thể nối chúng lại thành dây mà thắt cổ tự tử. Bước chân đến chỗ bà lão chèo thuyền, không ngần ngại gì mà nốc sạch li trà “tây kiếp”. Tôi gọi đấy là kiểu tự tử tinh thần. Giá mà thế. Sáng ra chả còn nhớ được gì? Anh là ai? Chị là ai? Hôm qua chúng ta đã từng nói yêu nhau à? Hôm qua chúng ta đã từng hôn nhau sao? Hôm qua? Hôm qua đã không còn lại gì.

Still summer

*“Con người phiền muộn nhất là khi không thoát ra được ý nghĩ rằng mình
phiền muộn.”*

Một trong những điều khiến mình nghĩ về châu Âu.

Đó là những ngày lạnh. Đầy nước. Giữa mùa hè.

Chẳng có nỗi buồn nào.

Mà cũng chẳng có niềm vui nào.

Tất cả ủ lại trong làn không khí âm ỉ. Lẫn quất.

Mình chẳng nghĩ đến ai. Đến sự việc gì.

Nỗi nhớ cũng thế. Mà tình cảm cũng thế.

Rơi hun hút.

Sau những trận mưa không có khởi đầu.

Lòng mình rỗng tuếch. Sạch sẽ. Hoang vắng. Như những căn nhà cho thuê vào ngày 31 tháng 7. Hằng năm. Những chia tay. Những gặp gỡ. Hòn giận. Hay rung động nào. Rồi cũng phải dừng lại ở một điểm nào đấy trên đường. Giống

một kẻ du lịch. Mình sẽ lại xách túi ra đi. Có chăng là lựa chọn cất gì vào trong giỏ mà thôi. Mùa hè là vậy.

Still summer.

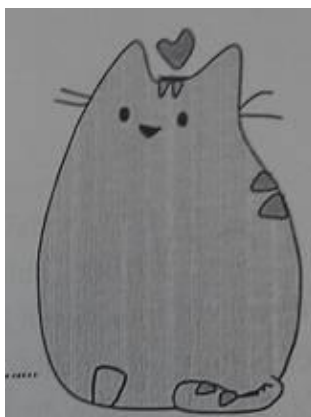
Đôi khi giữa mùa hè. Nhiều người đã nghĩ. Giá mà ai đó nắm lấy tay mình một lúc thì tốt. Nhưng chẳng mấy ai nghĩ. Hay là mình nắm tay ai đó một lúc nhỉ?

Ai cũng đợi được cho. Nhưng không nghĩ nên bắt đầu cho đi trước.

Vậy đây.

Still summer.

Summer crush

“Có những ngày chỉ thấy mọi việc mình làm, mọi điều mình nghĩ, mọi tình cảm mình trân trọng và hết lòng... cũng chỉ giống như một hòn đá vút ra biển, vĩnh viễn chẳng bao giờ có tiếng gì vọng lại.”

Ngày 9 tháng 9 năm 2010. 22 giờ trước khi rời châu Âu, tôi nói chuyện với một người bạn về lí do tôi quay lại Việt Nam và chọn Sài Gòn chứ không phải là Hà Nội. Vào thời điểm đó, bằng trái tim ngờ nghệch và tâm trạng “nhắm mắt khi yêu” của mình, tôi bảo “Để summer crush 365 ngày”. Nghe thật là một kết hoạch hấp dẫn. Summer crush.

Có một người bạn đã lặng lẽ đặt chân vào vùng trời của bạn. Anh ta mỉm cười. Anh ta nhìn bạn. Anh ta chia sẻ với bạn những bí mật ngớ ngẩn nhất mà bạn không tài nào hình dung được trong thế giới của một người đàn ông. Bạn thấy tim mình bắt đầu khát khao được tiến thêm một bước nữa vào vùng trời của anh ấy. Những ngày tháng Sáu. Rực lửa mùa hè. Sài Gòn cùng những cơn mưa bất chợt cũng không đủ sức làm dịu nỗi xuyến xao trong bạn. Và rồi... chỉ là thế. Tình cảm của bạn. Tình cảm của đôi phương. Những cuộc hội thoại đầy ẩn ý. Những cái chạm tay. Nụ hôn bất chợt. Và rồi... chỉ là thế.

Bạn hỏi tôi Summer crush là gì?

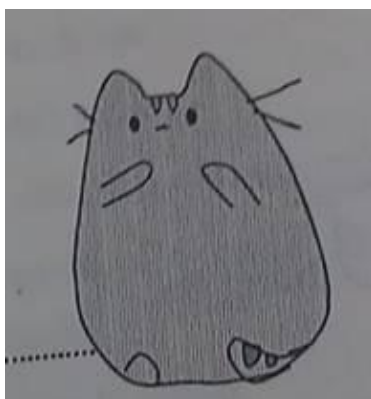
Là như vậy đấy. Là khi người ta tự cho phép mình được hưởng thụ cảm giác không ràng buộc, không trách nhiệm. Là khi quan hệ đó luôn ở trong tình trạng có thể vụt mất bất cứ lúc nào. Là khi ngay giữa mùa hè mà bạn vẫn cảm thấy trái tim mình còn nóng hơn cả nắng.

Tôi đã ở Sài Gòn nhiều hơn 365 ngày kể từ câu chuyện Summer crush của ngày thứ nhất. Kì diệu nhất là khoảnh khắc bạn nhận ra rõ ràng đến từng mi-li-mét sự thay đổi trong thế giới trước mặt bạn. Và nỗi buồn đau lớn nhất là khi bạn nhận ra Summer crush đó đã trở thành một nỗi ám ảnh không thể buông tay.

Đã hơn 365 ngày. Tôi nhận ra sự yếu đuối của chính mình khi không thể để lòng rời khỏi câu chuyện Summer crush của ngày thứ nhất.

Tôi đã sai rồi khi để Summer crush trở thành cánh buồm đỏ thắm của đời mình. Tôi đã sai rồi. Bạn ạ! Và vì thế tôi mong bạn hãy sáng suốt hơn tôi, mạnh mẽ hơn tôi. Bởi tạo hóa đã định rằng mùa hè rồi cũng phải ra đi, kiểu gì rồi cũng phải ra đi...

Tháng Ba

Có những thứ cảm tình như kiểu đi xem triển lãm. Bản thân biết lúc nào sẽ phải về. Bản thân thích cái này, muốn cái kia nhưng ngay cả khi có tiền cũng không có cách nào mang về nhà thành của mình được hết. Rồi nó sẽ nhạt dần

*đi. Như vậy đó. Hoặc giả là bạn cứ cố tìm cách mà quay lại. Để một lần nữa tự
trải nghiệm sự bất lực của chính mình.”*

Tháng Ba.

Tuyết rơi muộn.

Tôi được nghe kể về chuyện tình... cứ cho là không có đoạn kết.

Bởi chia tay không hẳn là kết thúc cuối cùng.

Tự nhiên tôi thấy giận mùa đông.

À oi. Lãng nhăng như những mối tình con trẻ.

Đến đến. Đi Đi. Giăng dụa bằng kí ức mỏng manh.

Tháng Ba.

Tôi đứng yên sau ô cửa xem trời đổ trận đường viên màu trắng.

Ước ao một chút kẹo màu.

Đề được trẻ mãi với mùa đông.

Tháng Ba.

Ngày chỉ mình gió.

Đem tâm sự thổi bùng.

Không phải cuốn đi xa.

Mà vẫn vũ với đất trời.

Ngày tháng Ba dài như câu chuyện kể.

Giữa những người. Có cuộc tình không biết khi nào là điểm cuối.

Bởi chừng nào còn kỉ niệm.

Là còn những hoài vọng nhớ thương.

Tháng Ba.

Tôi không nghĩ khi người ta chia tay là thực sự đã hết.

Dẫu sẽ đến lúc cảm giác thêm một cái nắm tay cũng dần bị lãng quên.

Tình yêu không chết, chỉ lang thang với cuộc du hành vô định.

Biết có lúc nào dừng lại trong vòng tay của một sớm tháng Tư?

Tháng Ba.

Ai đem hi vọng sẻ chia?

Ai đem hi vọng rao bán?

Xin gánh hộ tôi một chút gánh ân tình!

Thế giới song song

“Khoảnh khắc cô độc nhất là khi bạn phải tự nói với chính mình. Mình thương mình mà, có phải không?”

Vào những ngày mùa xuân, cô vẫn hay gửi bưu thiếp cho anh. Đôi lúc chỉ là những từ viết tắt ngắn ngủi riêng mình cô hiểu hay một kí tự kì lạ cô vô tình tìm thấy trong một cuốn sách cũ kĩ bụi bám dày. Cô gửi bưu thiếp cho anh vào buổi sáng. Vào buổi chiều. Vào buổi tối. Vào giấc ngủ trưa tưởng như không có hồi tỉnh. Vào giấc mơ khi cô và anh làm tình vội vã. Cô gửi bưu thiếp cho anh trong những chiếc phong bì màu tím, một màu tím ám ảnh, miên man. Những tấm bưu thiếp mùa xuân, đôi khi cô nghĩ chúng có thể làm phiền anh, một người đàn ông đã không còn là của cô nữa, đôi khi cô nghĩ chúng có thể khiến anh cáu gắt, bực bội, đôi khi cô nghĩ anh có thể ném hết chúng vào thùng rác, ngay cả khi chưa kịp xem bên trong là gì. Những tấm bưu thiếp mùa xuân, chúng chẳng có ý nghĩ gì với bất kì ai, ngoài cô. Và đôi khi cô nghĩ, thế là đủ. Đủ cho một thứ khát khao chia sẻ không có hình hài.

Cô có thói quen mân mê những điều thuốc mùi bạc hà trước khi run rẩy châm lửa. Khói thuốc là một thứ đáng sợ mơn mõi với cô đơn. Anh ghét nhìn thấy cô hút thuốc, ghét cô giam mình trong thứ khói hôi hám đó hàng tiếng đồng hồ liền, ghét cái cách cô vuốt dọc thân điều thuốc như thế đó là thứ quý giá nhất của cuộc đời cô. Anh ghét hết thấy những thói quen nhấn chìm cô trong yên lặng, trong tự kỉ, trong nỗi đơn độc không có lí do. Anh hét lên rằng anh mệt mỏi, rằng anh không thể hiểu nổi những chữ cái mà cô gieo vào cuộc sống của anh rồi ngoảnh mặt đi không một lời giải thích. Đó là lần đầu tiên cô khóc trước mặt anh. Nức nở. Cô khóc như thể anh vừa đánh cô bằng một loại vũ khí tàn tệ nhất. Cô ngồi sụp xuống trước hiên nhà, cô gập người đi vì thẫn thức, người qua lại nhìn anh bàn tán xáo xác. Cô khóc trong thế giới của riêng mình. Anh đứng tựa hẳn vào tường, đưa tay vuốt mặt, thở hắt ra trong thế giới của hàng chục con người đang vừa đi qua vừa đưa tay chỉ trỏ, xôn xao.

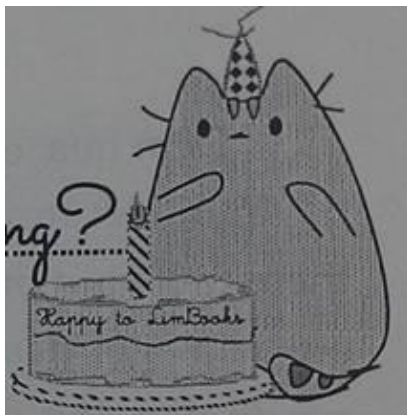
Lúc bé, cô nằm mơ thấy mình sống trong một thế giới song song với thế giới hiện thực. Nơi mọi người chỉ nhìn nhau, cười với nhau mà không nói bất kì một lời nào. Cô kể cho anh nghe về giấc mơ đó vào tất cả thứ Bảy mà trời có đổ mưa, ngay sau khi cuộc ân ái mặn nồng kết thúc, khi anh vẫn còn dòn dập thở trên ngực cô. Anh mơ hồ hôn nhẹ nhẹ lên tóc cô. Cô rúc đầu vào lòng anh tan chảy. Suốt một thời gian dài, anh mang máng biết về một giấc mơ trẻ con vô nghĩa. Vô nghĩa và còn con đến độ anh chưa từng một lần muốn hỏi rõ cô.

Cô ngồi ở sân thượng tòa nhà mười lăm tầng. Gọi mẹ. Ở một nơi xa thẳm nào đó, có thể là trong thế giới song song của cô, mẹ cô có thể nghe thấy. Lúc ở tận trên cao thẳm đó, kí ức đã qua hiện lên rõ mồn một như một thước phim quay chậm không có nhạc đệm. Con đường đất, vạt hoa bìm bìm tím, cát, dốc sỏi, vại nước, chậu ngọc lan, đám cà chua đang ra trái, Kiki lông xù, giếng nước, quán cà phê ghé gỗ, trường cấp ba, áo dài trắng... Mẹ. Và Mẹ. Cô áp tay mình lên những nếp nhăn của mẹ, vuốt ve chúng, âu yếm chúng. Cô đặt đầu mình vào bàn tay gầy guộc của mẹ, nghe mẹ khe khẽ thở, hơi ẩm vấy lấy toàn bộ thân thể cô. Những đứa trẻ mong mỏi được lớn để ra đi, bay thật xa, thật cao. Chỉ đến khi mỗi một, hoảng sợ mới chợt nhớ ra mình cũng có một mái nhà để quay về. Nhưng. Cô thì không còn có nhà để quay về. Những cuốn sách cô đã đọc. Những chân lí người ta đã dạy cô ở trường không cho cô biết rằng sự

mất thăng bằng đôi khi có thể giết chết người. Cái chết luôn là một thứ gì đó đáng sợ bởi những lí do này hay lí do khác. Mà đa phần là bởi vì không ai nghĩ mình đã sống đủ.

Đủ là một tính từ như mọi tính từ khác. Đây tính tương đối. Người đàn ông cô đã yêu có thói quen kết thúc những email gửi cho cô bằng câu: “Anh chúc em đủ”. Đó là một kí ức đẹp cứ dai dẳng bám theo trong những hoài niệm của cô về hạnh phúc. Cô không còn nhớ nó đã kết thúc như thế nào. Hình như nó đã giống tất cả buổi sáng khác. Cũng có gió nhẹ, có nắng vàng, có những ưu lo, những hồi hã, những muộn phiền, những âm thanh giản dị đến quen thuộc. Hình như nó đã giống tất cả những lời chào tạm biệt khác. Cũng có mong đợi và nuối tiếc. Nhưng vào buổi sáng đó, cái mầm hi vọng đã chết. Cô đã thôi không còn nhận được những nụ hôn, những lời hỏi han, những email kết thúc bằng câu “Anh chúc em đủ”. Cô đã thôi không còn nhận được bất cứ gì, ngay cả khi cô có muốn cố gắng cho đi. Cô đã lựa chọn bị quên lãng. Bị phủ nhòa. Cô đã lựa chọn vào một buổi sáng giống nhưng mọi buổi sáng khác.

Thiên đường có chỗ cho những kẻ đại đột hay không?

“Hóa ra khi người ta có quá nhiều thứ sợ mất, người ta sẽ không còn hạnh phúc nữa.”

T à,

Đêm qua, em lại mơ thấy T. Giật mình tỉnh dậy mới biết trời còn chưa hửng sáng. Tự nhiên thêm một chú mưa lạnh rả rích, giống năm nào, em nằm gối đầu lên tay T, bảo rằng T hãy là người đàn ông đi, nhất định em sẽ yêu T quên mất tháng ngày. Lúc đó, em biết T buồn, nhưng T vẫn cười, nhẹ nhàng kéo lại chăn cho em rồi bỏ ra ngoài hiên hút thuốc. Đến bây giờ em vẫn nhớ, dáng T u uẩn thở khói vào mùa đông. Bên mé hông tầng 6, vợ chồng nhà kia lại tiếp tục nguyên rửa nhau như thường lệ.

Cái ngày T không còn muốn tỉnh lại nữa. Em trách T thật nhiều. Bởi em đã nghĩ, cho dù cùng cực đến thế nào, con người ta vẫn nhất định phải sống. Là lay lắt cũng được, là mơ hồ cũng được. Còn ta vẫn nhất định phải sống vì biết đâu được một sớm mai nào đó, mọi chuyện rồi sẽ khác đi. Nên em giận. Đứng trước căn phòng vương vãi đầy vật dụng của T, nhất định không khóc. Rồi hùng hục góp nhặt mọi thứ, đóng chặt vào thùng gửi về cho bố mẹ T. Thư T viết lại cho em, em quăng vào ngăn tủ, khóa chặt. Em thấy T thật ích kỉ. Bỏ đi như thế, những người ở lại biết phải làm thế nào đây?

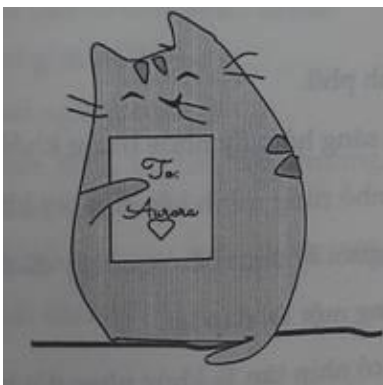
Nhưng T à, bây giờ thì em đã hiểu. Những người còn có chút an ủi, có chút hi vọng và một nơi để tin tưởng quay về sẽ không bao giờ hiểu được lựa chọn cái chết là việc duy nhất cuối cùng một con người có thể nghĩ đến để yêu chính bản thân mình. Tất cả bọn họ sẽ giận, sẽ trách, sẽ khinh bỉ. Vì họ chưa bao giờ đặt chân đến vực sâu mà nhìn thấy chính mình gào khóc hằng đêm trong câm lặng. Họ chưa bao giờ nghe thấy tiếng T. Giống như em. Cứ ngỡ mình có thể là chỗ dựa cho T. Nhưng cũng chưa bao giờ nghe thấy tiếng T cả.

Thiên đường có chỗ cho những kẻ đại dột không T? Những kẻ giống như em. Biết rằng điều hoang đường nhất là tình yêu dành cho người đàn ông ấy những vẫn bất chấp tất cả, để mỗi một ngày nhận ra rằng người ta sẵn sàng mặc kệ sự cô độc của mình. Tình yêu là vì bản thân mình mà lựa chọn. Vậy em có quyền tự hủy hoại bản thân hay không? Xét cho cùng, ngoại trừ T ra, em chưa bao giờ là quan trọng nhất với ai hết cả.

Nên T hãy trả lời em đi. Thiên đường có chỗ cho những kẻ đại dột không T?

Thư gửi Aurora, nàng công chúa ngủ trong rừng

“Không có hạnh phúc nguyên chất dành cho người lớn. Chỉ có hạnh phúc được thỏa hiệp. Chính vì thế mà rất nhiều người vẫn luôn từ chối lớn lên!”

Tôi đã viết xong rồi.

Những dòng cuối cho một tình yêu vụn vỡ.

Tiếng nấc im bật.

Lạnh lùng đặt một dấu chấm buồn khô khốc giữa không trung.

Thành phố.

Buổi sáng hôm ấy nhòe trong khói.

Nỗi nhớ rừng mình kéo bàn tay khế hỏi:

“Ồ người ấy đâu rồi... người ấy đã đi đâu?”

Không một lời đáp lại.

Chỉ có nhịp tim là khúc nhạc dài bình thản hát những thanh âm li biệt.

“Người đã đi rồi. Người ở lại nào có tội tình chi...”

Aurora có bao giờ nên tỉnh giấc vì một nụ hôn?

Nếu hoàng tử vô tình chỉ là kẻ muốn mua vui chốc lát.

Nàng sẽ ước mình chưa từng được tỉnh dậy.

Sau những cơn ác mộng là cuộc đời còn quá đổi đáng cay?

Aurora sẽ khóc.

Điều hiển nhiên bởi nàng công chúa vẫn luôn tin vào điều kì diệu.

Rằng chỉ cần có tình yêu

Chỉ cần có tình yêu... là đủ.

Thế giới có là gì.

Loài người có là gì.

Định kiến, sợ hãi, tổn thương, phong ba, gian khổ có là gì.

Khi nàng tin có tình yêu là... đủ.

Phải không?

Tôi đã viết xong rồi.

Những dòng cuối cho một niềm tin tan vỡ.

Bởi rốt cuộc thì.

Cũng chỉ là một câu chuyện đã cũ mà thôi.

Vậy là mình đã hết yêu nhau

“Sự lãng quên bao giờ cũng đòi hỏi từ bạn rất nhiều lòng dũng cảm.”

Vậy là mình đã hết yêu nhau.

Ngày tháng Ba. Trời lạnh như có bão.

Ánh mắt em u buồn. Ghì vai mình chực khóc.

Ngày hôm qua.

Cứ ngỡ.

Cả một chặng đường dài em sẽ nắm tay Anh.

Vậy là mình đã hết yêu nhau.

Anh ạ.

Mùa cũ cũng qua rồi. Hơi thở cũng phai đi.

Có còn gì ở lại.

Không Anh. Lúc hơi ấm cuối cùng cũng giạt mình trôi qua kẽ tay vụn vỡ.

Em cứ thấy mình bơ vơ.

Lúc về trên phố. Văng tên Anh.

Một ánh mắt ai nhìn. Xước nhẹ.

Vậy là mình đã hết

... Yêu nhau.

... Hết yêu nhau.

Vì cuộc đời mình đã từng có những điều đẹp đẽ như thế!

“Về cơ bản mỗi chúng ta đều có thể là nỗi thất vọng to lớn với ai đó. Thế nên đôi lúc bạn chỉ cần tập trung để đừng thất vọng với chính bản thân mình là đủ!”

Hình như gần cả tháng rồi. Hành trình của mình là làm việc làm việc làm việc. Trà. Mứt gừng. Buổi tối. Khóc. Làm việc. Cho đến hôm qua, mình bắt đầu sợ hãi. Mình không hiểu mình đang sống vì điều gì nữa. Thế là mình chui đầu vào chăn, cuộn tròn, loay hoay một lúc thì đầu va vào thành giường đánh cốp. Rõ đau. Cơ mà vào cái lúc “èò ôi” đấy mình lại nhớ đến một câu trong *Impossible*. “Nhắm mắt lại và nghĩ đến những điều đẹp đẽ.” Nên, mình bắt đầu nhớ...

- Bức tranh hai hình tròn có tai lần đầu tiên tỏ tình của mình. Chú thích bên dưới là gấu. Bạn đổ mặt, giật một cái rồi chạy đi mất. Đến tận lớp Mười một gặp lại, bạn mới kể hồi đó nhà bạn cũng có hai con gấu. Một con ghi tên bạn, một con ghi tên mình. Vậy mà nữ lòng giật giẩy rồi chạy mất tiêu.

- Mình với anh Trung đi mò nghêu cả buổi chiều. Đến tối mịt về nhà thì cúp điện. Mà hồi nhỏ mình luôn nghĩ cháo nghêu là thứ ngon nhất trần đời.

- Hồi mới qua Pháp, má gọi điện nói tùm lum từa lưa. Đến hồi gần cuối thì tự nhiên lí nhí: “Nhà tự nhiên vắng quá!”

- Hồi lớp Năm, trồng một cái cây cà chua bé tẹo, ra được hai quả. Má nói nuôi nó lớn đỏ thì má mua cho. Vậy là hì hụi chăm chăm tưới tưới. Cái quả bé bằng đốt tay. Vậy mà má cũng mua hai nghìn.

- Lần đầu tiên nhận được tin nhắn của mèo. Lần đầu tiên nghe giọng mèo. Lần đầu tiên gặp mèo. Lần đầu tiên nhìn thấy mèo cười với mình. Lần đầu tiên ngồi sau lưng mèo. Lần đầu tiên... tất cả những lần đầu tiên...

- Lúc má nói: “Có gì mà sợ. Cùng lắm thì về nhà với má!”

- Buổi chiều tháng Mười một trời mưa tầm tã. Mình với Tú Anh ngồi ở quán cháo gần chợ. Nước mắt nhòe hết cả mọi thứ trước mặt.

- Những bữa canh kim chi thịt nướng với QA. Vừa ăn vừa xem phim Hàn Quốc. Tuần nào cũng đợi từng tập *Boys over flower* háo hức xem cùng nhau.

- Lần đầu tiên K đến đón ở trước cửa công ty. 13.09.

- Bún thang ở Palaiseau với babe. Hai đứa mặc bikini tự chụp hình trong cái bể bơi trẻ con. Béo ú và hạnh phúc.

- Nhìn thấy *Em là để yêu* với tên mình trong nhà sách.

- Lúc Céline bảo: “Có thích làm chủ phòng làm bánh không?”

- Mỗi buổi sáng, nhận được tin nhắn đánh thức của mèo. À ời. Nhõng nhẽo.

- K hỏi: “Em từ đâu ra thế?”

...

Ôi nhiều quá, những điều xinh đẹp mà mình đã có!

Nếu có một ước mơ. Tôi chỉ ước có
ai đó nghe thấy tiếng mình trong
cuộc đời này. Và trả lời bằng một
cái chạm tay thật khẽ. Rồi thôi.

Nếu có một ước mơ. Tôi chỉ ước có ai đó nghe thấy tiếng mình trong cuộc đời này. Và trả lời bằng một cái chạm tay thật khẽ. Rồi thôi.

Truyện ngắn

Khi bầy mét là cả một đại dương

Khi bầy mét là cả một đại dương

Em bắt đầu thấy tim mình ngọt thờ

Trái Đất. Sáu tỉ người.

Không thể có một phút giây cùng nhịp...

Bằng tất cả nỗi buồn đang giăng mắc ở trong lòng, cô mở cửa kính ở phòng khách, trèo lên chấn song sắt và ngồi vắt vẻo ở đó. Phía đối diện là một trung tâm thương mại lớn, phủ đầy kính lấp lóa. Buổi sáng tám giờ. Mùi cà phê thơm nồng vẫn còn vương đầy trong không khí kể từ lúc M mở cửa bước ra khỏi nhà. Hôm nay M mặc áo sơ mi màu rượu đỏ mà đêm qua cô đã ngay ngắn treo ở vị trí M thường chọn “một cách ngẫu nhiên” hằng ngày. Ichi nhảy từ dưới đất lên bàn bếp, nhăm nháp những vụn bánh mì còn

vương vãi mà cô chưa kịp dọn. Từ radio, chương trình *Ngủ gật ở Paris* đang phát nhạc của Nancy Sinatra. Buổi sáng hôm nay hình như giống hệt tất cả những buổi sáng của 782 ngày trước. Chỉ có điều, trong lòng mình, cô không còn nhớ M nữa. Thứ cảm giác quay quắt sau khi hôn M, thấy bóng anh khuất ở cuối hành lang, trong lòng tự hỏi “Bao giờ thì đến tối?” đã không còn nữa.

782 ngày qua, cô đã sống thế nào?

Cô quen M trong siêu thị của chung cư bên dưới nhà. Lúc xếp hàng tính tiền, cứ loay xoay rồi liên tục vớt kẹo bạc hà vào giỏ của M ở đằng trước. Đến khi tính tiền xong, vẫn không nhớ là mình đã mua rất nhiều kẹo. Ra đến cửa, M đã đứng đợi, đưa túi kẹo cho cô, bên trong có cả sổ điện thoại của M. Giáng sinh năm đó, họ ngủ với nhau trong căn hộ có cửa sổ lớn nhìn xuống sông Seine của anh. Tình yêu vốn dĩ không phải là thứ xa lạ với cô. Nhưng đây là lần đầu tiên cô cảm thấy có thể hiểu được đối phương, muốn lắng nghe mọi câu chuyện của anh một cách thật lòng và cởi mở, cho dù anh có nói về thiên văn, địa lí, động đất, vũ trụ... đi chăng nữa. Cô thích cách M nhẹ nhàng vuốt tóc mình. Giống như thể anh đang nhìn thẳng vào mắt cô mà nói: “Ừ, anh đã ở đây rồi. Em hãy kể chuyện đi!” Nó chính xác là như vậy. Sự thân thiết, gần gũi đây là thứ quý giá khôn cùng.

Từ hồi cô còn nhỏ, bố đã đi khỏi nhà. Mẹ chưa bao giờ kể về lí do bố cô bỏ đi. Chỉ nhớ rằng, buổi tối, trời mưa rất to, bố lặng lẽ đi và không bao giờ về nữa. Mẹ luôn thể hiện một thái độ đồng nhất theo kiểu “không sao cả”. Từ từ, cô cũng thể hiện trước mẹ và mọi người một thái độ đồng nhất “không sao cả”. Nhưng những câu chuyện khác của mẹ đã khiến cô hiểu rằng mình phải luôn trở thành người tốt nhất. Bạn có hai sự lựa chọn: “Làm một cái giẻ đơn độc hoặc làm một nàng công chúa đơn độc. Những phân tầng ở giữa đều là lựa chọn không an toàn mà vẫn... đơn độc.” Thế đấy, cô

được dạy để hiểu rằng tình yêu cũng thật ác nghiệt. Nên phải luôn cố gắng không ngừng để trở thành sự lựa chọn tốt nhất trong mắt đối phương. Mẹ cho cô học ở trường quốc tế, bảy tuổi đã bắt đầu đọc sách ngoại văn, học đàn, học chơi cờ. Mười bốn tuổi đã theo mẹ đến các buổi tiệc trà toàn phụ nữ thanh lịch, nghe chuyện mùa nào có thể đặt mua hoa mẫu đơn từ nước ngoài về, danh sách chờ thiết kế Xuân – Hè mới nhất này đã có tên hay chưa, ăn gì để đẹp da, chung tổ yến thế nào cho đúng cách... Rồi bất ngờ mười bảy tuổi, mẹ đẩy cô sang Pháp với 1.000 euro tiền mặt và không gì thêm nữa. Những tháng ngày tuổi trẻ đầy, cô bình thản sống bằng tất cả những công việc mà cô có thể kiếm được và học. Miệt mài và lặng lẽ đối diện với chính mình. Thỉnh thoảng cô gọi điện về nhà, kể cho mẹ rằng mình đã thi xong học kì này, nhận được cái bằng kia, đi làm thêm ở tiệm bánh còn học lỏm được nghề. Cô không nhớ mình đã từng có lần nào tủi thân chưa. Cho đến khi gặp M. Anh đứng ở đó, dưới trời đông lạnh lẽo, nắm lấy bàn tay cô. Vậy là cô kể hết. Vậy là cô hồi tưởng lại đầy đủ, vẹn nguyên kí ức vừa mình. Và chia sẻ cùng anh. Lúc hiện lành rúc vào lòng M, cô chợt hiểu mình hóa ra là một người chết đuối cũng cần thật sự sống và M chính là cái phao rơi xuống giữa lòng đại dương.

Hai tháng sau, cô dọn đến ở cùng M. Ý nghĩ có thể cùng ai đó sống cạnh nhau và chống lại cả thế giới xác định được tồn tại. Ít ra với M, cô biết niềm tin đó được nhen nhóm trong lòng. Những ngày cuối tuần, lúc tỉnh dậy, M thường áp mặt vào lưng cô và thì thầm bằng một âm điệu hết mực trầm mặc về những chuyện bí mật bất giác lướt qua tâm trí anh. M nói nếu lúc nhỏ mà quen biết cô, sẽ nhìn cô thật xa lạ, giống như thể người thuộc về một hành tinh khác. Vì tuổi thơ của anh là bản màu hoàn toàn đối lập. Hạnh phúc lúc đó là được ăn bữa cơm nhiều thịt, bày trò nghịch dại sau lưng bố mẹ. Nó có vẻ đơn giản hơn của cô rất nhiều. Một lần nọ cô hỏi: “Anh ơi, có bố thì cảm giác thế nào?” M ôm cô thật chặt. Không trả lời. Nhưng cô hiểu, có một người đàn ông vững chãi trong đời, để mình có thể an tâm dựa dẫm là như vậy. Là như lúc đặt một câu hỏi khó, người đó sẵn sàng đưa tay ra kéo mình vào lòng. Bình yên dựng thành một tượng đài vững chãi xung quanh.

Mùa xuân đầu tiên kể từ lúc yêu nhau, M hỏi cô có muốn đi theo anh về Việt Nam không. Sức khỏe của mẹ anh có vẻ ngày càng không tốt. Cô đồng ý. Vậy là họ cùng về Hà Nội. Cô thuê một căn phòng nhỏ trong phố cổ, cửa sổ sơn gỗ đỏ nhìn xuống ngay sát đường, ồn ào và chộn rộn. Buổi sáng không thể nào ngủ muộn nên tự nhiên thành thói quen xuống lầu, ngồi ở quán nước bên dưới nhà nghe chuyện vãn vơ, lẩn thẩn. Cô bắt đầu nhận dịch sách và viết báo nhưng tuyệt nhiên không muốn đi làm. Cô vẫn luôn nghĩ cô và M sẽ sớm rời khỏi đây. Chắc chắn là sẽ rời khỏi đây vì một lý do gì đó. M đến gặp cô mỗi ngày, kể chuyện hôm nay đã làm gì, đi tới những đâu, gặp những ai, phỏng vấn ở công ty nào, lời mời công việc, sức khỏe mẹ đã có dấu hiệu khả quan... Rồi cô bảo: “Em nhớ anh!” M hôn lên trán cô. Mỗi khi anh làm thế, cô đều tự cho phép mình trở nên bé bỏng và được quyền vòi vĩnh nhiều điều. Nhưng M ở Hà Nội không giống như M đang ở Paris. Giống như thế, ngay từ lúc họ bước ra khỏi Nội Bài, anh kéo một cái va li lớn giữa họ, và nó trở thành khoảng cách được sắp đặt vĩnh viễn. “Ngoan nào, cuối tuần anh sẽ ở lại với em!” Ở Hà Nội, M thường xuyên nói với cô như vậy.

Mỗi cuối tuần, tối thứ Bảy, M đều ở lại với cô như đã hứa. Một đôi lần cô muốn mở lời hỏi M tại sao không đưa cô về nhà thăm mẹ anh rồi lại thôi. Trong lòng e sợ sẽ vi phạm nguyên tắc “phụ nữ không nên hỏi quá nhiều”. Nếu anh ấy muốn hoặc giả nếu thời điểm mà anh ấy nghĩ là thích hợp, M sẽ làm. Mà dù gì thì cô cũng chỉ cần mỗi anh nên những điều bận tâm vụn vặt khác, cô luôn cố tìm cách xua đuổi chúng đi. Hà Nội qua mùa nóng, đáng yêu một cách lạ thường. Những cơn gió nhẹ buổi chiều dễ dàng khiến người vương vấn. Một buổi tối, M đến ngủ với cô. Cúp điện. Trong nhà không còn cây nến nào mà cô thì lại đang nấu dở bữa tối. M bảo để anh chạy xuống phố mua “hai nghìn tiền ánh sáng”. Điện thoại vẫn để lại bên bàn ăn. Anh vừa khuất sau cửa thì có chuông báo tin nhắn đến. Lúc quay lưng, cô nhìn thấy hiện rõ trên màn hình, tin nhắn từ một người có tên là Sweet Pea với nội dung: “I miss you”. Sự đột ngột đó như hòn đá ném vào mặt hồ phẳng lặng. Từng đợt sóng bập bênh cứ thi nhau dâng lên rồi hạ xuống.

Cô không nói gì với M. Nhưng kiên quyết muốn anh cùng cô quay trở lại Paris. M bảo anh vẫn chưa đi được. Họ cãi nhau lần đầu tiên. Lớn tiếng.

M hỏi: “Khi nào thì em mới bớt sống ích kỷ đi?”

Cô ngẩng mặt lên, nhìn thẳng vào mắt M, chậm rãi trả lời: “Em đã quyết định thôi ích kỷ từ lúc thật lòng, dũng cảm nói yêu anh.”

Sự căng thẳng kéo căng ra giữa họ. M bỏ đi. Như một lời chia tay không nói rõ. M bỏ đi và không gọi điện lại lần nào. Lúc đó, cô vẫn không hiểu tại sao mình không rời Hà Nội. Những buổi chiều chớm đông se se lạnh, cô kéo khăn quàng kín thân mình, ngồi đọc sách hàng giờ liền ở một quán nhỏ khuất trong ngõ. Có một đoạn trích, An Ni viết: “Khi yêu, anh phải tin tưởng nó. Khi chia tay, anh phải tin tưởng chính mình.” Nhưng còn cô. Khi yêu chỉ tin tưởng được M. Và khi chia tay lại hồ nghi chính mình. Cô luôn tự hỏi mình đã làm gì? Đó chỉ là một tin nhắn. Vậy mà cô đã đào một cái hố thênh thang giữa cô và M. Nhưng anh nói bỏ đi là bỏ đi. Có thể nào dễ dàng bỏ rơi cô đến thế sao?

Tháng Mười hai. Mẹ M mất. Cô ôm anh suốt năm giờ đồng hồ trong yên lặng. M nắm lên chân cô, lẻ loi như một đứa trẻ bị tổn thương sâu sắc. M không khóc. Nhưng cô khóc. Nỗi đau của anh, cô muốn nó được đè nặng lên vai mình. Giọt nước mắt rơi xuống vai M, vỡ tung. M nắm chặt tay cô. Rồi họ quay trở lại Paris. Lúc máy bay cất cánh, một khoảnh khắc cô đã nghĩ, có lẽ từ nay họ sẽ không bao giờ về Hà Nội nữa. M sẽ lại là M của riêng cô, riêng một mình cô. Nhưng rõ ràng là có gì đó đã bị đánh rơi mà cô không thể nào tìm lại được. Cô bắt đầu nhận ra mình muốn biết trong điện thoại của M có gì. Cái người mang tên Sweet Pea đấy là ai. Và chỉ một Sweet Pea thôi hay là còn vô vàn những Sweet Pea khác nữa. Thật đáng sợ! Cô biết mình đã không còn tin anh.

Cô lục lại điện thoại của M. Không còn tin nhắn nào. Có lẽ M đã xóa hết. M không biết cô đã nhìn thấy. Tại sao M phải xóa đi? Những câu hỏi luẩn quẩn giống như đám tua rua bám chặt nơi lồng ngực khiến cô nghẹt thở. Trong suốt sáu tháng liền, ngày nào cô cũng tìm cách xem điện thoại của M, rồi đến máy tính cá nhân. M ngồi ở ghế. Cô ngồi ở đầu bên này. Nhìn anh. Thật kỳ quặc. Cô nghĩ mình nên hỏi. Nhưng cô không biết phải bắt đầu thế nào. Cho đến một ngày, khi (lại) cố tình lục lại, cô nhìn thấy tin nhắn từ một số lạ mà M vẫn chưa đọc. “Em đã ở Paris rồi, hãy gọi cho em bằng số này! Em nhớ anh!” Một cách vô thức, cô lưu số điện thoại đó. Rồi dùng máy của M nhắn tin hẹn gặp người đó lúc ba giờ chiều tại một quán cà phê ở Rue Rivoli. Sau đó, cô cẩn thận xóa toàn bộ tin nhắn đi. Tim cô đập vội vã. Buổi tối, nằm bên cạnh M, cô thấy căn phòng tách làm đôi. Anh ở phía bên kia. Cô ở phía bên này. Hoàn toàn xa cách. Như thể cái người cô vốn nghĩ luôn ở bên trong mình thật ra không phải. Cái người có thể gánh vác quá khứ, hiện tại và tương lai của mình không tồn tại. Chỉ có một mình cô. Hoàn toàn đơn độc. Bên cạnh người đàn ông mà cô muốn yêu hơn cả thân mình.

Buổi chiều Rue Rivoli nhộn nhịp người qua lại mua sắm. Cô đi bộ lên từ bến tàu điện ngầm, bất giác thấy ánh sáng buổi ban ngày khiến mình váng vất. Quán khá vắng. Ba giờ mười lăm phút. Trong quán chỉ độc nhất một cậu thanh niên người châu Á khá điển trai, mặc áo sơ mi màu xanh nhạt đang ngồi cạnh cửa sổ. Cô có chút lo lắng, bồn thần. Lẽ nào “người kia” không nhận được tin nhắn hẹn gặp. Hay là M đã phát hiện ra, rồi họ gặp nhau ở một nơi khác. M sẽ bỏ cô đi vĩnh viễn. Cô lắc lắc đầu. Ba giờ ba mươi phút. Vẫn không có ai đến, cậu thanh niên bắt đầu châm thuốc, dáng vẻ từ tốn và nhẹ nhàng. Đột nhiên, một ý nghĩ băng qua đầu, cô quyết định bấm máy gọi vào số của “người kia”. Điện thoại đổ chuông. Đầu bên kia nhắc máy alô, alô liên tục. Cô ngồi ngay phía sau lưng chàng thanh niên. Nhận ra những thanh âm trong điện thoại gần đến vậy bởi nó phát ra từ chính người ngồi trước mặt.

“M à, có phải là anh không?”

Câu hỏi vang lên trong điện thoại. Suốt đời này, nó sẽ lưu lại trong trái tim cô. Như một vết dao rạch ngang lồng ngực.

Buổi sáng ngày thứ 783.

Cô ngồi ở thành cửa sổ, quay lưng về phía anh lúc M chuẩn bị bước ra cửa. M gọi: “Em ơi!” Cô quay đầu lại, thấy phía bên kia mơ hồ là người đàn ông mình đã một lòng yêu say đắm. Cô tiến lại gần M, choàng tay qua cổ anh. “Anh đi làm cẩn thận nhé!” M vén tóc rồi nhẹ nhàng hôn lên trán cô. “Yên hôm nay phải ngoan, biết chưa!”

Rồi M đi mất. Ngôi nhà là một khoảng không bồng bềnh xa lạ. Lúc ôm M, trái tim cô kề sát trái tim anh vì cô muốn hỏi anh một cách thật thà và dũng cảm như lúc cô nói yêu anh. Cô muốn được biết sự thật từ chính anh. Nhưng rồi cô nhận ra sự thật nào cũng không còn là quan trọng nữa khi khoảng cách giữa họ đã là cả một đại dương bao la. Cô không còn tin anh. Sợi dây vô hình nối giữa họ đã bị cắt đứt. Khô Khóc và Nhật Nhòa.

Cô gói những bức ảnh trong nhà vào va li. Để Ichi vào cái chuồng màu xanh ngọc bích của nó. Rồi trở về Hà Nội. Một mình.

Ở đó, với niềm tin bé nhỏ còn sót lại về hạnh phúc. Chắc sẽ có một khoảng an dành cho cô. Chắc vậy.

Alô, đây là ga Hạnh Phúc!

Tôi đang viết một câu chuyện hết sức hoang đường. Xem như là tự cho phép một lần được ỷ lại vào sự phi lí của tình yêu vậy! Vốn dĩ tình cảm nào của bản thân cũng như giấc mộng. Chỉ là cần thời gian để can đảm bước qua thêm. Vậy thôi.

Thời tiết se se lạnh. Tháng Chín, ở trên đỉnh đồi, cô mặc váy hoa dài phủ qua gót chân, tóc vấn cao, choàng khăn len màu rượu đỏ. Tình cảm bồn chồn trong lồng ngực. Vào một thời điểm nào đó đã qua, cô không kìm lòng được mà khóc như đứa trẻ. Chỉ ước ao với ai đó trên hành tinh bận rộn này, mình thật sự quan trọng, quan trọng đến mức tuyệt đối, đến mức ích kỉ. Mỗi buổi sáng khi thức dậy, người đàn ông đó kéo cô vào lòng thì thầm “con mèo của anh”, râu cọ nhẹ lên vai ram ráp. Ngoài cửa sổ, mùa thu bình dị bước qua thêm. Và rồi anh xuất hiện. Lúc nằm ngủ, dịu dàng như điều huyền diệu cuối cùng của thế giới còn sót lại. Cô có thói quen dậy sớm, pha một bình trà lớn, ôm lấy lọ sứ đựng đầy bánh quy gừng tự nướng, ngồi ở cái ghế bành trước sân, ngắm hàng cây phong rủ lá. Lần nào anh cũng xuất hiện sau lưng, quàng lên vai cô một chiếc khăn len lớn. Sự ấm áp tĩnh lặng đó quá đẹp. Anh bảo: “Anh sẽ cùng Yên chống lại cả thế giới.” Cô nhìn anh mỉm cười. Khoảng cách giữa hai con người vốn dĩ xa lạ, sau những lời như thế mà thu hẹp lại. Cô biết mình có thể đã cả tin nhưng khi nhìn vào mắt anh, hạnh phúc trở thành điều hiển nhiên giản dị.

Trong nhà có một căn phòng mà cô khóa kín. Ngày nọ anh mở cửa bước vào. Hóa ra đó là một nơi cất giấu kỉ niệm. Trên tường, trên sàn nhà, trong hộp, vương vãi hình ảnh cô và một người đàn ông có nụ cười vững chãi. Đột nhiên cô xuất hiện sau lưng anh, quát lên giận dữ. Nước mắt vội vã buông mình vào khoảng không gian giữa họ. Từ giây phút đó anh biết, trong cô có một vết thương lòng còn tấy đỏ yêu thương. Hóa ra sự xa lạ không phải là thứ dễ dàng xóa nhòa. Anh tiến lại gần, ôm cô vào lòng, “Anh xin lỗi!” Ừ, anh xin lỗi. Thật lòng anh cũng muốn tự xin lỗi chính mình vì đã để bản thân biết được anh không là duy nhất trong trái tim cô.

Ga Thời Gian nằm khuất sâu ở cuối con đường ngoằn nghèo phía cao cao bên rìa thị trấn. Anh vuốt tóc cô rồi bảo cô hãy đi đi. Cô do dự nhìn anh thật lâu. Anh mỉm cười gật đầu, đầy khích lệ. “Em hãy đi đi, đừng cảm lên nào!” Con người chỉ có thể tiến lên khi thôi ngoái đầu nhìn lại. Và một khi không thể toàn tâm toàn ý hướng về trước thì cách tốt nhất là đứng lại, quay hẳn người để nhìn rõ xem thực ra điều gì đang níu giữ mình. Vậy là bây giờ cô đang đứng ở đây, giữa sân ga này, một mình, với tấm vé “ba ngày cho quá khứ” ở trong tay. Đó là một buổi sáng mùa thu chậm rãi, lác đác người đang chờ trong bình thản. Tất cả họ đều đứng đơn độc. Bên cạnh cô là người đàn ông trung niên khá cao lớn mặc áo dạ màu ghi xám đất tiền, trầm mặc đốt thuốc. Cách đó tầm vài mét, gần cây đèn vàng cột gỗ sơn đỏ là một cô gái xinh đẹp trong chiếc váy cưới trắng tinh. Mái tóc cô được chải cẩn thận, bàn tay có vài vết xước vẫn còn rướm rướm máu. Cô đứng lên, tiến về phía cô gái, chìa ra một tờ khăn giấy trắng. Khi vị trí giữa họ thu hẹp, cô mới biết, phải đến đủ gần một con người mới có thể nhìn rõ sự cô quạnh trong mắt họ. Bởi vì ai cũng luôn cố tỏ ra mình mạnh mẽ nhưng không biết rằng bằng cách này hay cách khác, nỗi buồn vẫn vô tình rơi xuống những nơi họ bước qua. Giống như ở cái sân ga hiu hắt này, tất cả họ đều đến đây, để chờ đợi một chuyến tàu đi ngược về quá khứ. Có người thì kiếm tìm, có người thì hi vọng, chỉ riêng cô thực sự không biết mình đang mong ngóng gì. Cô gái không nói gì, lẳng lặng nhận tờ khăn giấy từ tay cô.

Tám giờ ba mươi hai phút sáng. Rừng lá phong đỏ ối rung lên xào xạc. Chuyến tàu của họ đã đến. Người đàn ông bước lên tàu trước. Cô gái mặc váy cưới tiếp theo sau. Không còn ai nữa. Chỉ còn cô vẫn bần thần nơi bệ cửa. Mùa thu vỗ nhẹ vào lưng. Họ chắc hẳn phải háo hức. Vậy tại sao cô lại e sợ đến thế này? Người đàn ông của cô, sự dịu dàng cuối cùng còn sót lại của thế giới, liệu có còn là của cô nữa hay không khi chuyến tàu này lăn bánh? Không có ai trả lời cô. Mùa thu vẫn nhẹ nhàng. Hơi lạnh phả ra từ nhiều phía, cuộn thành từng vòng tròn xoay xoay dưới chân. Sự tĩnh lặng vô hình đẩy con tàu tiến về phía vùng trời màu lam thẫm xa xa...

Ngày thứ nhất

Quán là một nơi cũ kĩ, quanh năm suốt tháng để nhạc của Feist. Ấy vậy mà những người đến đều không có cảm giác chán ngán. Họ trốn vào một góc riêng, làm những việc không cụ thể, một mình. Hôm đó là ngày 13 tháng 9. Cô đi giày thấp màu đỏ, váy ngắn trên đầu gối, tóc buộc cao, trông bé xinh như một viên kẹo. Cô bước ra ngoài, Vinh đi vào quán. Lối trải sỏi trắng phát ra những tiếng lạo xạo. Họ dừng lại lúc lướt qua nhau. Ngoảnh đầu cùng nói “Nhìn bạn quen quá!” À, cơ mà không quen chút nào. Mỉm cười rồi tiếp tục con đường của mình. Cô đi bộ đến ngã tư thứ nhất. Trong lòng đã bối rối mênh mang. Cô đi bộ đến ngã tư thứ hai. “Làm thế nào, làm thế nào, cô không muốn vụt mất người đàn ông ngỡ là quen mà thực ra lại hoàn toàn là xa lạ đó!” Trái tim thổn thức những nhịp đập dồn dập. Có lẽ nào thứ cảm giác không thể đặt tên này lại hoàn toàn có thực? Cô quay mình chạy thật nhanh về quán. Vinh vẫn còn ngồi ở đấy, mắt chăm chú vào tờ tạp chí *Thể thao* trước mắt. Cô gõ nhẹ lên bàn. Vinh ngược mặt lên. “Thật tình là chúng ta không hề quen biết nhau hay sao?” Cô hỏi. Vinh có giọng nói thật trầm, mạnh mẽ mà từng trải hơn rất nhiều so với dáng vóc. “Bây giờ thì có thể quen rồi!”

Vậy là cô yêu Vinh. Từ cái nhìn đầu tiên lúc bước qua nhau giữa buổi sáng mùa thu bờ ngõ. Cô không biết Vinh là ai, đến từ đâu, làm gì và ràng buộc gì. Chỉ biết lúc nhìn thấy Vinh, thế giới đã đột nhiên thay đổi. Nhanh đến mức, cô chỉ kịp nhận ra, ồ hóa ra cô mong muốn được nắm lấy tay người đàn ông này là thế, rồi chống cằm nhìn anh ta, nói bất cứ chuyện gì cũng được, cho đến khi mệt nhoài, mùa thu vẫn còn lưu luyến, không đành lòng giũ áo ra đi. Thế giới thật hoang đường và kì diệu. Buổi sáng, cô tỉnh dậy, phủ òa lên ngực Vinh, cọ mũi mình vào mũi anh cho đến khi Vinh lắc đầu ngái ngủ. Vinh cười. Hạnh phúc của cô ở đây. Sau tia nắng đầu tiên len qua tấm rèm hoa màu ngọc bích. Vinh hỏi. “Yên yêu ai nhỉ?” Cô chun chun mũi. “Yêu Vinh.” Vinh bất giác nằm lên bụng cô, thối nhẹ nhẹ khiến hơi thở âm âm xuyên qua lớp vải mỏng ủa vào, nhẹ nhàng ôm lấy từng tế bào bé xiu. “Anh yêu Yên hơn!” “Sai rồi, anh phải yêu Yên nhất chứ!” Vinh lắc đầu. “Không được.” Cô phụng phịu. “Tại sao?” Vinh ngồi dậy, hai tay ôm lấy mặt cô, rồi từ từ đặt một nụ hôn lên đầu mũi.

Tháng Mười. Trời bắt đầu trở lạnh. Những buổi chiều gió rít ràn rạt. Vinh mặc T-shirt màu đen, quần jean bạc cũ kĩ, miệng huýt sáo theo đoạn điệp khúc trong bài *Spacebound*: “I’m a spacebound rocketship and your heart’s the moon. And i’m aiming right at you. 250.000 miles on a clear night in June. And I’m aiming right at you... right at you.” Cô mở tung cửa vào nhà, trên tóc vẫn còn vương một chiếc lá vàng bị gió thổi tung. “Anh là tên lửa hay anh là mặt trăng đây?” Cô nheo nheo mắt hỏi. Vinh quay lưng lại, trên tay là một khay cookies nóng hổi vừa lấy ra từ lò. “Anh là người đàn ông tuyệt vời biết nướng bánh mà không bị cháy.” Cô khoanh tay trước ngực nhìn Vinh. Bên ngoài, hơi lạnh xoay thành từng vòng quấn lấy nhau vội vã. Mùi sô cô la nóng quyến rũ và ấm áp len lỏi khắp nhà. Khoảnh khắc này, cô muốn được ngắm nhìn Vinh mãi mãi, ghi nhớ mãi mãi để biết rằng mình đã từng yêu anh đến thế.

Không gian bất giác rung lên, trước mắt cô là một màu trắng xóa...

Ngày thứ hai

Phía bên kia thành phố, Vinh có một cuộc sống khác của riêng mình. Ở đó, anh có công việc, có bố mẹ, anh chị em, một ngôi nhà hai tầng ấm cúng và... một cô bạn gái bảy năm. Phía bên kia thành phố, cuộc sống của anh là một cuộc sống giản dị, đủ đầy trong chừng mực vừa phải khiến bao người ganh tị. Phía bên kia thành phố, là một Vinh-không-có-cô.

Quán vẫn để nhạc của Feist. Mùa thu rồi, không còn cúc đại trăng nữa. Những bệ cửa im lìm màu buồn bã. Cô ngồi đối diện Vinh, nghe anh nói về cuộc sống phía bên kia thành phố của mình. Cô không khóc. Chỉ cảm thấy bất cứ điều hoang đường nào cũng có thể là sự thật. Đã đến lúc Vinh đủ dũng cảm thật thà với cô. Những ngón tay run run đan vào nhau. Vinh bảo: “Anh xin lỗi.” Cô không nói được lời nào, đầu óc trống rỗng. Hóa ra đến một ngày cô phải biết Vinh là ai, từ đâu đến, thuộc về thế giới nào. Có một ngày, Vinh nắm lấy tay cô và muốn cô biết rằng cô chỉ có thể lựa chọn rời xa anh hoặc là có anh ở một phần hai thế giới.

Cô tựa đầu vào vai anh đọc sách. Cô đọc nó lần thứ n trong đời mình. Khi gấp cuốn sách lại, đột nhiên khao khát nắm lấy tay Vinh. Cô thì thầm. “Anh là cánh buồm đỏ thắm của Yên.” Nước mắt lúc ấy chọt băng mình qua nỗi cô đơn mà rơi xuống, chạm vào ngón tay Vinh. Những ngày cuối thu, trời u ám khôn cùng. Vinh siết chặt lấy cô. Ngôi nhà trở nên quá thênh thang và lạ lẫm. Cô bước chân trần xuống đất. Lúc chạm vào sàn, bất giác lạnh rùng mình dọc suốt sống lưng. Vinh kéo tay cô. Anh bước xuống trước, bế thốc cô trong tay, đặt cô ngồi vào chiếc ghế bành nhung màu đỏ thắm. Rồi Vinh quỳ xuống bên cạnh, khẽ khàng vuốt nước mắt cô. “Anh lấy trà cho Yên nhé!” Mùa thu chính thức bỏ đi. Không thể nào tiếp tục lưu luyến nữa.

Trời đổ một trận mưa rét muốt. Chiều thứ Sáu. Vinh lặng lẽ mở cửa bước ra đường. Cô thấy mình thực sự bối rối. Cô níu tay Vinh. “Anh ơi

đừng đi!” Vinh quay người ôm cô, xoa lưng trùu mến. “Ngoan nào, ngoan nào. Anh thương mà!” Một nỗi tức giận, tủi thân dấy lên trong lòng. Cô ghét Vinh. Cô sợ hãi. Cô vừa muốn hét lên “Anh đi đi và đừng bao giờ xuất hiện nữa.” nhưng vừa bất an vì nếu anh đi thật rồi, cô sẽ như một con mèo đáng thương và tội nghiệp, bị hất hủi, bị bỏ rơi. Sẽ không bao giờ còn có thể nhìn thấy Vinh, hít hà mùi sô cô la phảng phất trên áo anh, luồn tay vào người anh lúc trời lạnh. Ý nghĩ đó vụt nhanh qua đầu và khủng khiếp biết bao. Nếu phải so sánh, cô biết, điều tồi tệ nhất là mất Vinh vĩnh viễn.

Ngày thứ ba

Cô bản thân do dự. Ở ngày cuối cùng, người ta cho cô lựa chọn kí ức hạnh phúc, kí ức buồn hoặc kết thúc hành trình.

Cô thấy mình lên chuyến xe buýt đi về phía bên kia thành phố.

Cô thấy mình nhìn Vinh từ xa.

Cuộc sống của Vinh-không-có-cô quá đổi khác thường. Như thể người đàn ông vốn dĩ thân thuộc là thế đã biến thành người mà cô chưa từng gặp gỡ bao giờ. Những con đường rực rỡ ánh đèn, nối dài về hướng trung tâm thành phố. Cô ngồi xuống một bậc thềm ẩm ướt sương đêm. Bóng đồ dài, ưu tư vỡ ra thành từng mảnh văng vất trên nền đường lát gạch.

Vào lúc ấy, cô nhớ những buổi sáng của mình, bình yên và thanh thản. Rừng lá phong trước nhà đã biết bao mùa đi qua vẫn miệt mài thay trút lá. Bầu trời đó luôn lặng lẽ, hiền hòa. Cô nhớ có người gọi cô “Con mèo của anh!”, sự dịu dàng cuối cùng còn sót lại của thế giới. Cô nhớ mình có lần đã hỏi: “Những cái cây kia có cô độc không hả anh?” Người đó trả lời: “Không đâu, bởi ở trên cao, chúng nhìn thấy những điều đẹp đẽ mà không

ai nhìn thấy được. Và mỗi một ngày lớn lên, khung cảnh xung quanh nhất định phải thay đổi. Hạnh phúc cũng thế. Nhất định sẽ khác đi.”

Chân trời màu vàng lại mở ra. Người đàn ông áo dạ lầm lũi bước xuống tàu. Tiếp theo là cô gái mặc váy cưới màu trắng. Rồi đến cô. Cô không hỏi hành trình của họ thế nào. Chỉ biết vào lúc ấy, ở sân ga, một giọng nói ngọt ngào phát ra từ loa phóng thanh.

“Alô, xin chào mừng bạn đã đến với ga Hạnh Phúc!”

Mùa thu lúc nào cũng đẹp. Cô biết thế. Nhất là lúc này, khi bến đỗ cuối cùng của hi vọng luôn là ga Hạnh Phúc. Và anh.

Cho mèo hư của tớ.

Con chim sẻ nhỏ của mùa xuân năm ấy

- Anh ơi, em muốn tự nặn một cái cốc và mỗi ngày anh sẽ uống trà bằng cái cốc đấy!

-Thật à?

- Em muốn khi xây nhà, nền nhà chỉ là nền xi măng màu đen thôi.

- Như thế có kì quặc lắm không?

- Em muốn trồng một cái cây mà em không biết là cây gì.

- Vậy nó là cây gì?

- Anh ơi, anh không bao giờ được biến mất. Anh hứa đi!

- Ừ anh hứa!

Tôi nhớ có một buổi sáng tỉnh dậy, khi mở mắt đã thấy K nhìn mình, bàn tay vẫn còn nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi. K hỏi. Năm năm nữa chúng ta sẽ ra

sao nhỉ? Tôi bảo. Em sẽ là một con mụ già tóc xù đeo tạp dề, một tay cầm chảo, một tay cầm bàn là, triu mến nhìn anh. K cười. Ừ. Vẫn luôn còn ở bên cạnh nhau là được.

Vậy là đã năm năm rồi. Cũng là một buổi sáng tỉnh dậy. Và tôi hoảng hốt thấy mình già đi. Nhìn qua cửa sổ. Những cụm mây xám quấn vào nhau như một cái bánh bretzel khổng lồ. Nghĩ lại đêm qua trong giấc mơ. Bỗng nhiên sợ hãi. Muốn gọi điện cho K để kể rằng tôi không còn ai cả bên mình. Nhìn một người đàn ông ngồi trầm tư đọc sách trong một quán cà phê xa lạ. Trong lòng cũng có thể nảy lên ham muốn anh ta sẽ nhìn giống K. Rồi vẫy tay. Lại đây nào, ngồi xuống cạnh anh! Giọng anh ta sẽ trầm và ấm. Mang thứ thanh âm của người Hà Nội đã xưa. Mỗi một chữ là một lần tim tôi bồi hồi vội vã.

Tôi muốn biến mất trước tuổi ba mươi của mình. Sạch sẽ. Như một cái hắt hơi. Vèo. Thế là tiêu tán. Những gì đẹp nhất đã ở lại nơi bậc thềm vào mùa xuân năm ấy. Khi tia nắng đầu tiên ú ọa lên cái chậu cây được gọi là không-có-tên, khe khẽ rút tay ra khỏi túi áo bông dày mùa đông để dịu dàng ôm mặt K kéo gần về phía mình, cắn nhẹ lên mũi. “Anh là của em. Vĩnh viễn.” Vào mùa xuân năm ấy. Tôi hai mươi tuổi. Vẫn chưa hề biết rằng. Vĩnh viễn là một từ ảo tưởng được sinh ra trong nỗi cô đơn. Vẫn chưa hề biết rằng có những lời hứa không trọn vẹn không phải vì đối phương không muốn giữ mà tại bản thân mình cứ nghĩ mãi mãi chẳng có gì đổi thay. Mỗi một ngày trôi qua bình lặng, ấy thế mà đột nhiên ngoảnh lại, bàng hoàng nhận ra mọi thứ đã khác đi quá nhiều.

Bởi năm hai mươi lăm tuổi. Tôi rời bỏ K. Anh đứng ở bệ cửa nhìn tôi lặng lẽ. Đêm hôm trước, K chỉ hỏi duy nhất một câu. Chúng ta nhất định phải chia tay hay sao? Tôi kiên quyết gật đầu. Thượng Hải vào thời điểm

đó, dường như đã hoàn toàn chiếm lĩnh tâm trí tôi. Ba năm sẽ là một khoảng thời gian quá dài, với tôi, để giữ ai đó đơn độc thuộc về mình trong xa cách vật lí. Bản thân không có chút tự tin nào. Ngược mắt nhìn K, chợt thấy đầu óc văng vất, như thể ai đó vừa lay bạn liên hồi để tỉnh dậy, bước ra khỏi giấc mộng dài. K không giữ. Anh hiểu. Giấc mơ xinh đẹp về Thượng Hải phồn hoa cùng một vị trí không tệ cho một hãng thời trang danh tiếng luôn khiến bất kì cô gái nào rung động. Tôi đã lựa chọn. Lúc hai mươi lăm tuổi. Tôi lần đầu tiên tự đặt câu hỏi cho mình. Suốt cuộc đời sau này, duy nhất một mình K liệu có đủ hay không? Tôi lại không có chút tự tin nào. Thế nên tôi đi. Lúc tiễn tôi ra cửa, K dặn. Khi nào có chuyện gì thì hãy gọi điện cho anh. Trong bất kì tình huống nào, K cũng đủ bình tĩnh để dành cho tôi những lời ân cần như thế. Tôi nhìn anh. Khẽ khàng khóc. *“Sao anh không hỏi em có muốn ôm anh lần cuối không?”* K kéo tôi vào lòng. *“Vì anh không nghĩ đây là lần cuối mà!”*

Ở Thượng Hải, bạn sẽ hiểu rõ tại sao người ta vẫn thường hay nói rằng bạn thực sự cảm thấy đơn độc nhất chính là khi bạn đứng giữa một đám đông, bạn không nghe thấy tiếng ai và cũng không ai nghe thấy tiếng bạn. Có người sẽ càng ngày càng thu mình, trốn kĩ vào cái vỏ bọc riêng và thờ ơ với chuyển động không ngừng của thành phố. Nhưng có những người từng rời bỏ một nơi thân thuộc nào đấy để tìm đến Thượng Hải. Họ đã đánh đổi. Đã lựa chọn và họ không thể thua. Thượng Hải đầy rẫy những người như vậy. Ưu tú, tinh anh, thông minh, tham vọng và không thể thua. Nếu có đơn độc thì cũng muốn mình đứng trên chỗ cao hơn người mà đơn độc. Vào những giờ nghỉ trưa, tôi thường trốn trên tầng thượng hút thuốc một mình. Jen là người duy nhất hay nói chuyện với tôi ở đây, cũng làm việc tương tự. Jen bằng tuổi tôi, mang trong mình một nửa dòng máu Trung Quốc, nửa còn lại thì cô không rõ vì lúc đấy mẹ cô không chắc mình đã ngủ với ai. Thực ra, tình bạn của tôi với Jen giống như kiểu sắp đặt không định trước của số phận vậy. Một buổi trưa mùa đông he hé nắng, sau hai tuần kể từ khi tôi tiếp nhận công việc huấn luyện nhân viên bán hàng cho hệ thống cửa hàng

mới của hãng, tôi nhìn thấy Jen ở sân thượng. Cô vẫy tay ra hiệu lại gần, châm một điếu thuốc vị bạc hà rồi đưa nó cho tôi.

- Cậu giả vờ không hiểu tiếng Trung Quốc đúng không?

- Tôi không giả vờ. Tôi chỉ không nghe những gì mình không muốn thôi. Nhưng tại sao cậu biết là tôi hiểu mọi người nói gì?

- À, mình đã làm công việc bán hàng cao cấp này năm năm rồi. Người Pháp chẳng bao giờ đưa một người nước ngoài không hiểu tiếng bản địa đến Trung Quốc để làm quản lý cả. Hoặc là phải có phiên dịch mà cậu thì không hề có.

- Cậu có thích công việc của mình không?

- Mình cần nó. Lương cao, đãi ngộ tốt, ăn mặc đẹp và có cơ hội tiếp xúc với những người giàu trong thành phố để đòi đòi.

Tôi khẽ cười, nhìn Jen. Cô ấy thực sự xinh đẹp khi mang trong mình hai dòng máu Âu – Á. Sống mũi cao, da trắng, vóc dáng cân đối, vừa vặn xinh đẹp trong bộ đồng phục được may đo kỹ lưỡng.

- Cậu không sợ tôi sẽ đánh giá cậu à?

- Người Thượng Hải chỉ đánh giá cậu có bao nhiêu tiền, nhà cậu nằm ở khu nào, cậu có túi Louis Vuitton hay không mà thôi.

- Nhưng tôi không phải người Thượng Hải.

- Cậu đã đến đây và cậu sẽ quen với nó.

Chúng tôi kết bạn với nhau như vậy. Không hiểu sao tôi có cảm tình với kiểu nói chuyện thẳng thắn, không màu mè của cô ấy. Jen tế nhị và hiểu chuyện. Trong giờ làm việc, cô ấy chưa bao giờ thể hiện sự thân mật quá đối với tôi. Trên dưới, trước sau hết mực rõ ràng và lễ độ. Nhưng khi ngồi ở sân thượng vào những giờ nghỉ, Jen thích dựa đầu lên vai tôi tâm sự. Giống như thể trước mặt tôi, Jen chưa bao giờ cảm thấy có bất kì rào chắn nào. Jen rất thích hỏi tôi: “Cậu đã bao giờ yêu ai chưa?” Tôi nghĩ đến K nhưng không trả lời.

- Mình đã từng yêu một anh bạn học cùng hồi trung học. Nhưng rồi chia tay.

- Tại sao?

- Anh ấy nghèo. Và lúc nào cũng bảo có nhiều tiền chắc gì hạnh phúc.

- Có thể anh ta không sai.

- Nhưng không có tiền thì chắc chắn bất hạnh. Cả hèn nữa. Tình yêu rồi sẽ hết. Không có tiền, lúc đấy sẽ nhìn nhau thật tệ.

- Cậu có buồn không?

- Mình không nhớ nữa. Bởi mình đã làm việc chăm chỉ trong rất nhiều năm.

Bỗng nhiên tôi sợ. Đến một ngày tôi sẽ không thể nhớ liệu tôi có buồn hay không khi rời bỏ K mà đi như thế. Vào lúc ấy, tôi chỉ nghĩ mình còn quá trẻ để từ chối một cơ hội hấp dẫn đến vậy. Tôi tự nhủ tôi chỉ đang muốn thử sức. Nhưng nhìn nhận một cách thành thật. Tôi có khác gì Jen đâu. Tôi vứt bỏ tình yêu. Không phải vì tiền. Thì cũng vì danh vọng. Hồi ấy, trong những email tôi gửi cho K, tôi toàn kể chuyện công việc. Giả dụ như là: “Hai năm thôi, em muốn trở thành giám đốc thương hiệu của hãng.” Hoặc cứ than thở với K rằng: “Em suốt ngày phải đi tiếp khách với những người chẳng ra gì, cực kì cợt nhả.” Những lúc ấy, K sẽ hỏi tôi có mệt không. Nhưng chưa bao giờ khuyên tôi hãy buông bỏ. Vì K hiểu tôi không bao giờ làm vậy. Suốt một thời gian dài tôi đã không gặp lại K. thỉnh thoảng hỏi thăm xem đời sống của anh dạo này thế nào. Hình như chẳng có gì thay đổi. Anh hài lòng với đời sống kĩ sư ngày làm 8 tiếng, một năm 5 tuần nghỉ phép để đi du lịch đâu đó của mình. K mua trả góp một căn nhà nhỏ ở ngoại ô, hằng ngày lái xe một tiếng đi làm. Cuối tuần, thứ Bảy sẽ đi siêu thị mua các nhu yếu phẩm. Chủ nhật, hoặc là đi câu cá, hoặc là đọc sách ở một công viên nào đấy. Sự bình yên này, K đã quen. Lúc ở cùng K, tôi từng là một phần trong đó, cứ ngỡ mình cũng đã an ổn rồi, với người đàn ông mình yêu và cũng hết lòng yêu mình. Nhưng rồi mọi thứ thay đổi nhanh đến không ngờ.

Năm 2012, tôi gặp lại K. Ở Hà Nội. Lúc ấy tôi đã hoàn thành mục tiêu, trở thành giám đốc thương hiệu của hãng. Nhìn thấy K, trong lòng chợt nhói lên một đoạn. Anh bảo em khác nhiều quá! Cười hiền từ giữa khoảng cách hun hút của hai người đã từng gắn bó với nhau là thế. Tôi không biết nói gì. Sự xa lạ, ngại ngùng này, tôi chưa hề chuẩn bị trước. Suốt bao nhiêu năm xa K, trong bất kì công việc gì, với bất kì ai, bản thân cũng đều dè dặt. Nghe một lời hay nghe mười lời cũng chưa bao giờ dám tin lấy một phần ba. Không hẹn hò, không gặp gỡ. Một ngày mười mấy tiếng chỉ biết tập trung vào công việc. Về đến nhà, tẩy trang xong, lần nào cũng thấy mình như một người hoàn toàn khác. Đơn độc và không chỗ dựa. Cũng đã khóc

như một đứa trẻ thất vọng với cuộc đời. Khi điều duy nhất từng nghĩ nó sẽ khiến mình hạnh phúc hóa ra không phải. Mát mát phải đời là quá nhiều mà không thể ngừng lại được vì điều duy nhất mình còn là nó. Bước chân ra phố, được nhiều người kính trọng và nghĩ mình là cá thể không thể gục ngã. Nếu có vô tình bị bắt gặp yếu đuối, họ cũng sẽ chỉ chép miệng: “Rồi cô ấy sẽ đứng lên thôi mà!” Hay tâm sự với Jen, Jen sẽ tròn mắt ngạc nhiên: “Cậu ồm mà. Bao nhiêu người ước được như cậu mà không được đấy!” Nhưng chẳng bao giờ có ai bảo rằng em hãy cứ khóc đi, anh biết là em mệt lắm. Ngôn ngữ đôi khi có sức mạnh phi thường. Ấy vậy mà, tôi không còn một ai để chia sẻ sự hoang hoải trong chính con tim mình. Rốt cuộc, có những ngày bạn nhận ra sự tồn tại của mình là vì mục đích gì khi một chút đau đớn hay một chút thương yêu cũng không thể nào giải bày được.

K đưa thiệp cưới cho tôi. Anh sẽ vào thánh đường nói lời đồng ý với một người con gái khác. Giản dị và nhu mì. Cũng phải. Chẳng ai đứng mãi một chỗ với tình yêu dành cho người không bao giờ thuộc về mình nữa. K có lần bảo. Ngay cả khi em nói rằng em yêu anh nhất, anh cũng biết em chưa bao giờ là của anh trọn vẹn. Tôi. Vào những mùa xuân tươi đẹp của tuổi thanh xuân. Hay bắt K nằm ra ghế cho mình gọi đầu. Rồi hôn lên mũi anh. Cười khanh khách. Những ngày tháng ấy diệu kì như một câu chuyện cổ tích đầy phép màu. Tóc tôi dài và thẳng. Váy hoa nhiều màu, xoay tròn trên những quảng trường rộng lớn, nắm trong tay mình người đàn ông luôn muốn giữ lời “Anh là của em. Vĩnh viễn.” Bây giờ, nhìn K, nhớ lại tình yêu của chúng tôi. Không cảm được lòng mà ôm chầm lấy anh siết chặt. “Anh phải hạnh phúc nhé! Không thì em sẽ hối hận vô cùng.” K vỗ nhẹ lên lưng tôi. “Ngốc quá!”

Có người bảo với tôi rằng. Có lẽ, trước tiên chúng ta sống vì bản thân. Yêu một người hay từ bỏ một người rốt cuộc cũng là vì bản thân mình mà chọn. Sau này thời gian trôi qua, có người sẽ quên mất mình đã buồn, có

người sẽ hối hận, có người sẽ hài lòng nhưng cũng có người cứ như đi tìm mãi giấc mơ mình đã tỉnh. Hạnh phúc quá ngắn ngủi mà lòng người thì bất định, mệnh mang vô chừng. Tình cảm buông rơi rồi. Phải đi đến tận nơi nào chúng ta mới có thể tìm lại điều đã mất? Thôi thì đành vậy. Bởi rốt cuộc, ai cũng muốn dừng lại, chấm dứt sự sống nhiều lần trong đời nhưng rồi họ vẫn tiếp tục sống. Vì những hi vọng đôi khi không được đặt tên.

Em có dạ nào!

Tôi thích từ “dịu dàng”. Đàn bà thì phải thế! Ba hỏi tự hỏi: “Có nên tính chuyện đặt tên con là Dịu?”

1. Em dậy sớm gội đầu. Tóc đã không còn dài như thuở hàn vi. Đã không thẳng lụa là và đen nhánh những niềm khao khát mang đầy những cái tên kiêu hãnh, nồng nàn. Em chải tóc bằng những ngón tay cong cong đầy vết xước bé li ti. Sợi rụng. Sợi rơi. Lả tả xuống khoảng sân đầy nắng dịu dàng. Có phải nỗi niềm thương cảm cũng đang rơi. Đang rơi?

Em tắm sạch tắm thân lấm lem này. Em quét nhà. Em lau mài đèn loang loáng những vết bụi thời gian.

Để...

Đợi anh về.

Em ngó hoài ra cửa.

Anh không về.

Em lại mãi miết kì cọ tấm thân này. Lốp kí ức trôi đi. Niềm đau cũ lại tấy lên mưng mủ. Em lại mãi miết cọ kì.

Để anh về. Em trắng phau và tươi mới. Cho anh.

Em ngó hoài ra cửa.

Anh không về.

Em thay áo. Em vấn tóc thật cao để nỗi niềm không buông thả.

Đợi anh về.

Để anh hôn em dịu dàng. Dịu dàng lắm. Không tóp tát và nhầy nhụa. Không cào cấu và bức bối.

Để anh lùa tay vào tóc em. Để chính tay anh mở cửa cho hoang hoải bay đi.

Vậy mà...

Anh không về.

Em không hút thuốc vì em ghét mình nồng vị khói. Em không uống rượu vì rượu khiến em say đốn đau. Em vào sàn không lắc giật lắc tung để phô bày bộ ngực hớ hênh căng cứng tương tư. Em không gào. Không hét.

Ra đường, va phải một người đàn bà. Đứt tung nút áo. Thế là hớ hênh. Người đàn bà mắng em: “Con đĩ!” Em không thèm kéo áo, cứ thế bước đi.

Gió thông thốc. Thông thốc được đến đâu? Liệu có đủ thổi hết những vết lem mòn mỏi, đỏ tấy dấu tay em cào cào?

Về nhà, vật vờ ra, em viết: “Em nhớ anh.”

Em lại dịu dàng rồi, phải không anh?

2. Anh bảo: “Anh quá yêu em! Anh không thể chia sẻ em, ngay cả trong ý nghĩ.” Vậy là em run rẩy. Em sung sướng đến man dại. Em quấn chặt lấy anh bằng vòng tay cũng cong cong xanh xám, cũng sùi sùi bé li ti những vết xước.

Em hôn anh. Mở mắt. Có phải em đang không thật lòng? – “Vớ vẩn!” – Em hôn anh mà nhìn thấy một mảnh trăng chéo xiên, nằm nghiêng chênh chếch một cái ăng ten nhà ai liêu xiêu đến tội. Em hôn anh, mà nhìn thấy đêm phủ dài tận gót chân lấm nhám sạn. Bất giác, em vùng. Em giãy mạnh. Chắc tại lúc đó, em thấy mình không đủ trong trắng cho anh!

Anh bảo: “Ngoan nào! Ngoan nào! Anh sẽ vẫn yêu em cho dù có bất cứ chuyện gì!”

Em lại yên. Nhắm mắt rất hiền lành. Hôn anh. Em nhắm mắt rồi nhé! Không mở mắt nữa đâu, tại em sợ mình lại lấn cấn bởi miếng ngói chệch nghiêng nóc nhà ai bên trái. Bởi con mèo đen trũi, mắt xanh lờ choe chõe gọi bạn tình trong đêm thanh. Bởi cái gì gì đó xưa lắm, xưa đến độ em không đủ kí ức để gọi được thành tên!

Anh phủ nhòa lên người em. Tĩnh quá! Em bần thần. “Sao anh không hôn em?” Em vẫn chưa dám mở mắt. “Không phải người ta yêu nhau thật tình, ân ái kết thúc bằng một nụ hôn sao?” Em vẫn nhắm nghiền mắt. “Sao anh không hôn em?”

Anh bảo: “Em đã từng với ai?” Anh đổ dài bên cạnh. Em không nhìn được cả bóng anh trên vách. Giống như là em đang ủ ê trong những giấc mơ của mùa đông năm trước. Của mùa hạ năm kia, của mùa xuân thuở nào không nhớ rõ. “Anh là đầu tiên cho em. Em đã là đầu tiên cho ai?”

Em ngồi dậy thật nhanh. Bối rối lắm! Em vốn là vậy mà, ai hỏi gì không thể trả lời thì bối rối, hoang mang. Cái nút áo cài lệch. Măt dây chuyền nằm lệch. Em lệch bước ra khỏi vùng đêm có mảnh trăng, mái ngói, con mèo... “Giá mà anh với tay một chút để nín lấy cái ngón út cong cong!”

3. Em gạch xóa hai chữ quá khứ lên tường, lên giấy vẽ, lên tay, lên tim. Em chong mắt với cơn bão mùa hè quét ngang khung cửa. Xào xạc rú rít,

vậy mà em chỉ nghe thấy những tiếng thì thầm của anh rất nhỏ. Rất mỏng manh như ngón tay anh không hề cong, không hề có bất kì vết xước nào, lang thang nhẹ bẫng trên má em, trên môi em, trên cổ em...

Em không đủ can đảm làm như người đàn bà trong phim^[1], soi gương và tự nắm bóp ngực mình lúc nhớ anh. Em sợ đau lắm! Tự mình làm đau mình, sẽ đâu có ai thương cảm cho, anh nhỉ! Em chỉ biết ôm mình trong góc, ngó trăng trăng vào đêm. Mà sao rướn hoài cũng không đủ hết được vòng lưng. Nên em thấy mình lạnh run lấy bầy.

[1] Phim *Tuyệt thánh Tư*.

“Anh cần thời gian để chấp nhận!”

Chấp nhận em hay chấp nhận em cùng quá khứ của em?

Bão tan. Em thấy con phố phủ xanh màu lá. Ông dưới nhà, bụng rất to, áo may ô kéo cao đến ngực, vừa xĩa răng vừa chỉ trỏ với mấy ông bụng to khác, chắc là kín đáo hơn, “Mẹ, te tua hết tron!” Thấy em đi qua, nhe răng xởi lởi, để lộ một miếng rau xanh còn giắt chéo. “Cô T đi đâu đó? Cầm cái mũ bảo hiểm nè, coi chừng cành gãy rớt xuống đầu. Coi, phố xá kia! Nguy hiểm lắm đó nha!” Tự nhiên em rùng mình, tưởng tượng ra đội cái mũ như người ta áp hai cái gáo dừa vô mặt, đi thần thần thơ thơ trong đám tan hoang màu xanh lục kia. Mà có khi nào, em bịt mặt lại rồi, anh mới yên tâm để yêu em tiếp không anh?

Nắng hắt vào màu xanh. Nắng đẹp. Màu xanh cũng đẹp! Sao hoang tàn mà đẹp quá đối vậy hả anh...

Bỗng, em nghe ai gọi.

Em quay mình. Tóc vẫn cao bật tung. Lò xò bay ngay cả khi không gió.

Em nhìn thấy anh...

Mèo

I.

Chúng ta nên đi bao xa?

Chúng ta có thể đi bao xa?

Và chúng phải đi bao xa?

*Khi “vĩnh viễn” chỉ là một từ mà mỗi người nuôi dưỡng thành ảo tưởng
cho riêng mình?*

Mùa hè xanh thắm. Trời nóng như đổ lửa. Quạt trần chạy rì rì trên đầu. Ở góc phòng, radio bật một bài hát xưa lời lẽ có phần ẻo lả, ướt át. Tôi nằm gối đầu lên bụng Lâm, nghe kể chuyện. Nhà ở sát phố, buổi trưa thỉnh thoảng có tiếng guốc lộp cộp trên nền gạch, cảm giác thật hoài cổ và mơ hồ.

Năm ba tuổi, tôi không còn bố. Chẳng có gì nhiều nhận ở lại trong kí ức của một đứa trẻ. Bố vĩnh viễn biến mất sau cánh cửa. Như thế, người ta sẽ gọi là sự bỏ đi. Hoặc giữ bỏ cũng được. Tôi nào mẹ cũng ôm tôi vào lòng, xoa xoa lưng, nước mắt chảy ngang thấm vào đêm u uất. Đây là khi lớn lên tôi nghĩ thế mỗi lần nhớ về những lần ngủ chung giường với mẹ, loay hoay treo màn, vén cho kĩ để muỗi không vào được. Tôi nghĩ mẹ đã khóc vì bà chưa một lần kể lại bất cứ nỗi đau nào liên quan đến bố. Rồi cứ hết mùa này đi qua lại đến mùa khác tới, tôi lớn lên trong căn nhà cổ ở sát phố, thỉnh thoảng bản thân nhìn mưa rũ xuống nhánh lá me vươn vào sát tận phòng. Màu xanh ướt đầm ấy chắc phải mang trong mình rất nhiều hi vọng trong trẻo. Mẹ hay bảo tôi là bảo bối của mẹ. Dù có ngỗ ngược thì cũng không thể nào giấu được sự yếu đuối lẫn sâu trong đáy mắt. Tôi khi mười hai tuổi đã được nghe câu này. Lúc đấy không hiểu tại sao con người lại phải cố che giấu nỗi buồn của mình để làm gì. Bởi vì người ta có thể khóc để hết đau cơ mà. Mẹ chỉ cười. Bầu trời là một mảnh thiên thanh không tô vẽ. Thuần khiết. Như nhiên. Cho đến ngày mỗi một người gập gở định mệnh của mình và rơi lệ.

Lâm là một chàng trai quá đỗi xinh đẹp. Thật vậy. Quá đỗi xinh đẹp là tất cả những gì mà tôi có thể nói khi nghĩ về cậu ấy. Đôi mắt buồn với hàng mi dày. Những ngón tay dài và mảnh. Bờ vai rộng. Giọng nói ấm áp và dịu dàng như thể dồn nén, đóng gói mọi yêu thương. Chúng tôi lớn lên cùng nhau. Bốn chữ lớn lên cùng nhau mang trên mình một thanh âm sâu sắc giản dị. Nhà Lâm ở cách nhà tôi một trăm hai mươi lăm bước chân về phía cái trụ gần loa phát thanh buổi sáng. Hồi đó, vào lúc bây giờ mỗi ngày, mùa đông, tôi mặc áo bông chân màu đỏ, ngồi sau lưng mẹ, loa bắt đầu phát nhạc như chương trình *Những bông hoa nhỏ* trên ti vi, đi đến trước cổng

nhà Lâm thì dừng lại. Mẹ Lâm dắt xe ra. Chúng tôi cùng đi học. Có những hôm mẹ tôi phải đi dạy từ sớm, thế là mẹ Lâm chở cả hai đứa, bám chặt vào nhau. Đến cách trường học hai con phố thì ghé vào, mỗi đứa được một cốc sữa đậu nành nóng hổi. Lâm lớn hơn tôi một lớp. Học chung trường tới tận trung học. Ngần ấy năm, không bỏ lỡ một ngày nào mà không xách hộ cặp cho tôi đến tận cửa lớp rồi mới quay lưng chạy về lớp của mình. Mỗi tình đầu của tôi là năm mười tuổi, với cậu bạn học cùng lớp. Tôi hỏi: “Nhé?” Lâm gật đầu: “Ừ!” Thế là vẽ một bức tranh hai hình tròn có tai đang nắm tay nhau, chú thích bên dưới là “gấu Cảnh Huân và gấu Yên” thì mới hiểu là vẽ gấu, rồi mang đến chia thắng vào mặt. Bạn Cảnh Huân khi ấy rất “có thể lực” vì đẹp trai nhất lớp, lại còn được đại diện trường đi thi cờ vua ở khắp nơi. Mặt đỏ bừng bừng, giật lấy mảnh giấy rồi đi thắng. Tình yêu kết thúc. Mãi sau này Lâm mới hỏi tại sao. Tôi bảo vì lúc bạn Cảnh Huân đỏ mặt, nhìn không giống hoàng tử.

À phải rồi. Từ lúc mười tuổi đó. Tôi đã luôn tin sẽ gặp được chàng hoàng tử của đời mình. Đùng đùng như kiêu rạch trời rơi xuống hay ngã từ bụi rậm ra cũng được. Nhưng nhất định sẽ rất bất ngờ. Trong khi chờ đợi, tôi càng lớn lại càng có một thêm một cơ sở người “đề nghị” đón đưa đi học. Nhưng chỉ thích đi cùng Lâm để mày tao như hồi bé. Có một lần Lâm giận. Rất lâu. Khoảng ba tiếng đồng hồ thì phải. Vì gia đình tôi quyết định chuyển nhà mà đến tận ngày cuối cùng tôi mới nói với Lâm. Mẹ bảo bán nhà để ở phố, vào ngõ sống thì lợi ra được một số tiền để cho tôi đi học. Lâm giận. Không nói một lời nào, chỉ cặm cùi giúp mẹ tôi khuân những thùng các tông lớn chất lên xe tải. Thỉnh thoảng vẫn không quên hỏi mẹ tôi có mệt không. Năm ấy Lâm mười bảy tuổi. Tôi mười sáu. Lâm đã cao hơn tôi một cái đầu. Tóc lúc nào cũng cắt cao sát gáy và hay mặc áo T-shirt màu đen như mấy bạn cùng thời hâm mộ nhạc Rock. Lâm nhảy lên thùng xe tải, tôi cũng mím môi trèo lên cùng. Lâm nhủ mày: “Xuống đi!” Tôi liên tục lắc đầu. Xe chạy. Lâm ngồi lên một cái thùng, tôi rón rén ngồi xuống bên cạnh. Và bắt đầu hát.

Nếu có một ngày chúng ta phải bước đi

Em sẽ đặt tên anh kề cạnh tên em

Trên một hòn đá nhật từ ngọn đồi cũ

Rồi ném vào thính không để vĩnh viễn bên nhau

Và sẽ có một ngày em phải quên anh

Quên cách anh hôn, quên cách anh gọi tên em

Cả bàn tay đã từng đặt lên vai em rất khẽ.

Vì anh của ngày hôm qua đã không còn là anh của hôm nay...

Lâm bật cười. Xoa đầu tôi. “Cái gì cũng phở ra nhạc mà hát được nhỉ!” Tôi cũng cười. Nhặt được một tờ rơi quảng cáo trên sàn xe, xếp thành cái máy bay giấy. Rồi phóng ra bên ngoài không trung. Ngược gió. Chiếc máy bay chao đảo rồi rơi lại phía sau.

“Lâm à, thực ra là nhà tớ chỉ cách xa hơn một tẹo thôi phải không?”

Đến mãi sau này, tôi vẫn tin rằng mình nên nói mọi điều với Lâm vì không bao giờ muốn nhìn thấy Lâm giận nữa. Giống như kiểu bạn nhận thức rõ được mình sẽ tệ thế nào nếu làm đối phương buồn. Mùa xuân năm 2002, mẹ Lâm gặp tai nạn giao thông rất nặng. Một thằng nhóc tầm tuổi chúng tôi say rượu lạng lách trên phố rồi đâm trúng bác. Bác bị hôn mê

nhiều ngày liền trong bệnh viện. Bố Lâm lúc ấy đang đi công tác nước ngoài. Nhà chỉ còn các bác bên họ. Tôi cùng mẹ túc trực ở bệnh viện với Lâm. Đó cũng là lần đầu tiên tôi gặp M. Anh là bác sĩ điều trị cho mẹ Lâm. Và anh cũng là anh trai của thằng nhóc đã gây họa. Tôi ngồi cạnh, nắm tay Lâm, ngược mắt nhìn M nói chuyện với mẹ tôi. Tôi không nghe rõ hai người nói gì, tay mỗi lúc một siết chặt tay Lâm hơn và đột nhiên cảm thấy căm ghét M kinh khủng. Bất giác thốt ra thành tiếng: “Đồ xấu xa!” Cả M và mẹ đều quay lại nhìn tôi, thoáng chút giật mình. Mẹ tôi nhú mày. Còn M thì tiến lại gần. Chững chạc và rành mạch. M bảo: “Anh xin lỗi. Anh nhất định sẽ cố hết sức.” M giữ lời hứa. Hai tuần sau, mẹ Lâm qua cơn nguy kịch. Kể từ đó, mỗi buổi chiều đi học về, tôi mới biết M hay đến đón con ở trường mẫu giáo đầu ngõ nhà tôi. Lần nào M cũng gật đầu chào. Tôi ngoảnh mặt đi đến lần thứ ba... thì cũng gật đầu chào lại rồi đi thẳng.

Sinh nhật lần thứ mười tám, mẹ hỏi tôi có muốn gặp bố không. Tôi không biết. Nửa muốn nửa không. Vì cảm giác thật hoang đường. Từ “bố” giống như một từ cấm kị trong nhà chúng tôi, như thể nó là một cái nút bấm khởi động của mọi suy nghĩ ngột ngạt. Lâm cũng biết thế nên chưa bao giờ hỏi tôi bất cứ điều gì liên quan. Nhưng tôi thì lại chủ động kể. Một cách gián tiếp qua thư. Ví dụ như này. Một lần nọ, tôi đi chợ hoa Tết. Gần đấy người ta dựng sân khấu ngoài trời cho bọn trẻ con biểu diễn văn nghệ. Tôi thấy một người rất giống bố tôi trong ảnh đang đứng quay camera tiết mục trên sân khấu như nhiều... phụ huynh khác bên dưới. Tôi đứng khoanh tay nhìn người đàn ông đó một lúc. Rồi chạnh lòng. Về nhà viết email cho Lâm. Kết thư bằng một dòng đầy những dấu chấm hỏi day dứt. Hay như hồi lớp Năm, bố Lâm đến đón cả hai chúng tôi đi học về. Tôi buột miệng: “Con cũng muốn có bố đến đón!” Đoạn đường trở nên yên ắng lạ thường và dài ra hun hút. Tôi nói với Lâm tôi rất sợ nhìn thấy ai đó bỏ đi khỏi cuộc đời mình. Nó là thứ tình cảnh hoàn toàn bất lực và có đủ khả năng khiến bản thân tự dần vạt suốt đời bằng câu hỏi: “Mình không đủ tốt ư?” Hiên nhiên là chẳng có ai trả lời cả. Nên điều đó lại càng tệ. Sau này có yêu ai tôi cũng

bắt người ta hứa, dù muốn buông tay, phải để tôi là người đi trước. Lâm gọi tôi là con cóc. Vì nếu đã muốn ra đi, mọi lí do đều thành vô nghĩa. Huống chi là chuyện ai đi trước, ai đi sau. Lâm đúng. Nhưng tôi không vượt qua được nỗi sợ hãi đấy. Cho đến khi gặp M. Tôi vẫn thấy Lâm đúng. Mà tình yêu của tôi chưa bao giờ hữu hạn cả, nhất là khi tôi trong một thời gian dài đã tin. M chính là hoàng tử “rạch trời rơi xuống” của mình.

Cuối cùng, tôi đi gặp bố. Bố tôi có nhiều tiền. Có gia đình sung túc với một người vợ lấp lánh và ba đứa con đủ trai, đủ gái. Họ sống trong một ngôi nhà to sừng sững trên phố lớn, có hàng rào rất cao. Sinh nhật bố, ông đãi tiệc tại một khách sạn sang trọng. Tôi thấy sự ái ngại của mình trong chiếc váy len màu xám trơn cùng đôi giày thể thao đã cũ khi đặt chân vào nơi như thế. “Giá mà có Lâm ở đây!” Tôi nghĩ vậy. Bố dắt tôi vào căn phòng đã được đặt riêng cho khoảng mười người. Nhưng chỉ có sáu người ngồi sẵn ở đó. Rồi tôi thấy M bên cạnh một người chắc là vợ. Bố giới thiệu từng người một. Vợ bố. Em Sơn đang học lớp Chín, em Linh đang học lớp Bảy và người phụ nữ đang ngồi cạnh M, chị Minh cùng chồng. Một thằng nhóc tầm ba tuổi đang chạy chơi loanh quanh trong phòng, tôi đoán là người mà M đi đón mỗi buổi chiều. Tất cả họ đều nhìn tôi lạ lẫm. Tôi kéo ghế tự ngồi xuống. Bố hỏi tôi những câu theo kiểu “tìm hiểu nhau”. Những người còn lại, không ai nói lời nào với tôi. Tôi biết M nhìn mình. Linh cảm mơ hồ gạch những gạch đầu dòng trong đầu rằng có gì đó không bình thường đang diễn ra trong khoảng cách giữa tôi và người đàn ông đó. Thật kì quặc là tôi biết mình thích cảm giác này. Mọi người cặm cùi ăn. Nhẹ nhàng uống. Thỉnh thoảng thì thăm với người bên cạnh những lời rất khẽ. Bố đã ngà ngà say. Nói lớn tiếng: “Sau này, thỉnh thoảng Yên đến ăn cơm với cả nhà nhé!” Không ai đáp lời. Bố hắng giọng. Vợ bố nhìn tôi: “Khi nào thích thì đến!” Chị Minh cũng nhìn tôi, rồi quay mặt đi chỗ khác. Tôi ngược mắt nhìn lại. “Không cần đâu ạ!” Vợ bố cười khẩy: “Đến đi, lâu lâu được một bữa thịnh soạn cũng tốt mà!” Bố tôi lại hắng giọng. Tôi hiểu mình rõ ràng đã quyết định nhầm. Vội vã kéo ghế đứng lên. Ra về không một lời

chào tạm biệt. Tôi muốn gặp Lâm ngay lập tức. Vì tất cả bọn họ. Tất cả bọn họ khiến tôi nghẹt thở.

Lâm đang tập trung sơn lại chiếc xe đạp leo núi của mình trong sân nhà. Gió có màu vàng rất nhẹ. Tôi vút túi lên sàn gạch, ngồi bệt xuống ở hiên.

- Sao đây?

- Những con người khó chịu!

- Ừ. Cũng bình thường mà.

- Thế thì họ nên từ chối việc gặp gỡ này chứ?

- Tớ cũng không rõ. Nhưng cậu không thể đòi hỏi họ yêu mến cậu được.

- Vẫn không thể ưa nổi. Tại sao bố tớ lại bỏ đi. Mẹ tớ xinh đẹp hơn... nụ cười hoa đó nhiều.

- Mẹ cậu không kể à?

- Tớ chưa bao giờ hỏi.

- Và cậu không thắc mắc?

- Tớ không dám thắc mắc. Tớ sợ mẹ tớ buồn. À, hay là tớ hỏi mẹ cậu nhỉ? Chắc là mẹ cậu biết.

- Thực ra thì tớ có hỏi mẹ tớ.

- Như nào?

- Hồi xưa xưa, bố cậu đi công tác ra Bắc, gặp mẹ cậu rồi hai người yêu nhau, có cậu. Nhưng mà bố cậu giấu là đã có gia đình trong Nam cho đến khi vợ bố cậu, chính là bác váy hoa hôm nay ấy, xuất hiện. Mẹ tớ bảo là bác ấy khóc lóc rất nhiều, nói nguyên văn rằng mẹ cậu không có bố cậu thì vẫn sống được, chứ bác ấy thì không. Thế rồi mẹ cậu buông tay. Chuyện là như vậy.

Tôi hiểu được tận sâu trong tiềm thức của mình luôn chôn giấu một nỗi giận hờn, uất ức. Mười lăm năm, bỏ ra đi và chưa từng một lần gọi điện hay nhắn tin hỏi xem tôi thế nào. Nhưng tôi có Lâm, có mẹ. Tôi vẫn nghĩ mình đủ, trừ một đôi lần không thể ngăn bản thân cảm thán vài lời rồi thôi. Nhưng hôm nay thì khác. Giống như một ngày tình cờ, bạn được biết câu chuyện đời mình đã từng được viết không như mình nghĩ. Và rồi sự giận hờn, uất ức bấy lâu vốn giấu kỹ tìm được những nấc thang đầu tiên để leo lên mà chế ngự tất cả các cảm xúc khác trong tim bạn. Tôi muốn hỏi Lâm tại sao cuộc sống lại không công bằng? Mẹ tôi từ năm tôi ba tuổi đã nhận làm tất cả mọi việc có thể, dù là giữ con cho người ta sau giờ dạy, dù là nhận nấu cỗ cưới vào những ngày Chủ nhật, dù là giữa trời rét căm căm vẫn cố đi xa tận mười cây số vì ở đó người ta bán thực phẩm giá rẻ hơn, nhưng chưa từng một lần nói với tôi rằng “Mẹ mệt lắm!” Trong khi người phụ nữ kia chỉ cần khóc lóc, van nài đòi về một người đàn ông để có thể ăn sung mặc sướng, chăn ấm nệm êm? Tôi muốn hỏi Lâm tại sao bố tôi lại có quyền được chọn từ bỏ chỗ yên ấm này để về với chỗ yên ấm khác, còn mẹ tôi lại không có bất kì bên dựa nào để chọn? Phải, tôi đã muốn hỏi Lâm rất nhiều trong buổi chiều hôm đó nhưng không thể nào sắp xếp được ngôn ngữ của mình. Vậy là nước mắt cứ từ từ tuôn ra. Tôi nấc lên từng chập dài. Lâm ngừng lại. Quay lưng nhìn tôi triu mến.

“Có nước rơi ra từ mắt cậu kìa!”

Tôi sẽ không để cho họ yên. Tôi không thích. Không thích. “Cậu chỉ mới mười tám tuổi thôi Yên ạ!” Lâm nói. “Liệu cậu có đủ sức chịu đau không?” Lâm xoa đầu tôi cho rồi bung lên. Rồi quay về tiếp tục với cái xe đạp của mình. Hai ngày sau, vợ của bố đợi tôi ở cổng trường và bảo đi uống cà phê một lúc, sẽ không nói lâu đâu. Tôi đồng ý đi theo.

- Để bác nói thẳng vào vấn đề nhé! Bác không biết cháu có mục đích gì hay không nhưng hãy để mọi thứ yên như cũ đi!

Tôi thấy người phụ nữ ngồi đối diện mình thật đáng thương. Vì chừng đấy năm đã trôi qua, bà ấy vẫn luôn phải cố gồng mình để bảo vệ những thứ mà tôi thực sự tò mò không biết bà có hạnh phúc với nó hay không.

- Bác sợ đến thế kia ạ?

Vợ bố nhìn tôi. Ánh mắt đanh lại. Đúng kiểu mà những người không ưa nổi nhau có thể hình dung ra được.

- Thật rõ là mẹ nào con nấy!

- À, chắc là vậy mà bác sợ đến mức này!

- Đồ mất dạy!

Tôi đứng lên nhìn thẳng vào mắt người phụ nữ ấy. Và thấy trước mắt mình là cảnh tượng của mười bốn năm về trước, khi bà ta ngồi đối diện mẹ mình, nói những lời bi ai, khôn khổ về tình yêu. Mẹ tôi từng viết: “Đừng chán ghét thiên hạ! Hãy bận rộn với tình cảm của mình trước!” trong một tấm bưu thiếp mẹ nhét dưới gối khi tôi thất tình lần đầu tiên. Vào ngay lúc này, tôi yêu mẹ biết mấy. Chắc mẹ tôi cũng đã khóc nhưng tôi đã rõ không phải lúc nào khóc cũng có thể khiến người ta bớt đau đi được. Tôi đi thật nhanh về nhà tìm mẹ. Chạy ào đến, dúi đầu vào lòng mẹ hít hà.

“Mẹ ơi, Yên yêu mẹ!”

M vẫn đi đón con đều đặn. Tôi không để ý nữa. Cho đến một ngày âm ướt, đường lầy lội những vũng nước mưa. Một chiếc xe hơi phóng nhanh làm nước bắn tung tóe lên người lúc tôi đi ngang qua M. Tôi buộc phải dừng xe lại. M hỏi. Em có sao không? Tôi còn nhớ rõ. M loay hoay cởi áo khoác ngoài của mình ra đưa cho tôi. M lúng túng. Tôi cũng vậy. Lúc nhận lấy chiếc áo, những đầu ngón tay tôi chạm phải đầu ngón tay M. Tôi còn nhớ rõ. Chỉ cần ở gần M trong vòng 5 bước chân, đầu óc tôi đã có thể trở nên váng vất. Tôi kể với Lâm về cuộc gặp gỡ. Đột nhiên nảy sinh một ý định điên rồ không rõ hình hài. Tôi đến phòng mạch của M. M thoáng ngạc nhiên. Rồi hỏi. Em đau ở đâu à? Tôi trả lời không. M lại hỏi. Em muốn uống gì không? Tôi trả lời không. M uhm một tiếng, rồi ngẩng mặt lên. Chúng tôi im lặng. Nhìn nhau. Trong khoảng năm phút. Nhưng rất dài. Thật rất dài. Rồi tôi chào M ra về. Ra đến cửa, bỗng dừng ngừng lại. Ngày mai em lại đến có được không? M đứng lên, mở cửa cho tôi. Đáp lại. Em cứ đến. Tôi đến thật. Suốt một tuần liền, ngày nào tôi cũng xuất hiện rất ngắn như thế ở phòng mạch của M. Hội thoại hầu như chẳng có gì. Nhưng tôi không thấy ái ngại chút nào. Có cảm giác M cũng thế. Vì lần nào chúng tôi cũng cười với nhau. Dịu dàng. Lâm đã phát hiện ra. Một cách dễ dàng. Khi các buổi chiều tôi ghé sang nhà Lâm trẻ hơn thường lệ một cách liên tục.

- Cậu đang làm gì thế?

- Mình sẽ yêu anh ta.

Lâm à lên thành tiếng. Khẽ vò phần tóc sau gáy mình rồi khoanh tay trước ngực khá nghiêm trọng.

- Bằng cái gì?

- Ý cậu là sao?

- Cậu biết là anh ta không thể nào mà.

- Mình không thích họ được hạnh phúc.

- Cậu đang bất hạnh à? Họ không thuộc về cuộc đời của cậu. Hạnh phúc của họ cũng thế!

- Nhưng như thế là bất công với gia đình mình!

- Yên à, cậu chỉ mới mười tám tuổi thôi!

- Cậu nói cứ như cậu ba mươi tuổi rồi ấy nhỉ!!!!

Tôi tức giận với Lâm. Lần đầu tiên trong suốt nhiều tháng ngày đã qua giữa hai đứa. Tôi nắm chặt tay mình. Nổi giận. Một cách không tự chủ,

nước mắt trào ra. Lâm đứng yên tại chỗ.

Ngày sinh nhật của M. Tôi vét sạch tiền tiết kiệm mua tặng M một chiếc bút tôi đã thích từ rất lâu. Khi nhìn thấy nó, đã tự hứa nhất định nó phải là món quà cho người đàn ông đặc biệt. Lúc đập vỡ con mèo đất, có đôi phần do dự. Chẳng hiểu mình đang làm gì nữa. Nhưng rồi cũng mang đến trước mặt M.

“Em có muốn ra khỏi đây không?”

Tôi gật đầu. Vì không nghĩ được gì nữa. M chỉ đang đứng cách tôi năm bước chân thôi mà. Chúng tôi đến một quán cà phê bên ngoài trung tâm thành phố. Có rất nhiều cây to tôi chưa nhìn thấy bao giờ và sàn nhà thì lát gỗ lạnh lạnh. M nắm tay tôi. Tôi để yên. M chỉ đang đứng cách tôi một bước chân thôi mà. M cúi xuống hôn tôi. M không còn cách xa nữa. Đôi lúc tình yêu không diễn ra như cách mà tôi từng mơ ước. Nhưng tôi vẫn nhắm mắt đi theo ngay khi trái tim lỗi nhịp. Tôi niệm thần chú của riêng mình *“chỉ cần có tình yêu là đủ, chỉ cần có tình yêu là đủ”* để bước theo và tin mình không hối hận. Tôi ý lại rằng “mình chỉ mới mười tám tuổi thôi mà” để làm bất kì điều rồ dại nào có thể. M hôn tôi. M đã không còn xa nữa. M ở thật gần, thật gần. Hơi thở của anh. Khuôn mặt anh. Những ngón tay tôi run rẩy chạm nhẹ vào cằm anh ram rám. Bất giác tôi đẩy M ra. Đe dọa yếu ớt. Em sẽ nói cho vợ anh biết. Và mọi người sẽ rồi tung lên. M bật cười. Kéo tôi sát vào lòng siết chặt. Tôi còn nhớ rất rõ. Tôi chỉ nhìn thấy mỗi M trong bầu trời của mình. Quên hết. Quên hết tất cả xung quanh. Bạn có bao giờ biết thế giới của mình sẽ trở nên thế nào khi với bạn chỉ cần một người là đủ hay chưa? Chính là khi bạn nhắm mắt lại và hơi ấm của người bên cạnh là mọi điều mà bạn hằng ước ao, mong chờ. Cách mà anh ta gọi tên bạn, cách anh ta đặt tay lên hông bạn khi băng qua đường, cách anh ta khế

chạm lên tóc bạn, cách anh ta hỏi “em đã ăn gì chưa?”, cách anh ta nhìn bạn triu mến... từng chút một ở lại trong cuộc đời bạn. Mỗi mỗi.

Tôi và M. Phải. Tên tôi và tên M được xếp cạnh nhau và có thể dùng đại từ “chúng tôi” trong vòng sáu tháng như vậy. Có những lúc tôi muốn M là của riêng mình. Tôi phát điên. Tôi bỏ trốn M. Nhưng rồi lại tự quay lại. Áp mặt vào ngực M. Cấn cấn. Nhắm nháy. Yêu thương vô cùng. Khi không ở bên cạnh M. Tôi biết mình bất hạnh. Tôi tự nhủ. Tôi chỉ đang cố làm loạn lên thôi mà. Nhưng điều đó không đúng nữa. Rồi tôi cãi nhau với M. Tôi gọi anh là kẻ dối trá. Bởi vì tôi không thể nói với M rằng tôi sợ. Tôi không thể nói với M rằng tôi cần M cho riêng tôi mà thôi. Tôi không thể nói với M rằng tôi càng lúc càng hoảng loạn và thấy mình bất lực. Tôi đã yêu M nhiều hơn dự định mất rồi. Sự ngọt ngào như một đứa trẻ đại dốt hẳn học. M bỏ đi. M nói M đã cố gắng để tôi không bị tổn thương. Nhưng ai cũng biết điểm cuối cùng của chúng tôi sẽ là như vậy.

Lâm ngồi so dây đàn bên cạnh cửa sổ. Mùa đông thực sự đã bắt đầu. Lâm vào đại học. Tôi vừa thi tốt nghiệp xong. Bước vào phòng. Lâm đặt cây đàn dựa vào ghế, đứng quay lưng chầm thuốc. Tôi tiến đến từng bước nặng nề, nước mắt rơi lã chã theo mỗi nhịp chân, ôm Lâm từ đằng sau, buồn bã.

“Tôi đã mắng anh ấy, tôi đã gào thét với anh ấy nhưng tôi không thể ghét anh ấy được. Tôi biết anh ấy không phải của tôi, tôi tự nói với mình mỗi đêm rằng anh ấy chỉ là một giấc mơ thôi. Nhưng buổi sáng tỉnh dậy, tôi vẫn còn yêu anh ấy. Tôi tự hứa sẽ quên anh ấy. Tôi hứa rằng mình sẽ quên nhưng trái tim tôi... trái tim tôi thì phải làm thế nào? Tất cả mọi người sẽ ngăn cản tôi. Cậu cũng ngăn cản tôi. Và tôi sẽ ngừng lại. Rồi mọi người sẽ tự hào về tôi có phải không?... Nhưng mà... nhưng mà... tôi nhớ anh ấy.... tôi nhớ anh ấy... tôi nhớ anh ấy...”

Mùa đông nào cũng dài. Tôi có lần nói với Lâm như thế khi Lâm chở tôi khắp nơi tìm mua một cái chậu để thả bèo tấm. Người đi trên phố toàn phải cúi mặt. Lặng lẽ. Chắc vì thế mà nhiều người chẳng thích mùa đông. Nó dấy lên trong lòng họ sự cô độc tan hoang, loang dần ra như những vệt dầu lớn. Giữa biển người mênh mông. Mùa đông càng tệ hại. Lâm đi du học. Tôi cũng sẽ đi. Mỗi đứa một đất nước mới xa lạ. Dọc theo chiều dài kí ức, là niềm thương mến vô bờ không bao giờ đủ ngôn từ để diễn đạt. Bởi đôi khi người cùng bạn chống lại cả thế giới chưa chắc là người mà bạn yêu. Người nắm tay bạn bất chấp mọi thất vọng, mọi điều hiển nhiên vốn có chưa chắc là người yêu bạn bằng tình yêu nam nữ thông thường. Tình cảm đó luôn đủ sức khiến bạn nuôi dưỡng trong mình niềm tin về cuộc đời tươi đẹp. Vì chỉ cần cố nhìn thấy nhau một lúc. Bình thản kể cho nhau nghe rằng bầu trời hôm nay xám xịt, xấu xí và những cuộc chia tay ngăn nắp, gọn gàng. Rằng ai cũng phải nhấn tâm, buồn bã và chết đi sống lại nhiều lần trong tuổi thanh xuân nếu can đảm sống. Rằng tình yêu ấy mà, chỉ là một thằng bù nhìn xuân ngọc, chúng ta cùng đâm nó nhiều phát có được không?

Lâm kể về Christian Boltanski cùng hi vọng mở một tiệm bán bánh mì ở Bratislava của ông với một bà vợ béo và mười đứa con. Nhưng Boltanski không bao giờ thực hiện được nó. Bởi đó là một giấc mơ đơn độc. Chúng ta sẽ luôn ước vọng nhiều điều nhưng một số sẽ không bao giờ được thực hiện. Cả chuyện quên hay nhớ cũng thế. Trong một tác phẩm của Proust đã viết: *“Một người đàn ông buồn bã có vợ vừa qua đời nhìn thấy bạn mình muốn tự tử. Họ cùng đi qua một khu vườn và anh ta nói với bạn: “Hãy nhìn những đám hoa kia kìa, cả bầu trời nữa. Chúng thật đẹp phải không?” Người bạn mãi nhìn và quên mất việc tự tử. Anh ta sống vì anh ta quên. Nhiều lúc chúng ta cần phải quên... để sống một cách trung thực với hiện tại của mình.”* Tôi hay chế giễu những câu chuyện già nua của Lâm. Nhưng tôi yêu chúng vì với tôi Lâm luôn luôn đúng. Như bờ vai của cậu ấy cũng vậy. Chúng luôn luôn khiến tôi cảm thấy mình đã đến nơi cần phải đến.

Mười tiếng nữa, máy bay sẽ cất cánh. Tôi đứng phía bên kia đường, muốn nhìn M một lần cuối. Muốn biết hôm nay anh có cười không, có huýt sáo theo một bài hát quen thuộc nào đó không. M cũng nhìn thấy tôi. Nhưng không ai vượt qua khoảng cách trước mặt để nói với nhau lời chào tạm biệt. À mà, những người yêu nhau, họ đã từng phải nói tất cả bao nhiêu lời chào tạm biệt cho đến khi thực sự chia xa? Tôi muốn nói với M rằng tôi xin lỗi. Vào một khoảnh khắc nào đó, tôi đã luôn muốn là một điều kì diệu đối với anh. Nhưng rồi mọi thứ đã trở thành vết thương tệ hại. Nhưng tôi sẽ không băng qua đường. Bởi chúng tôi đã quá xa nhau để anh có thể nghe thấy điều tôi muốn nói. Ngay từ bé, ai cũng được dạy cách làm sao yêu nhưng chẳng ai được dạy cách làm thế nào ngừng lại. Giống như bây giờ, sự kết thúc chẳng phải quá đau đớn đó sao?

Tôi phải đi rồi. Mùa đông nào cũng dài. Tình yêu nào cũng khiến con người ta trải qua nhiều hụt hẫng. Nhưng nỗi buồn nào rồi cũng sẽ tan biến. Ai cũng nhận ra mình có thể tiếp tục sống. Nhưng họ cũng đồng thời nhận ra, không còn nỗi buồn nữa không đồng nghĩa với việc mình sẽ được hạnh phúc... Tôi mỉm cười với M. Rồi quay bước đi. Gió ràn rạt trên những mái nhà bằng gỗ nâu cũ kĩ. Giá mà một lần. M có thể nghe thấy tiếng tôi.

“M à, chúng mình đã từng rất yêu nhau có phải không anh?”

II.

“Ngày mai, em sẽ ở đâu?”

Em đã đi

Đi nhiều lắm

Gần hết tuổi hai mươi ngơ ngác...

Hôm qua, em ở bên dòng sông

Ngửa cổ lên trời và hát,

Những lời ca không đầu không cuối

Câu nào... cũng có anh!

Hôm qua, em lại làm lại ăn năn

Rưng rục mùa thu cùng khóc

Hôm qua, hôm qua...

Đầy ắp những ngày khó nhọc.

Con đường nào cũng đến phía không anh.

Hôm nay em ở bên vực sâu,

Phía trước là hư không,

Phía sau là kỉ niệm

Cái nào đáng sợ hơn em không biết nữa.

Cạn mùa đông rồi tàn mùa hạ,

Đi đâu non cuối bể,

Mà không sao qua nổi trái tim mình!..."

-CTTT-

Tôi tự cắt phăng mái tóc dài đã nuôi dưỡng suốt mười năm nay. Vào một buổi chiều mùa thu rơm rớm nắng. Những lọn tóc nham nhở thất thểu buông mình quanh cái bàn rửa mặt bằng gỗ đen lấm chấm. Lúc ngắm mình trong gương, thấy thật lạ lẫm và ngổ ngược nên khe khẽ nghiêng đầu, cố chành miệng tạo một nụ cười mong tìm cảm giác quen thuộc. Xương gò má nhô lên rồi hạ xuống. Hai lúm đồng tiền lõm sâu. Và tôi khóc. Ngày lạnh. Cũng chẳng cần một lí do gì. Nước mắt cứ tự nhiên ứa ra. Như một phản xạ có điều kiện. Che chở hay tự vệ. Trước những mất mát từ lâu rồi không còn nhớ rõ nữa. Tôi với tay lấy chiếc điện thoại, tự chụp một kiểu nhe răng toe toét rồi ấn nút send gửi mail. Mười phút sau tin nhắn đến. Lâm bảo: “Đẹp trai quá! Cậu đang ở xó xỉnh nào rồi?”

Học xong đại học, tôi xách ba lô đi lòng vòng hang cùng ngõ hẻm. Đi đến đâu cũng cố gửi email hoặc postcard cho Lâm và truyền đạt những điều không đầu không cuối.

“Tớ sắp chết đói ở Thượng Hải rồi!”

“Hôm qua, tớ nhìn thấy một người giống M kinh khủng ở Fukuoka. Thế là tớ cười với anh ta. Anh ta cười lại. Hay là tớ cũng giống người yêu nào đó của anh ấy? Tớ đã nghĩ như thế.”

“Cậu có tin được không? Đi đến đâu tớ cũng hẹn hò đấy. Xong rồi tớ bắt người ta xòe lòng bàn tay cho tớ xem. Tớ nắm tay họ. Nó chẳng vừa gì cả. Thế là tớ buông. Cuộc hẹn kết thúc. Tại sao bàn tay M lại ám đến thế hả cậu?”

“Cậu nhất định phải nhìn thấy những con gà ở Jamaica. Chúng có cái đuôi màu trắng. Béo ú. Buồn cười lắm! Chúng làm tớ nhớ đến chuyện hồi nhỏ, tớ đã luôn ước ao được nuôi một con gà con màu vàng óng. Mỗi ngày để nó lên chiếc xe máy cày điều khiển từ xa của cậu và dắt đi chơi. Nhưng sợ nó bị lớn lên, sẽ phải vào nồi phở của bác Hạnh. Nên chẳng có được con gà con nào cả! Bây giờ tớ vẫn buồn đấy! Cậu xem, thật không ra sao nhỉ!”

“Hôm nay tớ đã nhớ M một trăm bốn triệu tỉ lần. Nếu mà tớ biết đếm, Lâm ạ!”

Và tôi cũng viết rất nhiều những bức thư cho M nữa. Nhưng tôi không gửi, lặng lẽ cất chúng vào một cái hộp giấy màu đỏ, đi đâu cũng để vào va li. M hẳn nhiên chẳng cần đọc để làm gì. Vì những điều ấy, tôi đã viết trong vô thức, như thể chưa bao giờ có cuộc chia li nào, chưa bao giờ có mất mát, có tổn thương hay xa cách nào. M vẫn luôn thuộc về tôi. Hay là tôi đã luôn cố giữ anh ấy bên cạnh theo một cách riêng có phần nào ngờ nghệch. Người ta hay nói về sự đại dột cô đơn của các cô gái, cứ cố bám víu vào quá khứ, cứ cố giữ chặt lấy những điều vốn dĩ đã không hoặc chưa bao giờ thuộc về mình để hủy hoại hiện tại. Ừ. Có lẽ người ta cũng đúng. Mà có lẽ người ta cũng sai. Hoặc người ta chẳng hiểu quái gì về tình yêu hết cả nếu họ thực sự lắng nghe trái tim mình.

- Lâm này, tớ nghĩ người ta yêu ai đó chỉ vì một lí do đơn giản lắm!

- Thế lí do của cậu là gì?

- Của tớ á?

- Tớ biết nó sẽ là một lí do rất bé.

- Ủ. Tớ chỉ muốn yêu một ai đó vì mỗi sáng thức dậy, lời đầu tiên có thể nói là: “Anh à, đêm qua em đã nằm mơ buồn cười lắm!” Vậy thôi.

Nên tôi cứ mộng mị mãi. Những giấc mơ không đầu không cuối. Về M. Về một đứa trẻ có đôi mắt thông minh cứ hát đi hát lại bài hát tiếng Pháp xung quanh chuyện làm thế nào để trồng những cây súp lơ trong vườn. Về lúc M ôm tôi lần đầu tiên, người cứ run rẩy lạ lùng. Về lúc M quay lưng bỏ đi. Về chuyện tôi ghét ăn cá nhưng trong mơ lại cứ nướng cá và bắt M ăn bằng hết. Về giọng M ấm áp, thủ thỉ “ngoan nào, anh thương”... Nhiều không kể hết những giấc mơ ngổn ngang như thế. Buổi sáng tỉnh dậy, tay quờ quạng tìm điện thoại trong lúc mắt còn chưa mở rõ. Chẳng hiểu để làm gì. Chẳng hiểu chờ đợi gì. Có một lần, tôi ngồi xe buýt ba mươi hai tiếng. Hết ngủ rồi lại tỉnh. Hết đọc sách, nghe nhạc, viết lung tung rồi lại ngủ. Lúc đến nơi mới biết hóa ra mình đã đi qua rất nhiều biên giới và dừng chân ở một nơi heo hút vô cùng. Xe dừng ở trung tâm thị trấn. Có một cái siêu thị (nhưng thực ra là giống một tiệm tạp hóa lớn hơn), một cái bưu điện sơn tường vàng kiểu cổ điển, vài cái ô tô Renault loại xe gia đình đời cũ và một ông già ngồi hút thuốc bên cạnh con chó săn râu bạc thếch. Xuống xe cùng tôi là Chan. Cậu ấy năm đó hai mươi tuổi. Nghĩ rằng cuộc đời chả có gì đặc sắc nếu người ta cứ cắm mũi vào học, đi làm, kiếm tiền, hẹn hò, đám cưới, sinh con rồi chết vì ung thư não hay Alzheimer. Ở một nơi rõ ràng là tro khắc như nơi này, thật tự nhiên, chúng tôi quay sang nhìn nhau.

- Lang thang à? – Chan hỏi.

- Ủ.

- Vậy đi cùng thôi!

- Ủ.

Chúng tôi thuê phòng trong một nhà trọ kiểu địa phương giản tiện. Bữa sáng ăn chung với gia đình chủ nhà. Mỗi phòng có giường gỗ dành cho một người, phòng tắm nước nóng, một bức tranh vẽ bình hoa cũ kỹ và một cái kệ không có mục đích gì cụ thể. Sau bữa tối, Chan hỏi tôi có muốn đi dạo một vòng quanh làng không (bây giờ thì chúng tôi đã biết nó thực ra là một cái làng chứ không phải thị trấn hay thành phố gì cả). Tôi đồng ý. Tour du lịch cơ bản diễn ra nhanh đến nỗi chưa đầy hai mươi phút đã quay lại đúng nơi bắt đầu. Vậy nên, chúng tôi quyết định ghé vào quán rượu vừa nhìn thấy trên đường đi. Quán vắng hoe. Không có nhiều chỗ ngồi lắm ngoài quầy bar, cái bàn con giữa nhà và thêm một cái khác ở gần cửa sổ. Trời mùa hè tháng Bảy nhưng nhiệt độ đã giảm xuống khá thấp do địa hình cao. Chúng tôi gặp lại ông già hút tẩu lúc ban chiều đang ngồi bất động trước một li whisky lớn. Chan khẽ gật đầu chào ông. Ông già vẫy tay ra hiệu “ngồi xuống đi nào!” Hai cái cốc nữa được mang ra. Trên mặt ông có một vết sẹo lớn ngang má. Tôi không tìm được, đưa tay lên vuốt nhẹ nó. “Đẹp quá, nó có hình mặt trăng hả bác?” Ông già hiền từ cười.

- Hai đứa mày bị thất tình à?

- Sao bác lại nghĩ thế ạ? Chúng cháu không giống yêu nhau à? – Chan đùa đùa.

- Không. Một đứa thì u uất. Một đứa thì ngơ ngác. Và kéo nhau đến nơi khi họ còn gầy này chỉ có thể là những đứa bị lạc mà thôi.

- Bọn cháu có mua vé đấy!

- Thế các cô, các cậu tưởng cứ làm đúng hướng dẫn sử dụng nghĩa là các cô, các cậu luôn sáng suốt chắc?

Tôi dựa đầu vào vai ông già. Mùi khói thuốc lâu ngày giống như một nỗi ám ảnh cư ngụ trên chiếc áo sơ mi ca rô màu đỏ rượu của ông.

- Con bé này đau lắm hả? Bọn con gái chỉ giống nhau đúng một điểm. Yêu đương vào là nghĩ như mình hết đời rồi!

Chan cười. Để lộ răng khênh. Giống M. Cả mắt cũng nheo lại. Giống M. Ở đuôi có ba cái vạch be bé. Giống M. Nên tôi cứ nhìn mãi. Cho đến khi Chan phát hiện ra sự kì quặc đó. Nhưng cậu ấy để mặc tôi, tiếp tục chuyện trò với ông già về đủ thứ linh tinh trên đời. Chan kể gia đình cậu có truyền thống làm trà rất lâu đời của Đài Loan nhưng cậu chẳng hứng thú gì với trà. Cậu thích rượu mạnh nên cậu rất hay bị người trong họ mắng, như thể cậu là thằng mất gốc sạch sẽ, tróc hết cả rễ rá lên đầu. Vậy là cậu rút một cục tiền rồi đi khắp nơi. “Thật là một thằng may mắn vì có điều kiện để nông cuồng!” Ông già nhận định. Tôi gạt đầu phụ họa. “Bọn trẻ bây giờ cứ thích coi trời bằng vung. Khả khả.” Ông tiếp luôn.

- Thế lúc ông còn trẻ, ông thế nào ạ? Ông có được cô gái nào yêu theo kiểu “hết đời” không hả ông? – Tôi hỏi.

Ông già trầm ngâm không trả lời, uống cạn li rượu rồi nâng cái tẩu lên rít một hơi dài. Bên ngoài gió đột nhiên trở mạnh, quất ràn rạt vào cửa kính. Quán chỉ còn mỗi ba chúng tôi trong sự yên lặng bất ngờ có đôi phần rầu rĩ. Ông gọi thêm một li whisky nữa. Tôi dùng ngón tay vẽ những chữ M theo nhiều kiểu khác nhau lên mặt bàn. Không ai còn nói với ai lời nào cho đến gần mười một giờ thì đứng lên ra về. Trước lúc rẽ theo hai hướng khác nhau, ông già xoa đầu tôi, bảo: “Ngày xưa, cũng có một con bé ngốc thích “hết đời” và ông thì lạnh lùng bỏ đi. Trong lòng đau xót, nhưng với một

người đàn ông, con biết không, được yêu nhiều quá sẽ trở thành một gánh nặng mệt mỏi nếu không thể làm được điều gì cho đối phương. Có phải là con đã quá yêu rồi không cô bé?” Ông nhét vào tay tôi một cây kẹo vị quế, đặc sản của làng rồi quay lưng vẫy tay chào.

Một ngôi sao chết đi, cháy lần cuối cùng vụt ngang qua bầu trời. Tôi đã đi rất nhiều nơi, qua rất nhiều thành phố, gặp gỡ rất nhiều người. Trong lòng vẫn luôn tin rằng mình thực sự muốn tìm hiểu thế giới bao la này cho đến khi chùn bước. Nhưng rốt cuộc tôi đã nhầm. Tôi chỉ đang cố tìm một xó xỉnh nào đó, một cái góc vừa vặn nào đó để nhét mình vào, đóng gói lại, trốn khỏi M. Mãi mãi. Nhưng M hình như chẳng chịu đi đâu cả. Ở lù lù đấy, từ khi là một mầm xanh hi vọng tôi vô tình gieo vào cuộc đời mình, rồi thành một cái cây, một ngọn đồi. Lì lợm và bướng bỉnh như thế. Tối đó, Chan và tôi dựa lưng vào nhau ngủ. Như hai cá thể đơn độc nhất trên hành tinh này. Cô gái của Chan mất cách đây sáu tháng trong một tai nạn giao thông. Cậu bảo đó là lí do duy nhất khiến cậu cảm thấy hóa ra việc già đi rồi chết vì ung thư não hay Alzheimer tuyệt vời hơn rất nhiều việc bị một cái xe tải chèn qua khi hai mươi tuổi. Tự nhiên tôi nhớ có lần đã nói chuyện với Lâm qua điện thoại suốt nhiều tiếng liền.

- Mình nghĩ là anh ta đã quên bég cậu rồi!

- Sao cậu biết?

- Với đàn ông, có một nguyên tắc thế này: bất cứ điều gì xảy ra cách hiện tại sáu tháng đều không còn giá trị. Nếu có thắc mắc về vấn đề nào đó, phụ nữ chỉ nên đưa ra trong vòng bảy ngày trở lại. Và cậu xem đi, đã bao nhiêu lâu rồi? Tất cả những điều cậu luôn giữ chặt trong tay ấy, chỉ là một mớ kỉ niệm mà thôi. Nó không còn hạn sử dụng nữa đâu Yên ạ!

Tôi đi gần Chan. Khẽ nắm lấy bàn tay cậu ấy. Bất giác muốn hỏi cậu ấy về “hạn sử dụng” của tình yêu. Nhưng rồi lại thôi. Có lẽ bởi vì Chan chỉ là một thanh niên hai mươi tuổi bất cần, bị tổn thương và không ràng buộc. Còn M. Người đàn ông ngoài ba mươi tuổi, có gia đình và một đồng trách nhiệm không tên quán quanh cổ. Nếu có thể quên được mọi điều không cần thiết, ví dụ như là tôi, thì đó thật là điều may mắn lắm. Xét cho cùng, một cuộc gặp gỡ, một cái chạm hờ, một lần vội vã mà tôi cứ nghĩ nó là số phận của mình. Vì tình yêu ấy mà, cô gái nào cũng có lần tin mình sẽ đi đến cùng trời cuối đất. Nhưng cùng trời cuối đất là nơi nào khi chỉ cần M gọi tên tôi, cuộc đời đã buông một hơi thở khẽ qua tai? Thế là vào khoảnh khắc đấy, tưởng mình đã đến rồi, cái nơi mà người ta vẫn gọi là “cùng trời cuối đất” ấy. Bảy ngày, sáu tháng, một năm. M đã quên rồi. Hoặc M cũng không thể nghĩ đến nữa. Tôi nên mừng cho M hay là buồn cho tôi?

Tôi nói với Lâm chắc sẽ khó có thể gặp lại Chan. Nhưng Chan chính là người đã chỉ cho tôi thấy rõ ai cũng có một vết thương lòng và cách riêng đối diện với hiện thực. Cả ông già ở ngôi làng trên núi mùa hè năm đó. Đã giúp tôi hiểu, tình yêu của một người có thể trở thành sự phiền muộn của người khác, ngay cả khi giữa họ đã từng có biết bao điều ngọt ngào với nhau. Nhưng tôi vẫn không đành lòng. Tôi đã cố gắng để thỏa hiệp với sự thật, với nỗi nhớ, với khát khao tinh thần lẫn nhục cảm. Và tôi thua. Nên tôi mua vé quay về Hà Nội. Vào giữa mùa đông. Khi cơn gió mùa đầu tiên ồ ạt thổi trên con phố dài co ro quanh quẽ. Tôi đứng bên kia đường, nhìn sang phòng mạch của M lúc trời còn đầy sương mù buổi sáng. Mọi thứ hầu như chẳng khác đi là mấy. Từ cái vỉa hè gồ ghề lởm khởm cho đến hàng cây bàng gầy trơ thân đỏ ối. Từ cái ban công lắp đầy máy lạnh M đứng hút thuốc mỗi buổi chiều cho đến bãi đỗ xe kín đặc tay ga, tay côn. Chẳng có gì khác. Bởi chẳng ai buồn thay đổi những thứ đã trở thành thói quen còn dùng được, cho dù nói đã xấu xí, cũ mèm. Rồi M xuất hiện. Mặt trời rẽ một lối nhỏ trên trời, xua đám sương mù tản ra nhiều hướng. M nhìn thấy tôi. Trong tầm mười phút, M đứng yên bất động. Tôi bước một chân xuống

đường, xong lại thôi. Không đủ can đảm tiến thêm bất kì bước nào nữa. M băng qua đường.

“Trời lạnh mà sao em mặc phong phanh thế này?”

À, tôi đã thực sự gặp lại M rồi. Giọng nói ấy. Ngôn ngữ ấy. Cử chỉ ấy. Khuôn mặt ấy. Tôi đã gặp lại rồi. Nên tôi muốn ôm chầm lấy M ngay lập tức. Muốn kể cho M nghe những buổi sáng tỉnh dậy, tôi đã nhớ những cuộc gọi của anh đến thế nào. Muốn nắm lấy tay M để xóa sạch đám muộn phiền này. Để lại được yêu anh. Được rúc đầu vào vòng tay M, và bảo: “Ồ mèo hư!” Nhưng M lùi lại.

“Khoảng cách lớn nhất là khi em ở cách anh hàng nghìn cây số và chỉ có thể nhớ anh?”

Hay khoảng cách lớn nhất là khi anh đứng trước mặt em, cười với em và em biết mình vĩnh viễn không bao giờ còn chạm vào anh được nữa?”

M nhắn tin. Anh nhớ em. Tôi trả lời. Em cũng nhớ anh. M bảo: “Anh mua gì nóng cho Yên nhé.” Tôi dạ. M chờ tôi trên đường. Tôi ngồi sau, đầu hơi cúi, thỉnh thoảng chạm vào vai M. Mùa đông kì lạ. Tôi hỏi M. Anh có yêu em không? M không trả lời. Tôi thấy mình kì lạ. Tôi gọi điện. M ngắt máy. Tôi nhắn tin. M không đáp lại. Hôm sau, M lại xuất hiện. Anh nhớ Yên. Tôi nghĩ mình đang chơi trò nhào lộn. Nhưng bản thân lại không phải là một diễn viên xiếc chuyên nghiệp. Tôi muốn hỏi M tại sao. M bảo đừng hỏi. Tôi ngừng lại. Có phải khi bạn đã từng có một vết thương, trò hỏi đáp nào cũng đều trở thành vô nghĩa? Tôi gửi mail cho Lâm. Kể rằng mình đã về Hà Nội. Đã đến chào bố mẹ Lâm. Đã đếm đủ một trăm mười lăm bước chân từ nhà cũ về phía cái cột có gắn loa phát thanh buổi sáng. Chỉ có điều người ta không còn phát nhạc *Những bông hoa nhỏ* nữa, thay vào đó là vô vàn nghị định lẫn lệnh kêu gọi đi nghĩa vụ quân sự.

- Cậu gặp anh ta rồi phải không?

- Ừ. Anh ấy bảo đừng có hỏi gì cả.

- Phải rồi.

- Phải á?

- Ủ. Vì có trả lời rồi cậu cũng sẽ chẳng tin đâu mà. Cái đầu bướng bỉnh của cậu luôn biết cách nhào nặn tình huống một cách điệu kì.

- Tớ?

- Ủ. Như tất cả bọn con gái rắc rối khác.

- Tớ không thể. Tớ chỉ yêu anh ấy thôi.

- Vậy cậu nghĩ là anh ta có còn muốn tình yêu đó hay không?

Tôi không biết. Tôi đã quên mất mình nên tự hỏi bản thân câu này. Ngay từ lúc bắt đầu cũng chưa bao giờ thắc mắc liệu M có cần tình yêu của mình hay không. Cứ cảm cúi xông đến, cứ cảm cúi lao mình rồi đau rồi ngã mà vẫn chưa một lần biết. Liệu M có cần tình yêu của mình hay không. Cũng giống như việc quay trở về vậy. Liệu M có cần tình yêu của mình hay không. Tôi không biết.

Mẹ nấu canh dưa cải chua với thịt bò, món mà tôi có thể ăn mãi không chán. Buổi trưa, nhà yên ắng lạ thường. Rửa bát xong, mẹ rót cho tôi một cốc trà sen lớn, bảo ra phản nằm lên chân mẹ. Ngoài cửa sổ, mưa phún bay lất phất. Sắp đến Tết, nhà nào cũng vội vã. Buổi sáng đi ra ngõ lại thấy bác An tưới sân, bắc thang lau đi lau lại từng thanh cửa sắt cho đến khi bóng loáng lên mới xoa bụng cười hà hà. Bác An mười năm nay vẫn thế, mỗi lần nhìn thấy tôi đi ngang sẽ lại hồ hởi nói lớn: “Này, hay yêu thằng cháu bác đi con bé kia!” Tôi đáp lại: “Anh ấy đã mọc lại răng cửa chưa ạ?” Thế rồi hai bác cháu cười khì. Chuyện là hồi nhỏ, tôi học chung trường mẫu giáo với cháu bác An. Trẻ con xích mích thế nào, tôi lại còn “nữ quyền đầu gấu”, có lần đâm thẳng vào mặt, làm gãy cả răng cửa của người ta. Kể từ đó, hai bác cháu thường xuyên lôi chuyện đẩy ra đùa mặc dù tôi chưa bao giờ đâm vào

mặt ai nữa cả. Mà bác An cũng chính là người hay “than phiền” Tết ở nhà tôi giản dị quá thể. Nhưng điều duy nhất khiến tôi yêu Tết là được ngắm những cái chén phủ đầy mận non xanh mướt của mẹ hay một cái chậu xinh xinh bằng men sứ thả hoa súng trắng. Không giò, không chả, không cỗ, không rượu. Lúc giao thừa xong, sẽ ôm mẹ thật chặt, đeo mẹ lên ngôi chùa nhỏ gần nhà thả một nén hương. Vậy là hết Tết. Cảm nhận được rõ bàn tay mẹ ngày càng gầy đi. Năm tháng đánh từng dấu nhỏ lên cả vết vân tay. Gối đầu trên chân mẹ, để thời gian luôn qua từng lọn tóc mềm, tôi hỏi.

- Tại sao người ta lại cứ bỏ đi hả mẹ?

- Vì chúng ta đã cho người ta cơ hội nghĩ mình là một lựa chọn.

- Con mệt rồi.

- Mẹ thương.

Tôi nhớ đã từng đọc được ở đâu đó rằng (xin lỗi tác giả vì trí nhớ tệ hại của mình) thật buồn khi biết người ta không còn yêu mình nữa. Giống như giật mình thức dậy sau một giấc ngủ trưa và nhìn ra ngoài thấy trời đang mưa. Rõ ràng là sự u uẩn ấy nó không mạnh mẽ, nó không còn cao nhưng nó dai dẳng vì bạn biết, ngay bây giờ, ngay lúc này, cho dù bạn có hét lớn lên rằng em yêu anh lắm, người ta cũng chẳng bao giờ nghe thấy tiếng bạn. Khi một tình yêu chết đi, điều đáng tiếc nhất, tôi nghĩ không phải sự đổ vỡ vì ai cũng có thể tiếp tục làm việc, ăn, ngủ, gặp gỡ, facebook, email, hôn, cười, nói dối. Điều đáng tiếc nhất chắc chắn là sự thất vọng ở trong lòng. Cái mầm hi vọng xanh tươi, sau một trận lũ đã héo hắt, hoang tàn. Như vậy đấy. Rồi bạn cảm thấy không đành lòng rời bỏ nơi này. Nhưng điều duy nhất bạn luyến tiếc là một hình ảnh đã đi qua, bạn không bao giờ còn có thể gặp lại được nữa chứ không phải con người đang đứng trước mặt bạn bây giờ, nhìn bạn sụp đổ một cách bất lực.

- Bao giờ thì cậu đi? – Lâm nhấn tin.

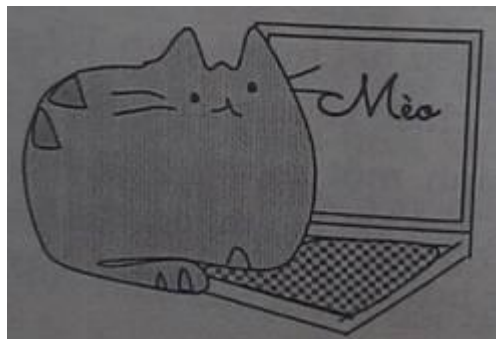
- Anh ấy đã hoàn toàn buông tay nên có thể đi bất cứ lúc nào.

- Không đúng. Anh ta chẳng liên quan từ lâu lắm rồi. Cậu mới là người không chịu buông thôi.

Có lần mẹ bảo Lâm giống như một phiên bản sáng suốt và mạnh mẽ của tôi. Những điều Lâm nói ra đều là những thứ mà tôi hiểu rõ nhưng luôn cố tìm cách trốn chạy, chưa bao giờ đủ can đảm để đối mặt. Tôi hỏi M, tôi có thể gặp M một lần trước khi đi hay không. M ừ. Tôi bảo để tôi đến đón M. M ừ. Taxi dừng ở phía bên kia đường của phòng mạch. Tôi bước xuống xe. M đã đứng đợi sẵn. Tôi nhìn M triu mến rồi mới bước qua đường. Chiều hai mươi chín Tết, người qua lại vội vã. Một chiếc xe máy chở vô số chậu cảnh công kênh tránh một người phụ nữ đi ngược chiều, lao đảo, ầm ầm lao thẳng vào tôi. Hôm ấy, trời hình như hơi lạnh. Mưa phùn bay nhẹ như tơ trời. M mặc áo sơ mi ca rô màu xanh. Trầm mặc hút thuốc. Hôm ấy, tôi muốn được nhìn M mãi mãi như thế. Để trong lòng mình, anh vĩnh viễn là một giấc mơ. Hôm ấy, tôi nghĩ bầu trời đã rất đẹp. Tôi có thể đi qua sự thất vọng, đi qua những buổi sáng khi tỉnh giấc thì sợ hãi vì biết rằng mình bắt buộc phải tỏ ra mạnh mẽ kiên cường. Có thể khóc một cách tự nhiên trước mặt M và bảo. Em đau lắm, mèo à. Thế là xong. Nổi tức trời bị chôn giấu này. Thế là xong. Trọn vẹn. Thanh bình. Bởi không còn tình yêu nữa, kỉ niệm đâu có đẹp cũng chỉ là một gánh nặng phải buông.

Nhưng mà, tôi đã ngã xuống trước khi chạm được đến tay M...

Nếu có một ước mơ. Tôi chỉ ước có ai đó nghe thấy tiếng mình trong cuộc đời này. Và trả lời bằng một cái chạm tay thật khẽ. Rồi thôi.

III.

“Quên hay nhớ. Yêu hay không yêu. Cũng tựa hồ như trong lòng có cánh cửa, chỉ không muốn mở ra mà thôi.”

Bạn có biết đôi lúc bạn sẽ thất lạc một thứ gì đó mà bạn cần. Như một cái váy hoa mùa xuân hay chùm chìa khóa để mở hộp nhạc bí mật. Bạn đi tìm, đi tìm. Và rồi bỗng nhiên bạn thấy một thứ khác thân thuộc mà bạn vô tình quên mất lâu rồi. Vậy là bạn ngừng lại. Có thể vào khoảnh khắc ấy, bạn cảm thấy bạn không cần phải tiếp tục kiếm tìm, hoặc giả sự thay thế vừa có được là đủ. Nhưng dẫu lí do là gì, tôi nghĩ, tất cả chúng ta đều có một gia tài những điều bị lãng quên. Mà tình yêu chính là điều mang lại cho bạn niềm tin rằng nơi mình thuộc về là trong gia tài lãng quên của người nào đó. Giống như khi tôi yêu M. Vẫn luôn nghĩ. Có một ngày anh ấy sẽ tìm thấy mình trong tất cả những điều đã mất.

Bầu trời tháng Ba thực sự rất đẹp. Gió nhẹ và nắng dịu dàng đến mức một sợi tơ trời vương qua cũng ngỡ mùa xuân đang thở. Tôi đi bộ cùng

Lâm dọc con đường rải sỏi cạnh bờ sông. Một lúc đã thấy mệt. Kéo tay Lâm ngồi xuống cạnh mình. Nước cứ tấp vào lòng bàn chân trần mát lạnh. Cảm giác thật mãn nguyện. Bất giác quên mình đã có lần tự hỏi. Cuộc đời thứ hai rồi sẽ thế nào. Bất giác quên mình đã từng là một cô gái hết mực bình thường, ôm ấp tình yêu có đôi phần huyễn hoặc mà hủy hoại bản thân. Vào thời khắc ấy, bất cứ người đàn ông nào bước ngang qua đời, cũng chỉ mong anh ta hãy như tất cả những dòng sông khác. Đừng ngừng lại. Cứ bình thản mà đổ ra biển lớn.

Tôi tỉnh dậy vào lúc mười một giờ bốn mươi lăm phút. Đầu óc váng vất. Xung quanh, mọi thứ chỉ lơ mơ và không rõ hình hài cụ thể, nhưng ồn ào và chộn rộn. Hình như có ai đó đang gọi bác sĩ. Rồi người ta cũng làm đầy đủ các thủ tục kiểm tra cần thiết. Mẹ ngồi bên cạnh nắm tay tôi. Lâm đứng ở đầu giường, cạnh một người đàn ông mặc áo blouse trắng có lẽ là bác sĩ. Tất cả đều đang nhìn tôi triu mến. Tôi khẽ cựa mình, ngập ngừng mở lời "... uhm chào ạ!" Lâm khẽ gõ nhẹ vào trán tôi. "Chỉ biết làm người khác hết hồn là giỏi!" Ở đầu giường, người đàn ông mặc áo blouse trắng cũng cười. Hình như ai cũng đều vừa thở phào nhẹ nhõm. Anh ta hỏi: "Em có đau ở đâu một cách đặc biệt không?" Tôi chỉ cảm thấy chóng mặt và không nhớ rõ ba người đang vây quanh mình là ai. Phụ nữ lớn tuổi thì hẳn là mẹ rồi. Lâm có thể là người đàn ông của cuộc đời hoặc anh trai. Áo trắng đương nhiên là bác sĩ. Chẩn đoán tôi bị mất trí nhớ tạm thời do va chạm mạnh. Không gì đáng lo ngại.

Buổi sáng trong lành, Lâm hỏi tôi có muốn ra ngoài một lúc, thoát khỏi mùi thuốc sát trùng này hay không. Tôi ừ. Kể cũng kì quặc. Cảm giác hoang mang khi người khác cứ quan tâm và lo lắng cho mình nhưng bản thân lại chẳng hiểu tại sao họ làm như thế. Chẳng hiểu tình cảm giữa mình và đối phương đã từng sâu sắc đến mức nào để có thể cởi mở lòng mình mà đáp lại. Hiên nhiên là có chút e dè, có chút tò mò. Chúng tôi ngồi xuống ghế đá trong vườn hoa bệnh viện. Lâm đột nhiên tự giới thiệu.

- Tớ là người cực kì quan trọng với cậu.

- Đến mức nào?

- Đến mức tớ có thể biết, bây giờ, cậu đang lằm nhằm trong đầu: “Thằng cha ngớ ngẩn tên Lâm này hình như tự tin quá thì phải!”

Tôi cười lớn. Đưa tay vò đầu Lâm cho rồi tung lên.

- À đấy. Có vẻ như đã bắt đầu nhớ mình là ai rồi đấy!

Lâm choàng tay qua vai, kéo tôi gần hơn về phía cậu ấy một cách hết sức tự nhiên.

- Tớ có hạnh phúc không?

Câu hỏi của tôi khiến Lâm do dự một khoảnh khắc.

- Cậu có những lựa chọn của cậu. Đôi khi nó hơi khác mọi người. Nhưng cậu rất dũng cảm.

- Ví dụ?

- Uhm. Ví dụ như cậu có thể tự cắt phẳng mái tóc dài bao năm chẳng hạn, mặc kệ việc lúc ấy trông cậu chả khác gì một đứa con gái bị ngược đãi.

- Tớ á?

- Ừ. Chính là cậu đấy.

- Thế thì có ai yêu tớ không?

- Đương nhiên rồi.

- Trông kinh thể cơ mà?

- Chỉ là tóc thôi. Còn cậu lúc nào cũng là cậu chứ!

- Tôi khẽ cúi đầu, dùng chân trần vẽ những chữ M trong vô thức lên nền đá. Bỗng nhiên bác sĩ xuất hiện. Anh ta tiến đến rất nhanh, nhẹ nhàng đặt một tay lên trán tôi rồi hỏi.

- Hôm nay em thấy thế nào?

Giọng anh ta ấm và gần gũi. Cuối mỗi câu như có tiếng gì âm vang vọng lại khiến tôi có cảm giác mình đã nghe anh ta nói một vạn lần rồi (nếu như một vạn là từ đủ nhiều để miêu tả chính xác). Cả những ngón tay nữa. Lúc chúng chạm nhẹ vào da thịt, một làn hơi ấm toát ra không phải ở chỗ va chạm ấy, mà ở đây này, đâu đó, gần gần bên ngực phải. Tôi chớp mắt. Anh ta mỉm cười.

- Bác sĩ tên gì?

- M.

- Chúng ta có thân nhau không?

- Về một khía cạnh nào đó thì có.

- Giống việc bác sĩ có thể tự nhiên đặt tay lên trán bệnh nhân như vừa rồi?

- À. Đủ để có một sự quan tâm nhất định.

Lâm hắng giọng cắt ngang cuộc chuyện trò. Đã đến giờ tái khám và uống thuốc. Lâm đưa tay cho tôi bám vào để đứng lên. M ở nguyên chỗ cũ nhìn chúng tôi hướng về phía khu nhà A. Tôi ngoái lại nhìn M. Anh ấy cười, gật đầu ra hiệu “em cứ đi đi”. Tôi muốn hỏi Lâm ngay tức khắc nhưng linh cảm mách bảo rằng cậu ấy chắc sẽ không trả lời. Tôi ở lại bệnh viện thêm một tuần vì mẹ muốn mọi thứ được chắc chắn rồi mới cho về nhà. Trong suốt bảy ngày đó, hết mẹ đến Lâm thay phiên nhau xuất hiện bên cạnh để chuyện trò. Mẹ kể hồi bé tôi là đứa lì lợm đến mức có bị đánh gãy cả cái sào móc quần áo cũng vẫn cứ đứng trơ trơ ra không nói một lời. Cả những lí lẽ khác người như nước tăng lực có mùi giống y kẹo cao su nhai dở, bọn con gái phát rồ lên với con mèo không có miệng Kitty là bọn nông cạn, không chính kiến hay một mực quả quyết rằng “nếu Lâm ôm thì mình cũng sẽ ôm theo”. Mẹ còn đùa bây giờ không nhớ gì cũng tốt, biết đâu trở nên hiền lành bình thường như con cái nhà người khác. Lâm dắt bạn gái đến thăm tôi một vài lần. An Lê là một cái tên xinh xắn, hết mực phù hợp với sự thanh mảnh đầy khí chất. Lê dịu dàng gỡ những lọn tóc rối rồi tết tóc cho tôi. Cứ hồn nhiên hát khe khẽ, đôi chỗ quên lời vẫn không do dự, ngưng ngừng. Lâm đứng khoanh chân cạnh cửa sổ, hai tay đút túi, mỉm cười.

- Này, đây là cách mà cậu vẫn thường hẹn hò với bạn gái đấy à?

- Cậu đùa đấy à? Kiểm đâu ra thường xuyên được người mất trí nhớ để vào thăm mà cậu bảo là hay hẹn hò kiểu này.

- Bác sĩ của tớ đâu?

- Ai cơ?

- Cái người tên M ấy.

- Anh ta không phải là bác sĩ của cậu.

Câu trả lời của Lâm khiến tôi thình lình rơi vào trạng thái hụt hẫng. Trong suốt nhiều ngày qua, M như thể đã biến mất vào không khí. Người ta đến kiểm tra, phát thuốc, thăm hỏi... không thiếu bất kì thủ tục nào. Nhưng tuyệt nhiên, tôi không nhìn thấy M thêm lần nào nữa kể từ lúc ở vườn hoa. Có một buổi chiều tôi tự đi lang thang dọc các sảnh lớn, sảnh bé xem có “vô tình” chạm mặt M không nhưng vô vọng. Thế là đành đành liều đến quầy làm thủ tục, mạnh dạn điều tra. Hóa ra mọi việc nếu làm theo lẽ tự nhiên thì đơn giản hơn nhiều. Cô y tá sau khi nghe lời trình bày lí do rằng tôi nhất định phải đến cảm ơn “anh bác sĩ tên M, mắt cười nheo nheo, có răng khểnh, cứu tôi ngoài phố, nếu không giờ này tôi đang ngồi xem người ta cầu nguyện cho mình rồi”, đã nhiệt tình đưa tôi đến tận phòng làm việc của M. Tôi hít một hơi thật sâu rồi gõ cửa. Giọng M trầm trầm: “Mời vào”. Tôi khẽ vịn tay nắm, từ từ đẩy cửa, thẳng lưng bước tới. M ngẩng đầu lên, nhìn thấy tôi thì ngừng viết, đặt cây bút xuống bàn. Tôi đến gần hơn, cất giọng hỏi.

- Anh là ai thế?

M nheo mắt, cười lớn, người hơi nghiêng nhẹ sang bên trái một chút.

- Làm gì có ai vào phòng của người khác rồi hỏi người ta là ai hả Yên?

- Anh là ai?

Tôi vẫn kiên quyết không buông tha.

- Chúng ta quen biết nhau. Có thể nói chuyện được với nhau.

- Anh yêu thăm tôi?

- Sao em lại nghĩ thế?

- Vì cái kiểu xuất hiện rồi biến mất một cách bí ẩn của anh. Nó chẳng khác gì bọn học sinh yêu đương lén lút nhưng vẫn muốn người khác phải tò mò.

- Anh có biến mất đâu.

- Tôi không nhìn thấy anh. Nghĩa là anh biến mất. Thật khó chịu!

Tôi nhận ra mình vô lí. Chỉ ước giá như trí não được cài sẵn một cái máy định vị GPS, chỉ cần ra lệnh thôi thì trái tim sẽ ngoan ngoãn đi theo đúng hướng để không bao giờ bị lạc. M biết tôi đang bối rối. Anh đứng lên, kéo tay tôi ra khỏi phòng, “Nào, chúng ta uống một cốc trà đi!”

Mùa xuân. Tôi hình như đã từng nhắc về nó. Nhiều lần. Thay vì muốn bày tỏ rằng “tôi hi vọng”. Những cái mầm xanh giống y hệt cô gái trẻ vừa mới chạm vào tình yêu, thường thích làm nhiều điều giản dị cho người đàn ông của mình. Cả mơ mộng nữa. Rồi cô sẽ đổ vỡ, sẽ đau buồn, sẽ bị cuộc đời đâm thẳng vào mặt và sẽ lại yêu. Nhưng liệu cô có đủ can đảm gặp lại người mà mình đã từng có tình cảm hay không? Tôi không dám chắc. Giống như Gorki viết rằng may mắn nhất là không bao giờ phải gặp lại những người mà mình đã để họ phải ghi lại dấu vết trong tim. Bởi đây là những lần gặp gỡ tệ hại. Chẳng khác gì bạn phải đối diện với một cá thể đã chết, đã úa tàn, đã héo rũ bên trong bạn suốt một thời gian dài.

M đưa cốc trà bằng giấy lên miệng thổi nhẹ cho bớt nóng trước khi ân cần đặt nó vào tay tôi. Một lọn tóc dài bị gió thổi bay lòa xòa chắn ngang mắt. M dịu dàng vén nó ra sau vành tai. M hỏi tôi có còn thấy đau ở đâu nữa không, trong ngày có còn chóng mặt hay hoa mắt nữa không. Tôi cứ bình yên chớp mắt ngấm nhìn M. Đôi lúc, sự thanh thản tiếp xúc với nỗi cô đơn vây quanh cuộc đời bạn không phải bởi trà anh đào mật ong còn ấm

hay sự thỏa mãn giản dị sau một vòng đi bộ đủ dài vào một ngày Chủ nhật vàng giòn nắng. Mà bởi giọng nói của người đàn ông ngồi bên cạnh. Anh ta bảo. Anh ở đây mà. Bốn chữ ấy buông mình vào không gian, phá vỡ mọi hoài nghi, e sợ, dè dặt, bức bối, tổn thương. Bốn chữ ấy, tôi tin, chúng là lí do mà những mầm xanh chưa bao giờ hoàn toàn biến mất ở trong lòng. M bảo tôi không nhất thiết phải ép mình nhớ rõ mọi chuyện. Có những việc tự nhiên đến, tự nhiên xảy ra sẽ tốt hơn.

- Em có cảm giác chắc chắn vô cùng về tình cảm đối với một người mà em không nhớ nổi mặt.

- Nó có làm em đau không?

- Anh ta xuất hiện ở khắp nơi trong đầu em, trong tim em và khiến em ngạt thở.

- Vậy em hãy thôi mà cố nhớ đi!

- Em có cố nhớ đâu. Nhưng mọi thứ nó cứ diễn ra đấy chứ. Nó từ từ xuất hiện trước mắt em cho đến khi điều duy nhất em muốn làm đó là gặp anh ấy cho dù em biết thế nào em cũng sẽ khóc. Có lẽ anh ta là một thằng tồi, anh có nghĩ thế không?

- Uhm, dám lắm!

- Em đoán là nếu gặp mặt, em sẽ đâm anh ta. Hoặc là dùng một cái giỏ xách lớn để đánh cũng được.

- Tại sao?

- Chẳng biết nữa. Em cứ mong muốn như thế thôi!

- Việc đó cũng khá nguy hiểm. Nó có thể làm em đau.

- Anh có giúp em không?

- Giúp gì?

- Đấm vào mặt cái gã tòi làm em khóc đấy!

M bật cười. Tôi ước vào khoảnh khắc đó mình có một chiếc máy ảnh để ghi lại biểu cảm trên khuôn mặt anh. Việc ngắm nhìn mê mải người bên cạnh khiến tôi nảy sinh khát khao được vuốt ve lên từng nếp da gấp bé xíu xíu ấy. Tôi đưa tay lên nhưng rồi lại rút về. Có gì đó thật kì lạ ngăn cản bản thân mà không tài nào định hình cụ thể tại sao. Tôi đột ngột đứng dậy, ra về. Mặc kệ M ngồi lại một mình trên băng ghế đá.

Sao tuổi trẻ lại quá buồn như vậy? Bởi một người vốn dĩ sinh ra bên ngoài vũ trụ của riêng ta. Tôi tự hỏi khi trở về nhà, mở va li và đối diện với cái hộp đựng đầy những lá thư viết mà không gửi cho M. Có một đoạn thế này.

“Em nhớ anh. Đồ ngọt. Đồ lạnh lùng như một con... thú nhún. Đồ nhẩn tâm. Đồ mèo hư sứt tai rơi cả mắt. Đồ bạc tình.

Buổi sáng nay em phân vân một điều thật ngớ ngẩn. Chấm dứt cuộc đời mình hay là dậy pha một cốc cà phê. Rồi Belle đến gõ cửa, nhét vào phòng một chiếc phong bì nhỏ cùng một phần hai cái bánh mì baguette còn nóng hổi. Vậy là em ra khỏi giường. Mở toang cửa. Nắng mùa hè như một nỗi ám ảnh. Chợt giật mình, hôm nay là ngày đầu tiên của tháng Sáu. Em nhớ chúng ta đã bắt đầu yêu nhau. Tình cờ. Giống thế.

Cà phê thật thơm, mèo ạ!”

Ừ. Sao tuổi trẻ lại quá buồn như vậy. Giông, mưa xối xả đập vào cửa kính. Bầu trời đen kịt. Mẹ bước vào phòng hỏi tôi có muốn uống một cốc trà gạo hay không. Phát hiện ra tôi đang ngồi sụp dưới sàn mà khóc. Xung quanh vương vãi đầy thư và ảnh. Mẹ ngồi xuống bên cạnh, thở dài. Gió lạnh lùa qua khe cửa tràn vào nhà. Tôi nằm lên chân mẹ. Không còn nhớ rõ mình ngủ thiếp đi từ lúc nào. Chỉ biết khi mở mắt ra đã thấy nằm trên giường, bên cạnh, M đang ngồi, nắm tay tôi, lo lắng. Tôi cựa mình ngồi dậy. M với tay kê một chiếc gối sau lưng cho tôi.

- Sao anh lại ở đây?

- Mẹ em gọi anh đến.

- Để làm gì?

- Anh không biết.

- Vậy anh đi gặp anh ta với em đi!

M khẽ nhúm mày rồi gật đầu. Tôi bảo M đưa tôi ra quán cà phê có sàn gỗ ở ngoại ô thành phố. Rồi đưa cho M cái hộp và nhờ anh bỏ nó đi. Tôi nói với M, tôi thực ra không còn muốn tìm hiểu người đàn ông kia là ai, có còn yêu mình hay mặt mũi ra sao nữa. Bởi vì cho dù có tìm được câu trả lời, anh ta vẫn chưa bao giờ hoặc không bao giờ có thể làm gì để nắm tay tôi giữ lại trong cuộc đời. Tuổi trẻ của tôi đã buồn như vậy. Khi ngàn ấy thời gian chỉ đắm chìm vào những tình cảm tự xây dựng, tự huyễn hoặc. Người đàn ông nói lời yêu mình nhưng việc duy nhất có thể làm là bất lực nhìn mình bỏ đi. Người đàn ông nói lời yêu mình nhưng sẵn sàng biến mất khỏi thế giới của mình nếu có gì khủng hoảng. Người đàn ông nói lời yêu mình lại đành lòng buông lời “thôi em đừng hỏi gì cả”. Rốt cuộc, cho dù tôi có quên khuôn mặt người ấy nhưng nỗi đau vẫn chưa một phút giây nào lành lặn.

Tôi ôm M. Giọt nước mắt rơi trên vai anh. Cho đến tận phút giây ấy, trong lòng vẫn thấp lên một hi vọng bé nhỏ. M có thể xoa lưng tôi mà nói: “Anh xin lỗi. Anh biết là em đã đau lắm mà.” Nhưng M im lặng. Sự bao dung của một con người, hóa ra không phải là vô hạn. Nhất là khi mọi việc đã làm, mọi tình cảm đã trao cũng chỉ như hòn đá ném ra biển lớn. Vĩnh viễn chỉ có sự im lặng lạnh lẽo trả lời.

Mùa xuân. Tôi ngồi ở một tiệm trà nhỏ trên gác cao phố cổ. Uống một bình nguyệt quế hoa để hi vọng về Mùa Hè. Ở góc phòng, máy đĩa than cũ phát nhạc rè rè nhưng dịu dàng quá đỗi. Khúc ca. Của những người yêu nhau. Một mạc.

“Thì thôi

ta hãy ở với nhau

qua những ngày gió lạnh

trên tường có những ô cửa xanh

và chiều mây về rất trắng

chuyện bạn chẳng thành

chuyện mình cũng chẳng xong

thì thôi

ta hãy ở với nhau...”^[1]

[1] Lời bài thơ Phía bên kia nơi mặt trời mọc mà tôi không tìm ra tên tác giả.

Một vụn lần không yêu

Không yêu tức là không yêu. Cảm động cũng không yêu. Nhưng nhớ đôi lần cũng không yêu. Mà có nuối tiếc khi người ta hết yêu mình cũng không yêu. Buổi đêm buồn bã, nước mắt tèm lem vì chẳng có ai bắt nạt nữa cũng không yêu. Đạo lý đơn giản vậy nhưng không phải ai cũng hiểu. Vì hình như đứa nào cũng tin rằng mình có thể vận nội công, dồn sức lực đẩy rung rinh được một con tim.

Thiệt tức cười không?

- Không, có gì mà tức cười?

K đã nói như vậy lần thứ một trăm hai mươi bảy. Bằng tất cả sự kiên định của mình.

- Ok. Vậy tùy cậu!

Cuộc đối thoại của chúng tôi về chủ đề tình yêu đến đây là kết thúc. Bất kể nó lâu lâu lại diễn ra mà không có gì khác thường, đột biến. Chắc là kiếp trước K đã nợ tôi cái gì đó to tát lắm nên kiếp này trả hoài vẫn chưa hết. Thế nên tôi mặc kệ. Bởi vì thật ra trên đời này chẳng có chuyện gì tốt bằng việc có người yêu mình mà mình không cần bận tâm suy nghĩ coi làm sao đáp trả hay làm sao hất hủi người ta. Vì người ta nói rồi, người ta thích như vậy, thích ở đó che chở, ủng hộ mình khi cần. Người ta cảm thấy đó là

chuyện làm người ta hạnh phúc. Mà bản thân mình nữa, cũng tự cảm thấy sự hiện diện của người ta chẳng có gì là phiền, đôi lúc còn dễ chịu nữa cơ. Vậy nên, cái chuyện không yêu này, nó hoàn toàn là chuyện hết sức tuyệt vời!

Tôi quen K từ hồi còn yêu Lâm, trong một lần cả hai đi xem phim một mình và vô tình ngồi cạnh nhau. Đến cảnh trên màn hình, nhân vật nữ cứ kiên quyết đòi chia tay với nhân vật nam do bị mắc bệnh nan y, tôi và K đồng thanh nói: “Đồ điên!” Nói xong thì quay qua nhìn nhau cười. Quen luôn từ đó, không chút màu mè, kiểu cách. Ra khỏi rạp chiếu phim thì rủ nhau đi ăn đồ nướng vỉa hè, tự nhiên tâm sự như thể là bạn từ nhiều năm rồi. Nhưng mà khi ấy, trong trái tim tôi chỉ có mỗi Lâm. Quen thêm một người bạn mới cũng có cái thú vị riêng của nó vì an tâm rằng quay đầu là về “nhà”. Luôn luôn có ở yên đấy một người đàn ông để mình yêu thương và nhung nhớ hết lòng. Tuy nhiên, cái người đàn ông kia có ở yên hay không lại là một câu chuyện hoàn toàn khác. Cũng chẳng sao, phụ nữ trẻ yêu đương vẫn thường hi vọng và dễ dàng tha thứ. Dù có lúc họ chẳng quên đâu, nhưng mà cứ nghĩ rằng một tay mình có thể vừa đỡ lấy trái tim thương tổn, một tay nắm chặt lấy người đàn ông. Thế là cầm cúi tiếp tục con đường, mặc kệ có phải uất ức bao nhiêu, nước mắt rơi bao nhiêu hay bỏ đi, quay lại bao nhiêu lần. Nhiều người ở ngoài cái vòng tình cảm ấy, cứ cho là họ sáng suốt đi, nghĩ rằng tôi dại dột và phí hoài thời gian lẫn tâm sức. Họ có thể đã đúng, với cái đầu minh mẫn và trái tim lạnh. Tôi, cá nhân, cũng cho là mình đúng. Bởi ai ai cũng phải tự lựa chọn và chấp nhận mọi kết cuộc mà lựa chọn ấy mang lại. Nên tôi chưa bao giờ thấy hối hận vì yêu Lâm. Chưa bao giờ. Chia tay rồi, không còn muốn gặp lại nữa, cũng không hối hận vì khoảng thời gian dài đã từng yêu một người hơn chính lòng tự trọng và nỗi cô đơn của riêng mình. Lúc tôi kiên quyết dứt bỏ mọi thứ, trong lòng giống như cánh diều đứt dây, muốn vội vã bay thật xa rồi chao đảo. Hết yêu một người thực ra cũng chẳng dễ chịu gì. Vì dấu vết của người ta quá lớn. Thơ ca nhạc họa toàn nói chuyện tào lao, bậy bạ. Chẳng có cái trạng thái gì được gọi là trạng thái “sạch sành sanh” cả. Con người ấy mà,

tự huyễn hoặc bản thân là hết yêu, yêu nhiều hay không yêu, tất cả cũng chỉ để tự trấn an mình mà thôi.

Nhắc lại việc tôi chưa bao giờ hối hận. Khẳng định với hơn sáu tỉ người trên địa cầu luôn tôi cũng dám thề độc. Cơ mà, tôi sợ. Chuyện yêu đương trở thành một con ngáo ộp bắt tín với những cái tua rua là lời nói dối ngọt ngào đội lốt lời hứa. Một vài người đến rồi đi vì thời buổi này chẳng ai muốn “đầu tư” mà không sinh lời hết. Họ sẵn đón được vài tuần là nản trước cái bộ dạng “tôi ứ cần” của đối tượng. Mà xét cho cùng, không ai nhất mực cần ai trên đời. Sự thay thế làm món quà tuyệt vời của tư duy con người. Càng dễ dãi càng dễ sống, càng nhẹ tâm, càng yên nhiên trong dạ. Máy kẻ nặng tình cảm, “thù dai nhớ lâu” chỉ có thiệt thân, chẳng được tích sự gì. Ví dụ như K. Rõ là đồ lì lợm, cứng đầu. Quen nhau được một tháng, đi chơi một vài lần với tiểu sử nhân thân được cả hai bên trình bày rõ để tránh có sự hiểu lầm hoặc phát triển không cần thiết giữa nam và nữ, vậy mà K cũng bảo: “Chia tay Lâm đi và làm người yêu của mình!” Kẻ ra có bước đấy chắc vì trong một lần “bạn bè tâm sự”, tôi đã kể cho K nghe chuyện khổ sở của mình. Chuyện tôi cứ suốt ngày nom nớp không biết bạn trai mình có đang đong đưa với cô gái nào không, có đang nói dối mình không, có đột nhiên thờ ơ, lạnh nhạt với mình không. Tóm lại là rượu vào thì lời ra, mà toàn lời thấm đẫm nước mắt nên K đã lưu tâm. Ủ đây. Bạn để ý mà xem. Nếu đàn ông nào có tình cảm với mình khi mình buồn vì... thằng khác, họ nhớ ghê lắm! Còn mấy cái chuyện mình vui vì... thằng khác, họ chẳng đại gì mà nhớ. Đàn ông thiệt thông minh! Rồi đàn ông sẽ dùng điểm yếu đấy để khiến mình bồn chồn, nôn nao rồi đổ nghiêng đổ ngửa lúc nào không rõ. Tuy nhiên, tôi xúc cảm vững vàng, không vì thế mà từ bỏ ai vì ai bao giờ. Do trái tim lúc nào cũng quan niệm rằng, yêu một người là vì mình, từ bỏ một người cũng là vì mình. Còn vì người này mà bỏ người kia thì thế nào cũng nhảy cả hai chân vào chỗ tuyệt vọng. Nên tôi gạt phắt đi lời tỏ tình rành mạch của K. Tưởng thế là đi đời một mối quan hệ. Về nhà, cũng thấy chênchao, lênh láng. Cầm điện thoại lên rồi đặt điện thoại xuống. Phân vân có nên ích kỉ mà níu kéo chút chút. Kiểu như là “mình không muốn mất một người bạn như cậu” hay “mình xin lỗi vì

không thể đáp lại tình cảm của cậu nhưng chúng ta vẫn là bạn có phải không?” Đại loại thế vì con gái xét cho cùng cũng như con trai, chẳng bao giờ muốn mất hết. Lên mạng dạo một vòng vài trang tư vấn tâm lý để củng cố niềm tin rằng sự ích kỉ của mình là hết sức con người thì nhận ra 9/10 trường hợp đều tuyên bố không có tình bạn trong sáng mãi mãi giữa nam và nữ, thế nào một trong hai cũng có lúc động lòng nếu không bị ràng buộc vào chỗ khác. Xong. Phen này thôi rồi. Tôi đã ôm mỗi nuối tiếc ấy đi ngủ cho đến sáng hôm sau, khi K nhắn tin hỏi có muốn ăn phở không. Tôi ít khi từ chối phở. Nhưng lần này có chút cân nhắc vì ngại không biết K đang mưu tính gì. Cuối cùng, phở cũng thắng. Hoặc là tôi đã tìm được có để ích kỉ chút. Hoặc là... không biết nữa. Nhưng tóm lại là tôi đi ăn phở với K.

- Nay, không sao chứ? – Tôi dè dặt hỏi.

- Sao là sao cái gì?

- Mình cứ tưởng là...

- Không còn gặp nhau nữa chứ gì?

- Ừ.

- Như thế thì trẻ con lắm. Không phong độ chút nào!

Tôi gật gù. Hóa ra đàn ông thích tỏ ra phong độ trước người con gái mà họ thích. Tuy nhiên, họ không bao giờ chịu thừa nhận rằng đó cũng chỉ là một hành động hết sức trẻ con – người lớn mà thôi. Tôi không quan tâm nữa. Dù sao cũng tốt. Tôi không mất K. Thỉnh thoảng vẫn gặp gỡ được. Còn tình cảm của cả thế gian này, cho dù đôi lúc mình cũng áy náy nhưng làm thế nào chịu trách nhiệm hết được. Ai thích mình mình cũng thích lại thì bận rộn quá rồi, phải không? Người nào cũng nên nghĩ cho lợi ích cá nhân trước nếu không yêu đến mù quáng bị lụy.

Tôi chia tay Lâm. Sau khi đứng ở ban công tầng 8 nhìn mưa rơi suốt nhiều giờ liền không dứt. Những cơn mưa rào mùa hạ buổi đêm với người sâu não thì đích thực là một liều thuốc độc. Âm âm, trắng xóa, dữ dội, còn cao. Tóm lại là khiến người khó chịu khôn tả. Tôi cứ đứng co ro dán mắt vào màn mưa như vậy, chờ Lâm. Điện thoại không gọi được. Tin nhắn không trả lời. Sự lo lắng thi nhau chích vào thành ruột. Rồi Lâm về, ngã vật ra ghế salon, người nồng nặc mùi rượu. Tôi thay áo cho Lâm, nấu một ít trà gừng để đầu giường, đắp chăn rồi đóng cửa, ra khỏi nhà. Người ta hay nói đến hai từ “thời điểm”. Và tôi nghĩ đó là hai từ khiến mọi mối tình dù có đẹp đến bao nhiêu cũng trở thành một mối nghịch duyên ám ảnh. Có thể bạn cho rằng anh ta đúng là người bạn hằng mong đợi để trao đi không do dự mọi tình cảm của mình nhưng anh ta thì không sẵn sàng cho bạn. Vậy là mọi thứ đều trở nên vô ích dầu bạn có cố gắng thế nào. Trống rỗng, toang hoác là trạng thái không thể tránh khỏi khi bạn chạm đến giới hạn chịu đựng. Tôi không muốn khóc. Âm thầm dọn dẹp đồ đạc của mình. Mọi thứ trước mặt cứ nhòe đi chậm rãi. Bất giác nhận ra mình đã từng yêu người đàn ông nằm kia biết bao. Buổi sáng mai tỉnh dậy, sẽ nhớ nhưng da diết nhưng nhất định chẳng thể quay về nữa. Anh ta không có lỗi. Tôi cũng vậy. Tình yêu chẳng bao giờ sai ngay cả khi người này có phản bội người kia vì những rung cảm khác. Bởi vì tình yêu luôn luôn là sự lựa chọn ích kỉ đầy tính cá nhân. Thế nên nếu nghe những lời kiêu như “anh chưa từng yêu ai nhiều như em”, cũng nên e sợ. Không có giới hạn, không có tương lai, không có cam kết. Khi mọi thứ xong rồi, tất cả đều trở nên vô nghĩa, kể cả lời nói lẫn kí ức. Vậy là hết. Tưởng đã là kết thúc trong ngăn nắp, gọn gàng.

Nhưng không. Tôi chẳng thiết tha gì chuyện yêu đương nữa. Nhìn người đàn ông nào cũng đầy ngờ vực, như thể anh ta xuất hiện chỉ duy nhất với mục đích hành hạ mình xong rồi ấn nút biến mất. Ú ờa. Trái tim lại thêm một nhát. Quả là đáng sợ! K bảo phụ nữ quá cực đoan vì mấy cái chuyện niềm tin. Tôi thì không cho là vậy. Phụ nữ chỉ hèn thôi vì họ nhớ lâu hơn đàn ông. Mà họ lại còn dại nữa. Ba cái chuyện vui vẻ, hạnh phúc thì luôn

luôn bị xếp xó, còn mấy pha đau đớn, dấn vật thì in vào tâm trí như bị dính keo. Phụ nữ lại còn cả nghĩ và chỉ thích thông cảm với những chuyện hay những người mà họ thích thông cảm. Vậy nên, thiên hạ chẳng tài nào thái bình được. Trừ khi đàn ông chịu đựng nổi sự ầm ương của phụ nữ như K chịu đựng tôi.

“Hôm nay không thích nói chuyện.”

“Tại sao cậu lại mặc áo xanh? Mình ghét màu xanh lá. Trông như thể nhất định phải quang hợp vậy!”

“Mình muốn ăn thịt nướng. À không, ăn tào phớ. Mà thôi đi, về nhà đây!”

Ví dụ đơn giản về chuyện sáng nắng chiều mưa của tôi đối với K. Nhưng K lúc nào cũng nhẫn nại, chưa một lần nổi nóng, chưa một lần nộ khí xung thiên mà mắng tôi một trận. Vì K hiểu, trong lòng tôi cần một ai đó để xua đuổi, để trút giận, để giải tỏa bớt nỗi nhớ nhung lẫn uất ức ngay cả khi đã chia tay Lâm rồi. Vì chia tay chưa hẳn đã là kết thúc cuối cùng. Bạn phải chờ đợi đến khi tình cảm rụi đi như đám tro, thổi phù một phát bay được mà không nghen ngào thì lúc ấy có thể tạ ơn trời đất, mình đã hết buồn rồi. K không tỏ tình thêm lần nào nữa. Tuy nhiên, cử chỉ và hành động thì tôi hiểu quá rõ là cậu ấy vẫn không muốn bỏ cuộc. Có lúc sáng suốt, tôi thấy mình thật xấu xa khi mặc nhiên đón nhận sự quan tâm, chăm sóc vô điều kiện từ K. Vậy là đoạn hội thoại tình yêu sẽ diễn ra.

- Mình không yêu cậu đâu.

- Ừ, biết rồi!

- Vậy sao cậu cứ ngoan cố?

- Như nào?

- Ba cái chuyện duyên phận tình cảm là không thể cưỡng cầu. Cậu hãy hẹn hò đi!

- Sao cậu biết là mình không hẹn hò?

- Suốt ngày đi với mình rồi còn gì. Phải chán ngấy lên ấy!

- Cậu áp chế thế? Phải để cho người khác tự do sống chứ?

Thưa. Tôi quyết định là ít gặp K và đi chơi với người khác. Cơ mà bất kể ai gắn bó với cuộc sống của bạn đều trở thành một thói quen. Những người đó nối với bạn bằng một sợi dây vô hình cho dù bạn có muốn hay không. Nên những người tôi gặp gỡ đều chán phèo. Không thể tìm được cảm giác thoải mái, được là chính mình như với K. Lại phải ích kỉ rồi chứ biết làm sao vì con người vốn dĩ là cô đơn quá mà! Họ sẽ thỏa hiệp trong tình yêu, thỏa hiệp trong tình bạn, thỏa hiệp trong gia đình, nơi công sở để cảm thấy mình bớt chênh vênh. Nhiều người hay mạnh miệng rằng họ không sợ một mình. Đồng ý, sẽ có lúc không sợ nhưng mà thế nào cũng có lúc sợ. Vì cứ cặm cui tiến, cặm cui chịu đựng, cặm cui phấn đấu mà rốt cuộc chẳng hiểu để làm gì khi nhìn quanh hoàn toàn không có ai, ấy là lúc một chân bạn đã bước vào địa ngục rồi. Tôi có khi ước muốn mình thật bé nhỏ. Có thể buổi sáng ra khỏi nhà nói với người mình thương “em sẽ về sớm”. Buổi chiều tan tầm, ai đó trông ngóng mình, chờ đợi mình hay nhắn một cái tin hỏi “em có mệt không?” Nhưng mà không có. Điều đơn giản của người này hóa ra lại là khát khao của người khác. Thế mới bảo, trên đời này, chẳng có gì gọi là công bằng cả. Mà vì không có gì công bằng, nên con người có quyền mặc kệ nỗi đau của người khác để tìm kiếm hạnh phúc cho mình. Tôi ghét thói cao thượng ngó ngàng trong tình yêu. Những người nghĩ rằng mình cao thượng thực ra lại quá hạn hẹp. Còn những người đón nhận “sự cao thượng”

luôn luôn cố chấp. Do đó, người này sẽ hành hạ người kia. Yêu đương khác gì cái hồ gai?

Mùa hè đổ xuống. Tháng Sáu. Đường phố hầm hập như một cái chảo lửa. Lúc này, khi trái tim đã dịu lại đôi phần vì đổ vỡ với Lâm, tôi lại hi vọng những cơn mưa rào trút nước. Ngồi trong một quán ven đường, ăn thạch dừa, nước thỉnh thoảng lại tấp vào đầu ngón chân, thấy bình yên hình như đã quay lại bên mình. Anh ta chạy bay từ cột đèn đỏ, lao vào quán, suýt chút nữa thì ngã ập lên người tôi. Anh ta cười, hỏi có thể ngồi cạnh được không. Hình như tôi đã từng nhìn thấy ánh mắt và giọng nói ấm này đâu đó trong giấc mơ của mình thì phải. Tình yêu ấy mà, sau vô vàn tuyên ngôn lẫn nhận định vi mô hay vĩ mô, đều bắt đầu tự nhiên như vậy. Có thể cần một người này để quên một người khác, hoặc có thể không, nhưng bạn sẽ chẳng thể dám chắc bao giờ thì con tim mình lại “phản trắc” đẩy bạn đến chỗ nhắm tịt hai mắt đưa chân. Thế là thế giới dù chưa thái bình vì phụ nữ, đàn ông có thêm một câu chuyện tình để kể. Tôi và Anh ta.

Còn tôi và K nữa chứ nhỉ? À không đúng. Tôi và K đã bao giờ yêu nhau đâu. Cái người chấp nhận đứng bên cạnh mình không đòi hỏi đến khi nào mới chịu buông bỏ? Lúc không có ai, sẽ nghĩ rằng mình may mắn. Lúc nắm tay người đàn ông khác rồi, mới thấy mình thật quá nhẫn tâm. Nhưng mà, không yêu tức là không yêu. Phải làm thế nào khi google, truyện diễm tình, sách thánh hiền, ti vi, phim truyền hình cũng đều không cho bạn được một đáp án thỏa đáng? Thôi thì đành vậy. Đã bảo trái tim là giống loài phản trắc rồi mà!

Như nhiên

“Vào buổi tối mùa đông tĩnh lặng nhất của một vòng đời.

Sự vô vọng rơi xuống.

Có những người chợt nhớ.

Về một lời hứa... đã quên.”

Mùa thu năm 2002

Chúng tôi chuyển đến thành phố nhỏ vào cuối tháng Chín. Chỉ mới lỡ cỡ thu mà ở đây đã lạnh đến tận thân. Bố bảo: “Rồi sẽ quen! Dịch chuyển nhiều mới khiến đàn ông mạnh mẽ và độc lập được.” Vậy là bố, con, hai cái va li, dọn vào ngôi nhà hai tầng có khoảng sân khô khốc, cách với lề đi bộ bằng một cái cổng thấp ọp ẹp rên ken két. Tôi vào học muộn. Trường là một nơi kì lạ vì sự hiu quạnh của nó bất kể tiếng động ồn ào đến buốt óc của đám nam sinh ưa nghịch phá. Điều duy nhất tôi yêu mến được nơi này chính là từ cửa sổ bàn học của mình có thể nhìn thẳng lên ngôi nhà có cửa gỗ sơn màu đỏ trên đỉnh đồi. Sự rực rỡ nổi bật, khác thường đó khiến nơi này... bớt nhàm chán đi đôi chút. Hôm đó tôi đi theo cô Sue vào lớp. Đám đông bên dưới lao nhao với cái nhìn tò mò hướng về phía thằng con trai châu Á cao lênh khênh và ánh mắt nhiều phần xác xược. Cô bảo tôi đến

ngồi gần một bạn học nữ cũng là người châu Á, đang chăm chú vào cuốn sách bìa màu xanh không có tiêu đề. Tôi ngồi phịch xuống ghế, hắt mặt hỏi.

“Này, tên gì?”

Tóc dài không bày tỏ bất kì thái độ nào. Tôi lặp lại.

“NÀY!”

Tóc dài vẫn im lặng. Tôi quyết định đứng lên gọi lớn.

“Thưa cô, bạn này có vấn đề về thính giác à?”

Đến lúc đấy thì cả lớp lại đổ dồn ánh mắt về phía tôi lần nữa. Cô Sue quay lưng lại.

“Peace, có chuyện gì thế?”

Tóc dài ngẩng đầu lên. (Hóa ra tên là Peace). Đôi mắt mênh mang như cả một giấc mơ về những điều xinh đẹp nhất.

“Không có gì đâu ạ. Chắc ai đó muốn gây sự chú ý mà không thành thôi.”

Cô Sue nhìn tôi rồi quay sang nhìn Peace. Hơi nghiêm mặt.

“Làm quen thế cũng đủ kịch tính rồi đấy. Hai đứa ngồi xuống đi!”

Tôi thích Peace. Nhận thức rõ ràng ngay từ lúc nhìn thẳng vào ánh mắt kiên định và sâu thẳm ấy. Cho đến nhiều ngày tháng sau này lại càng hiểu rõ. Tình cảm đôi khi chỉ bắt đầu bằng một tiểu tiết vô hình. Và rồi suốt cuộc đời, mỗi khi nghĩ về người ấy một cách vô tình hay cố ý, bạn cũng sẽ chỉ nhớ được một điều làm bạn rung động nhất. Xao xuyến lại không thể nguôi ngoai.

Tôi đi theo Peace mỗi giờ tan học. Lẽo đẽo và đích thực là “mặt dày mày dạn”. Peace rẽ trái thì tôi rẽ trái. Peace rẽ phải thì tôi rẽ phải. Peace dừng lại, tôi cũng dừng lại. Kiên trì và im lặng suốt đoạn đường qua ba ngã tư, một con dốc, bốn khu vườn và hai tiệm bánh mì cửa mở leng keng. Đợi em vào nhà mới quay lưng về. Một tuần dài liên tục, không ai nói với ai lời nào. Peace biết rõ tôi đi theo nhưng không bày tỏ bất kì thái độ gì.

Buổi chiều ngày thứ chín, trời đổ mưa lạnh buốt. Peace vẫn cặm cụi bước. Tôi bắt đầu cảm thấy bồn chồn, lo lắng nhưng không thể ngừng đi theo. Đã qua ba ngã tư, mưa càng lúc càng nặng nề trắng xóa nhưng không ai chịu dừng lại hay tìm một chỗ trú tạm nào đấy. Tôi đột ngột quyết định chạy vượt lên, nắm tay Peace và kéo em vào mái hiên ngay gần.

“Cậu có bị điên không hả?”

Peace bắt đầu khóc, người run lên từng đợt vì lạnh. Tôi sửa lại khăn choàng cổ đã ướt sũng một cách vụng về và có phần nào bất lực. Dịu dàng thổi hơi vào lòng bàn tay rồi nhẹ nhàng áp chúng lên mặt Peace. Nước mắt hòa với nước mưa tức tưởi.

“Sao thế? Bị đá à? Hay bị mắng? Khóc... nhiều thế!”

“Mẹ mình... mẹ mình... đòi dọn sang nhà khác...”

“Sang nhà khác xấu hơn?”

“Không... nhà có người đàn ông khác cơ mà...”

“Thế... đàn ông xấu à?”

“Không biết.” Peace quệt nước mắt. “Nhưng không thích. Không muốn. Không ưa. Không cần.”

Ở những thành phố nhỏ gần Địa Trung Hải, khi những cơn mưa đầu tiên của tháng Mười xuất hiện, người ta sẽ tự đánh dấu lên lịch của mình hai chữ Mùa Đông. Corniglia là “vùng đất thứ ba” thuộc Cinque Terre (có nghĩa là năm vùng đất), khác biệt bởi nằm cao nổi bật lên khỏi mặt biển. Trong thành phố, nhìn đâu cũng thấy dốc và dốc. Ở đây không có nhiều khách du lịch, nếu có người lạ xuất hiện, người trong phố đều sẽ nghĩ họ chắc lại là những kẻ ưa mạo hiểm, coi nhẹ sinh mạng, leo hết 400 bậc thang của Lardarina mà lên đây. Người đi khỏi Corniglia không nhiều, người chuyển đến Corniglia lại càng hiếm, thế nên chỉ trong một thời gian ngắn, hầu như ai cũng biết mặt bố con tôi. Công việc của bố có rất nhiều người kính nể vì chẳng mấy khi có một bác sĩ giỏi như ông lại chịu chọn một nơi có thể xem là heo hút như Corniglia để sống. Mỗi khi đi bộ về nhà, ngang qua phố trung tâm, tôi luôn nhận được nhiều lời chào từ nhiều hướng. Ví dụ như thế này.

“A, Julien, đi học về đấy hả cháu?”

“Julien, cho cô gửi lời chào bố với!”

“Anh Julien ơi, bố anh thật phi thường!”

“Bánh cô mới nướng đây, cầm về ăn cùng bố nhé!”

...

Họ nhớ tên tôi. Nhớ tên bố tôi. Bằng sự ân cần biết ơn niềm nở.

Trước đây, bố làm việc tại bệnh viện trung tâm của Rome. Bố là người Việt duy nhất ở khoa được tin tưởng và giao nhiều trọng trách. Nhà tôi rất rộng và được trang trí bằng nhiều vật dụng đắt tiền mà mẹ tỉ mỉ lựa chọn. Tôi đi học ở trường nam sinh đắt giá từ nhỏ. Quà Giáng sinh luôn khiến các bạn cùng lứa ghen tị. Năm tôi mười lăm tuổi, mẹ và bố ngồi trước mặt tôi trong căn phòng khách rộng lớn. Mẹ nhỏ nhẹ.

“Jul à, bố mẹ có chuyện muốn nói với con! Bố mẹ nghĩ con cũng đã đủ lớn để hiểu...”

Khi người lớn chia tay nhau, đó luôn là cách họ bắt đầu để thông báo cho những đứa trẻ một cách thật nhân văn. Ba ngày sau, có một người đàn ông lái chiếc xe giống như chiếc mà tôi thích nhất trong bộ sưu tập xe mô hình của mình, dừng ở cổng và đón mẹ đi. Ngày hôm đó tôi đã nghĩ. Sự nhân văn của người lớn đôi lúc thật đáng sợ. Bố ủ rũ trong một thời gian dài. Có lẽ cảm giác của ông cũng tương tự như lúc tôi bị cô bạn hồi tiểu học nghỉ chơi, quay sang nhận kẹo từ một thằng nhóc tóc vàng mắt xanh kiêu cô điển cũ rích. À không, chắc là giống như thế nhưng tăng cấp độ lên vài bậc

vì ông đã buồn bã lâu hơn tôi. Rồi dùng một cái, ông tuyên bố chúng tôi chuyển nhà. Hay là từ bỏ “thiên đường” mà tôi đang có thì đúng hơn. Để đến Corniglia. Nhưng tôi không trách bố. Từ bé đến lớn, cho dù có bất kì chuyện gì xảy ra, tốt cũng được mà xấu cũng được, tôi hài lòng cũng được mà không hài lòng cũng được, tôi chưa từng một lần có cảm giác hờn giận ông. Giữa hai chúng tôi có một sự kết nối không thể định nghĩa và không bao giờ cần phải diễn đạt thành lời. Chắc có lẽ người ta gọi nó là một sự may mắn, phải không nhỉ?

Giáng sinh không có tuyết

Bố đã sửa và sơn lại cái cổng ọp ẹp. Khu vườn cũng được dọn sạch sẽ và trồng vào đấy một vài cây ô liu, vài cây lê và cả một bụi hoa tôi không thể nhớ nổi tên. Vào bữa trưa sau lễ Tạ ơn, bố bắt đầu câu chuyện.

“Jul này, Giáng sinh này nhà mình có khách được không?”

“Ai thế ạ?”

“Một người bạn cũ của bố cùng con gái cô ấy.”

“Từ nơi khác đến ạ?”

“Không. Cô ấy cũng sống ở Corniglia.”

“Sao con chưa bao giờ nghe bố kể là bố có bạn... cũ ở đây?”

“Vì chưa phải lúc.”

Rồi bố đứng lên rót trà. “Ừ, vậy bây giờ là lúc.” Chúng tôi tự hiểu với nhau mà không cần thêm bất kì lời giải thích nào nữa.

Bố tỉ mẩn chăm chút từng chỗ cũ kĩ trong nhà. Tôi im lặng làm cùng. Cảm giác này, không khí này, sự hào hứng này. Đã từ lâu lắm rồi tôi mới lại nhìn thấy chúng xuất hiện trên khuôn mặt bố. Trong tủ lạnh chất đầy thịt gà, pa tê gan, cá chình, thịt cừu, mì ống, cà chua... Bố còn đặt cô Mina một cái bánh nougat nhân sô cô la lớn và cả bánh mì gừng loại sử dụng mật ong đắt tiền. Buổi sáng ngày 23, tôi phụ bố vác một cây thông lớn về nhà. Hai người đàn ông hì hụi cả buổi sáng để treo những quả cầu thủy tinh màu bạc và màu xanh dương lên cây. Khi ngôi sao phủ đầy kim tuyến trắng được đặt ngay ngắn trên đỉnh, tôi thực sự nhận ra: “À, hóa ra là Giáng sinh sắp đến thật rồi...”

Bố tôi là người đàn ông đáng kinh ngạc trong bếp. Trước đây, bữa tối đêm Giáng sinh thường do mẹ chuẩn bị bằng cách thuê đầu bếp chuyên nghiệp đến nấu tại nhà. Từ ngày mẹ đi, bữa ăn trở nên đơn giản hơn khi cô giúp việc gọi cửa hàng mang đến cho hai bố con. Tôi chưa bao giờ biết bố có thể làm il capitone^[1], l’agnello^[2] khéo léo và thuần thục đến thế. Bây giờ tối, mọi thứ gần như đã chuẩn bị xong xuôi. Ngôi nhà ử ê lúc chúng tôi mới chuyển đến giờ đây rực rỡ, lấp lánh đèn, hương quế vanilla từ nến thơm cuộn mình vào không khí, ở phòng khách, tiếng củi nổ lép bép trong lò sưởi.

[1] Một món ăn truyền thống làm từ cá chình của người Ý trong ngày Giáng sinh.

[2] Một món ăn truyền thống làm từ thịt cừu của người Ý trong ngày Giáng sinh.

“Kính koong!”

Bố bảo tôi cùng bố ra mở cửa. Chắc là cô ấy đến rồi. Đêm nay đài dự báo Corniglia có gió nhẹ, nhiệt độ tầm tám độ, không mưa, trời trong lành. Hiển nhiên, đài không bao giờ nhắc đến tuyết ở Corniglia.

Cánh cửa mở ra, tôi đứng lênh khênh sau lưng bố, áo sơ mi kẻ sọc và quần jean xanh đậm màu chững chạc. “Bạn cũ” của bố là một người phụ nữ Việt tóc nâu có nụ cười rất đẹp. Sự hiền lành ấm áp như một thứ ánh sáng vô hình bao quanh cô. Bố ôm cô thật nhẹ rồi quay sang giới thiệu.

“Đây là Jul, Jul, chào cô đi con!”

“Chào cô.”

“Chào Jul. Trông con cứng cõi hơn cô nhìn trong ảnh!”

Lúc cô cười, những nếp nhăn nhỏ ở đuôi mắt nheo lại. Nhìn thật lạ và cũng thật quen.

“Con bé đâu em?” - Bố hỏi.

Cô quay ra cửa, kéo tay một người đang đứng quay lưng ở bậc cầu thang đi vào nhà.

“Nhu Nhiên, chào chú đi con! Đây là Jul, hai đứa bằng tuổi nhau đấy!”

Và tôi nhìn thấy Peace xuất hiện ở thềm cửa nhà mình trong chiếc váy len màu trắng nhạt, đính những hạt ngọc trai be bé. Peace cột tóc cao, đôi mắt vẫn còn vầng vất nổi buồn mà bây giờ tôi đã hiểu rõ. Peace nhìn tôi. Tôi thấy mình hình như vừa rơi xuống một cái hố sâu hun hút. À không, thực ra đó chỉ là tôi đã ước ao như vậy, còn trên thực tế chẳng có cái hố nào cả. Tôi vẫn đứng ngay ngắn trên mặt đất, làm lủi đi theo mọi người, ngồi vào bàn ăn, đối diện với bố và cô, bên cạnh là Peace hay đúng hơn là cô gái trong tim mình với cái tên... NHƯ NHIÊN.

Valentine năm đó. Nhà tôi chính thức có bốn người.

Có những lời yêu không tìm được lối tự do.

Những buổi chiều mùa hè, tôi cùng Như Nhiên thường trốn lên đồi, nằm ở bãi cỏ bên cạnh ngôi nhà có cánh cửa màu đỏ mà tôi vẫn nhìn thấy từ cửa sổ bàn học trong lớp. Tháng Năm, thời tiết dịu dịu. Chạy dọc xung quanh hàng rào là những cây hoa tim vớ đã bắt đầu cựa mình đỏ rực. Có một lần Như Nhiên hỏi.

“Này Jul, cậu có biết tại sao nó lại tên là hoa tim vớ không?”

“Tại sao?”

“Xem này, hai cánh hoa này là tượng trưng cho một cặp thổ hồng, cuống hoa là đôi hài Á Đông mà hoàng tử tặng cho cô công chúa tim băng và nhụy hoa chính là lưỡi dao đã cắm vào tim chàng hoàng tử si tình vì đã không thể làm suy suyễn trái tim nàng.

“Thế là... chết à?”

“Ừ.”

“Thật không ra làm sao cả.”

“Tại sao?”

“Vì mình thì mình sẽ không như thế! Mình mà yêu ai, mình sẽ sống đến cùng để yêu người ấy! Chết chóc là một việc quá vô lí, trẻ con!”

“Thế cậu đã yêu ai bao giờ chưa?”

“Có.”

“Ai thế?”

“Cậu đừng hỏi.”

Ở Corniglia, mỗi ngày có một chuyến tàu đi qua. Chuyến tàu ấy được đặt tên là “Con tàu sữa” (milk train) nối năm thành phố của Cinque Terre với nhau. Ngày sinh nhật của mình, Như Nhiên nắm tay tôi và bảo: “Chúng ta bỏ trốn một lần đi!” Thế là đi. Như Nhiên ngồi ở trên tàu nhưng kiên quyết không chịu xuống bến nào. Đầu dựa vào vai tôi, bình thản. Phía bên ngoài cửa sổ, những cánh đồng nho xanh mướt từ từ bỏ lại phía sau. Như Nhiên đưa tay đến gần sát kính cửa sổ. Một tia nắng nhảy vào lòng bàn tay, em vội vàng nắm tay lại.

“Xòe tay ra nào!”

Tôi đưa tay mình cho Như Nhiên. Em úp tay lên tay tôi rồi siết chặt.

“Tặng cho cậu thứ tớ yêu mến nhất!”

Ngày cuối cùng của năm học, chúng tôi đi bộ về nhà. Lúc xuống dốc, ánh tà dương đuổi theo phía sau lưng. Đôi khi bạn sẽ thấy mình rơi vào trạng thái mất ngôn ngữ. Có thể vì mọi câu chuyện đã được kể. Có thể vì bạn và đối phương đã quá hiểu nhau. Nhưng cũng có thể vì bạn sợ bất kể một từ nào cũng đủ khả năng làm đau nhau mãi mãi.

Buổi tối, tôi ngồi nói chuyện với bố ở trước hiên nhà. Bầu trời Địa Trung Hải bạt ngạt sao.

“Con chắc là biết mình muốn gì chứ? Ở Mỹ người ta không sống như người Ý đâu.”

Tôi trầm ngâm nhìn bố. Đây là lần đầu tiên tôi và ông đối thoại như thế này. Bất chấp khoảng cách lí trí của những người đàn ông, tôi vẫn luôn cảm nhận được sự quan tâm từ bố ngay cả khi ông say khướt mở cửa phòng tôi hỏi chúng tôi còn ở Rome sau khi mẹ đi khỏi. Ông hỏi: “Ăn tối chưa?” Tôi trả lời: “Rồi ạ.” Sau đó ông đóng cửa phòng. Sự trống trải rơi lại. Nhưng tôi thấy mình không cô độc. Vì ngay cả khi trái tim vụn vỡ nhất, ông cũng chưa từng bỏ rơi tôi.

“Con nghĩ mình nên đi. Nó sẽ tốt cho nhiều chuyện.”

“Bố hiểu.”

Tháng Tám, cả nhà tiễn tôi ở sân bay. Tôi đưa cho Như Nhiên một cái hộp nhạc nhỏ có khắc hoa văn màu xám nhạt. Và dặn: “Sau này, lúc buồn nhất, hãy mở nó ra!” Rồi đi. Thật lâu cũng không về. Corniglia ở lại. Giữ nguyên mình với những con dốc, những con phố nhỏ gió lùa suốt con đường lát gạch gập ghềnh, với những buổi chiều “không đối thoại” bên cốc espresso đượm khói. Thỉnh thoảng có ai đó ngửa mặt lên trời thốt lên “Il dolce far niente!”^[3]

[3] Sự ngọt ngào của yên lặng.

Những người yêu nhau cũng cảm

Năm 2012. Bố gọi điện thông báo Như Nhiên cưới, tôi nên về. Ngồi trên “chuyến tàu sữa” hướng về phía Corniglia, tự nhiên muốn nở một nụ cười vì có cảm giác mình lại là Jul-mười-bảy-tuổi, vòng tay rộng lớn có thể ôm chầm cả bầu trời và người con gái mình yêu ngay từ lần đầu tiên được nhìn thẳng vào mắt. Bước xuống sân ga, tôi đi bộ đến trường học. Rồi từ đó băng qua ba ngã tư, một con dốc, bốn khu vườn và hai tiệm bánh mì cửa mở leng keng. Nhìn thấy một cô gái tóc dài, váy hoa đi bộ phía trước, muốn cất tiếng gọi nhưng bỗng thấy mình quá ngớ ngẩn. Lúc quay về, đi qua phố trung tâm, vẫn có người nhận ra, vui mừng niềm nở: “Ôi Julien đã về đây à?” Họ. Những người chưa từng sợ thời gian xóa đi tình cảm và kí ức trong mình. Nên không rời bỏ Corniglia.

Như Nhiên là cô dâu xinh đẹp nhất... với tôi. Chiếc váy thời còn trẻ của mẹ, sửa lại một chút đã bị sờn nơi gấu, đúng như được dành cho em. Tôi về lúc Như Nhiên đang thử váy. Em nhìn thấy tôi, nở một nụ cười thật nhẹ. Tôi đứng yên ở ngưỡng cửa nhìn Như Nhiên, rồi từ từ mở rộng vòng tay,

ngiêng nghiêng đầu. Như Nhiên chạy ủa đến, dụi đầu vào ngực tôi thở khẽ.

“Jul là đồ xấu!”

Tôi vỗ nhẹ lên lưng em. Mười năm đặt từng vết chân nhỏ lên tim mỗi chúng tôi. Nhưng ngay khoảnh khắc Như Nhiên chạy ủa đến, gọi tên tôi, Jul-mười-bảy-tuổi lại như đã quay về, đứng đây trong ngôi nhà thân thuộc. Cô tiến đến gần, ôm lấy cả hai chúng tôi. Bố từ cầu thang đi xuống, triu mến mỉm cười. Tóc ông đã bạc đi nhiều lắm. Hóa ra phải đi thật xa, thật lâu, đến ngày trở về, tôi mới cảm nhận được yêu mến thực sự từ một gia đình bốn người.

Buổi tối trước ngày Như Nhiên làm lễ cưới, chúng tôi đi dạo trong phố trung tâm. Đi loanh quanh thế nào lại dừng ở trước ngôi nhà có cánh cửa đỏ trên đồi. Như Nhiên lấy từ trong túi áo chiếc hộp nhạc nhỏ tôi tặng ngày ở sân bay.

“Cậu đã bao giờ mở nó ra chưa?”

“Chưa!”

“Thật may quá!”

“Tại sao?”

“Mình đã dặn là khi nào buồn nhất mới mở ra mà. Mình vẫn luôn hi vọng cậu đừng bao giờ phải buồn... nhất hết cả.”

“Cảm ơn Jul!”

Như Nhiên đặt chiếc hộp trở lại trong tay tôi. Một cơn gió thoảng qua.

Buổi sáng ở nhà thờ, bố dắt tay Như Nhiên vào lễ đường. Hạnh phúc rạng rỡ lấp lánh trên khuôn mặt em. Ở bên cạnh, cô khẽ khàng chùi nước mắt. Tôi siết nhẹ vai cô. Trong tay vẫn nắm chặt hộp nhạc...

Hôm đấy, bên ngoài, mưa trắng trời, cơn mưa đầu tiên của tháng Mười. Những người yêu nhau ở Corniglia khi chia xa, nếu có điều gì nuối tiếc, họ sẽ chỉ tiếc một điều duy nhất. Sự bình yên khi được nhìn vào mắt người mà mình thương mến... Giống như một buổi chiều đẹp, bạn có thể ngẩng mặt lên trời và thốt lên “Il dolce far niente!”...

Tháng Tám năm 2003. Sân bay Ciampino.

Như Nhiên áp mặt vào cửa kính. Nước mắt làm nhòe cả lớp gương trước mặt. Cô nhìn những chiếc máy bay từ từ lăn bánh rồi rời khỏi nước Ý. Bàn tay giữ chặt hộp nhạc sát tim mình. Lúc cúi xuống, một giọt nước mắt vỡ tung trên lớp hoa văn màu xám. Như Nhiên từ từ mở hộp. Bản Fur Elise chậm rãi từng nốt như tiếng người gõ vào cốc thủy tinh. Bên trong có một mảnh giấy gấp tư cẩn thận.

Jul viết.

“Như Nhiên à, nếu có một ngày mùa đông rụng xuống. Cậu hãy đợi mình ở trước ngôi nhà có cánh cửa bằng gỗ thông màu đỏ. Lúc ấy chúng ta sẽ không còn phải khóc nữa. Vì mùa đông đã đóng băng nỗi buồn rồi.

Và mình sẽ nắm tay cậu. Lần đầu tiên. Như những người yêu nhau dừng cảm...”

Giật mình giữa mùa xuân

Ngày 23 tháng 4 năm 2004. Năm đó cô vừa tròn hai mươi tuổi. Trong lúc đang ngồi cặm cụi ghi chép ở giảng đường thì cảnh sát đến. Họ bảo T đã cắt cổ tay tự vẫn. Ngoài di thư ghi là gửi cho cô. Thời điểm ấy, châu Âu bắt đầu vào xuân, hoa anh đào rộn ràng nở đầy các lối đi bộ ở thành phố. Cô chưa từng khóc một lần nào, chưa từng muốn kể lại hay nhắc về T với bất kì ai. Bởi vì, suốt mười năm qua, cô luôn tin rằng lựa chọn cái chết là sự lựa chọn ích kỉ nhất của một con người...

Cô gọi cô ấy là T, lúc đọc theo tiếng Anh sẽ đồng âm với từ “tea”, có nghĩa là trà, do mối quan hệ của hai người có nhiều kỉ niệm xinh đẹp liên quan đến thứ nước ấm ấm và thơm dịu dàng ấy. Lúc quen T, cô chỉ vừa mười tám, chân ướt chân ráo đặt chân đến nước Pháp với vền vện 1.000 euro trong tay. Đóng học phí và các thẻ loại bắt buộc xong thì còn gần 200 trong túi. Vậy là chẳng còn cách nào, bắt buộc len lỏi đi xin việc ở khắp nơi. Không phải ai cũng có may mắn được nhận làm ở các văn phòng tư vấn du học hay quảng cáo như McDonald’s, KFC, những công việc mang lại thu nhập 8 e/h, mà đa phần tập trung tranh đấu lấy một chỗ ở các nhà hàng châu Á nằm san sát trên phố Tàu. Ở Paris, thỉnh thoảng bạn vẫn tìm được một nhà hàng châu Á trả lương tử tế, còn ở các thành phố nhỏ, 20

euro làm việc từ năm giờ chiều đến một giờ đêm, bạn còn phải nài nỉ để có. Như cô chẳng hạn. Cô cần tiền. Nên sẵn sàng đứng kì kèo suốt ba mươi phút với chủ người Hoa biết nói tiếng Việt cho đến khi chủ gật đầu với cái bĩu môi khinh miệt. Mười tám tuổi. Cô đã nung nấu trong đầu. Dù có thế nào, cũng nhất định phải sống và không thể thua.

Nhưng T thì không vậy. T là người Việt sinh ra ở Pháp. Luôn có một cái nhìn triu mến với mọi điều, cho dù là bé nhỏ nhất. Cô gặp T vào ngày 23 tháng 4 năm 2003, ở một tiệm hoa có bán trà và bánh ngọt trên gác xép. Không khí thật thanh an và khiết lạnh. Hôm ấy, lần đầu tiên trong đời, cô nhìn thấy hoa camellia (hoa trà) ở ngoài đời thực, muốn mua một bông cho mình nhưng tiếc tiền nên cứ chần chừ mãi trước cửa. T làm việc ở đó, đã quan sát cô hồi lâu rồi bất ngờ tiến đến nói. *“Những bông hoa này, chỉ nên ngắm nhìn thôi, chúng không còn đẹp nữa khi mua về.”* Ngay vào khoảnh khắc đầu tiên kia, cô đã hiểu, cho dù cuộc đời sẽ đi qua những vùng đất nào, gặp gỡ, yêu thương rồi sai lầm với những người nào, cũng chưa chắc tìm được một người có thể đồng cảm trân trọng mình từ những vụn vặt ý nhị như thế. Sau này, họ gặp gỡ nhau thường xuyên hơn, sự thân thiết giống như một điều hiển nhiên lớn dần theo mỗi phút. T không có nhiều tiền. Còn cô là một sinh viên nghèo không gì chối cãi, phải làm việc tất cả các buổi tối cho đến một giờ đêm nếu muốn có đủ tiền sinh sống. Nhưng cô bớt hoảng sợ hơn, bớt bất an và đơn độc hơn vì có một người bạn bên mình.

T không có bố. Giống cô. Gia đình không còn lại nhiều người nhưng chẳng ai có thể nói với ai câu nào. T ra ngoài sống riêng từ khi mười sáu và thường xuyên khóc một mình. Có lần cô hỏi. “Tại sao người ta khóc mãi mà chẳng thấy mệt nhỉ?” T mỉm cười. “Vì có những điều khác còn nặng nề hơn cả nước mắt.” Cô không để tâm. Cô muốn làm việc thật nhiều, học hành cật lực để thoát ra khỏi những tháng ngày chật vật. Mười tám tuổi, cô không khóc vì mình đơn độc. Cô khóc vì mình không nghĩ ra cách nào khác để lại có thể sống những ngày tháng thanh thoi như người này, người khác. Có đôi lần, cô giận mẹ. Vì đã sắt thép với đứa con gái duy nhất như thế.

Nhưng càng lớn mới càng hiểu, để rèn giũa ý chí của một con người luôn cần có một ai đó nhẫn tâm và lạnh lùng với họ. Nhưng mà, hình như cô cũng đã quá thờ ơ với T. Lần này, không thể khiến T đứng dậy mà trái lại, rời bỏ cô mãi mãi.

Đột nhiên, cô không muốn kể tiếp câu chuyện nữa. Vì những ngày này, cô thường xuyên nghĩ về T, đến nỗi, sau ngần ấy năm mới đủ can đảm đọc di thư mà T để lại cho mình. Nó không giống một bức thư tuyệt mệnh. T kể chuyện hồi xưa họ đã gặp gỡ nhau ra sao, nói với nhau những lời thế nào. Trong thư, T vẽ những cái icon hình gấu cười nhăn nhó thật đáng yêu. T bảo rất thích nhìn cô cười. T biết cô thực ra rất chơi vơi và cô độc, chỉ có thể hiện mình mạnh mẽ mà thôi. T lúc nào cũng muốn cuộc sống giữa hai người trôi qua bình yên và lặng lẽ. Cô từ chối tình cảm của T cũng được, nhưng đừng ruồng rẫy, lúc nhọc tâm hãy cứ tìm T mà nằm gối đầu lên chân cho nước mắt chảy ngang. Nhưng khi ấy, cô là đứa trẻ con hèn nhát, vì sự bối rối và hoang mang của cá nhân mình mà sẵn sàng trốn chạy, rời khỏi T. Một con người nếu không có tình cảm này thì rồi từ từ cũng sẽ đón nhận được tình cảm khác. Một mối thương đau dù u uẩn cũng có cách mà dần dần phai nhạt theo thời gian. Đây là người ta nghĩ thế. Người ta quy định thế. Người ta hi vọng thế. Còn T thì không...

Mà bây giờ cô cũng không. Vì nếu người ta buộc phải sống tốt, sống trách nhiệm và tuân thủ mọi luân thường đạo lý, thì người ta cũng nên được có quyền chọn cách kết thúc cho mình khi trái tim kiệt sức.

Cô viết. Em chưa từng đi tìm anh. Ngay cả trong những giấc mơ trước đây cũng chưa từng. Bản thân là một trái tim thất bại. Không thể nắm giữ tình cảm của bất cứ người đàn ông nào. Nhưng gặp anh rồi. Cứ liều mạng thêm một lần mà hi vọng được yêu anh. Thế nên, đừng ruồng bỏ em! Đừng rời xa em! Vì bây giờ. Lúc này. Dẫu có thế nào. Em cũng sẽ đi tìm anh.

Không phải vì em sợ đơn độc. Không phải vì em không có anh em sẽ không sống được. Mà vì những khoảnh khắc đã từng nhìn thấy anh trong thế giới của mình khiến em tin rằng. Đôi khi không được thương, được quan tâm một người còn tệ hơn cả cái chết, tệ hơn cả việc phải khóc hàng đêm dài dang dằng.

Sự cố chấp đó. Nghe thật phi lí. Nhưng tình yêu. Vốn dĩ nó là điều phi lí ngu muội rồi. Người ta ai cũng sẽ hết yêu. Đó là người ta tưởng vậy. Vì đến một thời điểm cần thiết, bạn nhất định sẽ lại phi lí ngu muội nhiều lần với cùng một người mà thôi. Nếu yêu.

Cô viết xong rồi. Gấp mảnh giấy làm tư, cho vào một cái phong bao nhỏ. Bên ngoài ghi nắn nót. Gửi M. Rồi khẽ khàng để nó xuống cạnh đầu giường mình. Hôm qua nghe bác sĩ bảo trong đầu cô có một thứ gì đó. Nghe đến đó thôi là cô bỏ chạy. Bây giờ mới là tháng Tư, mùa xuân chỉ vừa đặt chân qua cửa. Người ta nhất định ko nên biết những chuyện đáng sợ đến như vậy khi thời tiết đang đẹp thế này. Cô đi tìm M. Nhìn thấy anh đang ngồi đánh máy. Nắng xiên xiên qua khe cửa. Nước mắt chỉ chực rơi xuống. Vì sợ. Cuộc đời vốn dĩ ko hoàn mỹ và trải đầy thảm hoa. Nhưng vào lúc này đây, cô không hề muốn mất nó một chút nào. Cô bảo M hãy ôm cô đi. Anh lắc đầu. Rồi quay lưng đi thẳng. Đó không phải là một giấc mơ. Đó là hiện thực. Lúc nhỏ mẹ cô thường bảo. Đừng bao giờ cố định nghĩa sự ràng buộc. Một người ở cạnh một người thực ra đều do tự nguyện. Nếu không, mọi cố gắng cũng đều vô nghĩa. Chỉ còn mình ở lại với một vết nứt trong lòng. Mà nỗi đau nào cũng dễ khiến người ta trở nên hằn học và giận dữ. Phẫn xạ bình thường và nhân bản nhất là trách hận cái người đã phủ nhận sự tồn tại của mình. Như thể ngày hôm trước và hôm trước nữa chỉ là một khoảnh khắc nhắm mắt sai lầm. Nhưng rồi vĩnh viễn sẽ không bao giờ có hồi đáp. Cô thấy thật buồn cười. Vì ai cũng cặm cụi yêu đương, dốc hết cả tâm tư sức lực, chưa một lần vụ lợi gì cho bản thân. Xong rồi vào khoảnh khắc

cuối, khi đối phương đã nguội lạnh thì mới quyết định vì mình mà ích kỉ. Những câu tự vấn đại loại kiểu: “Tại sao anh lại nhẫn tâm như vậy khi tôi luôn luôn chân thành?”, “Tại sao lại có loại người bạc bẽo như anh?”, “Tôi đã vì anh thế này thế kia mà sao anh hắt đi ráo hoảnh?”... xuất hiện đồng loạt. Phải hỏi như vậy, phải cố chấp như vậy, phải trút mọi sự uất ức như vậy lên đối phương để mong bản thân được thanh thản. Cơ mà rốt cuộc có được đâu. Đến cả chuyện cố ích kỉ một lần cũng lại chỉ tự tổn thương mình thêm cú chót.

Đây là khi tỉnh ngộ rồi cô mới nghĩ được sáng suốt. Còn lúc M bỏ đi. Cô cũng như bất kì đứa con gái nhẹ dạ nào trên địa cầu này. Nghĩ rằng M là một thằng tồi không hơn. Cô giấu mình trong nhà, dằn vặt hiện tại bằng đủ loại câu hỏi và trả lời. Từng khắc trôi qua chỉ càng thấy thêm ghét chính mình. Thái độ lạnh lùng của M như nhát dao cứa sâu vào nỗi hoang hoải vì bị bỏ rơi của cô, nhất là khi vào lúc này, lúc mà cô nghĩ người cô cần nhất lại chính là anh. Hóa ra cần một người nào đó khi hoảng sợ hay lạc lối cũng giống như phát hiện ra mình đang mắc phải một cơn nghiện. Vì bấy lâu luôn được “cung cấp” đầy đủ nên không hề nhận ra. Cho đến khi nguồn cung dừng lại mới thực sự thấm thía. Mới giật mình hẫng hụt. Là vì trông chờ nhiều quá nên khi không còn nữa, sự bất an lại càng tăng lên gấp vạn. Cô giận M lắm. Quên mất cả chuyện bác sĩ đã nói gì. Quên mất rằng sinh mệnh của mình phải luôn luôn là quan trọng nhất. Quên rằng T đã từng bảo cho dù có chuyện gì cũng phải giữ gìn bản thân mình được khỏe mạnh.

Có một ngày mùa đông, bên ngoài trời phủ tuyết trắng xóa mặc dù đã cuối tháng Hai. Hôm ấy là sinh nhật cô. T nhắn tin bảo: “Đi làm về muộn cũng được, hãy ghé qua nhà!” Hơn hai giờ sáng cô mới đi bộ về đến nhà T vì xe buýt không chạy nữa. Trên phố ẩm ướt phủ một màu vàng buồn bã. Một con mèo hoang co ro trên nóc thùng rác, đôi mắt sáng quắc nhìn chằm chằm về phía cô. Đột nhiên cô nghĩ về con mèo buổi tối hôm ấy. Vì nó cô quạnh, đôi chút bất hạnh nữa cũng nên nếu là số kiếp của một con mèo nhưng nó không buồn bã mà trái lại, vô cùng ngạo nghễ, bất cần. Nó làm cô

nhớ đến khí chất ngoan cường mà cô đã luôn có trong suốt quãng thời gian dài tuổi trẻ. Không than vãn, không khóc, không bi lụy. Nước mắt có rơi cũng khô nhanh để còn bận tâm làm nhiều việc khác. Cô mở cửa bước vào nhà. T đang ngồi ở cái bàn nhỏ giữa phòng, vẻ mặt rạng rỡ. T hỏi có lạnh không rồi chạy ủa đến ôm chặt lấy cô. “Bonne anniversaire, ma chouquette!”^[1]. T phúi tuyết bám trên tóc, trên áo, ấn cô ngồi xuống ghế. Vài phút sau mang ra một cái bánh táo cỡ nhỏ và một cốc trà. Là trà táo tàu và long nhãn. Bánh vẫn còn âm ấm mùi quế. Cô chăm chú nhìn T đang vụng về thấp nển, nụ cười vẫn còn lấp lánh sáng ngời. Khoảnh khắc ấy thật kì lạ. Cô thấy mình buồn quá đỗi. Niềm hạnh phúc đang chảy lên trong mắt T khiến cô ái ngại và lúng túng. Cô đẩy nhẹ T ra, khoác lại áo. “Mình về đây. Mệt rồi. Hôm khác gặp nhé! Cảm ơn.” Trên suốt đoạn đường dài lạnh buốt, cô đã khóc. Cô hoàn toàn không có ai. Chỉ mỗi mình T. Thế mà lại chẳng biết làm thế nào để yêu thương người đó cho trọn vẹn. Không phải vấn đề nào cũng có chung đáp án là “sự cố gắng”. Có những mối quan hệ vốn dĩ ngay từ lúc bắt đầu đã biết kết cục. Nhưng cả đôi bên đều không nỡ vì ai cũng nuôi dưỡng những hi vọng tốt đẹp. Chỉ có điều chúng không giống nhau vì hoàn cảnh và trái tim vẫn là của hai cá thể hoàn toàn riêng biệt. Mà càng nhiều mong đợi thì lại càng đẩy nhau ra xa khi nỗi thất vọng dần len lỏi vào. Cô thường nghĩ một ngày nào đó T sẽ mang tình cảm đang dành cho cô mà trao cho một người nào đó thích hợp hơn. Họ có thể không còn những buổi chiều mùa hè ngồi dọc triền sông yên lặng đọc sách, thỉnh thoảng đến một đoạn hay thì cùng thích thú kể cho nhau nghe. Cũng có thể T không làm bánh cho cô nữa hay lặng lẽ đến căn phòng áp mái nhỏ của cô đặt một khóm cúc trắng bé tí xiu trên bàn học, gấp lại chăn rồi bình thản ra về. Nhưng mà T sẽ lại được vui vẻ trọn vẹn, hạnh phúc trọn vẹn. Lúc đối diện với cô, có thể nhẹ nhàng mỉm cười thật như nhiên như nhìn vào một phần kí ức đã trôi qua dịu dàng. Sự thân thuộc giữa những người có duyên với nhau bằng tình cảm sẽ mãi mãi gián dị cho dù thay đổi là một phần không thể tránh khỏi trong cuộc đời này. Tuy nhiên, đến lúc T chết, cô mới bàng hoàng nhận ra. Họ đã ở bên cạnh nhau trong một quãng thời gian đủ sâu sắc, chia sẻ với nhau nhiều xúc cảm mà không cần phải dùng quá nhiều ngôn ngữ. Nhưng mong ước của T chỉ duy nhất có một chữ. Là “Cô”. Cái

gánh nặng đó, cô vốn không hề biết rõ, cô vốn chưa từng hình dung, chưa từng huyền hoặc. Để rồi khi mọi thứ sáng tỏ, lần đầu tiên cô cảm thấy tình yêu giữa người này và người kia có thể trở nên quá nặng nề và ngạt thở.

[1] Chúc mừng sinh nhật bạn, cái bánh su nhỏ của mình.

Là như vậy. Cô tưởng mình đã hiểu. Mà vẫn không hiểu. Vì lúc yêu M đã vô tình mặc định M là tất cả những gì mình có. Cô không chấp nhận sự thật là mình yếu đuối. Ở tuổi hai mươi bảy, công việc, trải nghiệm, quan hệ, tài sản... cô đã chăm chỉ xây dựng tất cả như lời hứa với bản thân từ năm mười tám tuổi. Cô bắt đầu cho phép mình được khóc, được mưu cầu những điều hết sức phụ nữ và thật lòng với người đàn ông nào đó. Rồi M xuất hiện. M ngọt ngào. M có giọng nói ấm. Ánh mắt M nhìn cô khiến trái tim cô bồi hồi. Bàn tay M nắm lấy tay cô khiến cô thấy mình được an toàn. Cơ mà nếu M buông ra, hoặc không ở bên cạnh nữa, cô sẽ sợ hãi và hoang mang vô cùng. Anh đang làm gì, với ai, có nghĩ đến cô không. Hôm nay anh mặc áo màu gì, có cười không, hút bao nhiêu thuốc, nghe nhạc gì, ăn gì lúc trưa, tại sao không nhắn tin cho cô buổi sáng. Mỗi một ngày trôi qua, sự hiện diện của M càng trở thành một phần bất di bất dịch trong cuộc sống của cô. Cô hạnh phúc nhưng cô bất an. Cô có những ngày rộn rã nhưng càng lúc càng tự vấn quá nhiều. Và khi không nhận được câu trả lời cho mọi lo lắng (có thật hoặc không) của mình, cô vỡ òa.

“Nếu không có mình nữa, bạn có buồn không chouquette?”

“Bạn đừng hỏi những câu vớ vẩn như thế!”

“Mình đang sợ hãi lắm!”

“Tại sao?”

“Mình có linh cảm rằng bạn ấy sắp thuộc về người khác rồi!”

“Mình chẳng thuộc về ai cả. Bạn hãy thôi đi!”

Hôm ấy, cô thấy T khóc. Rất lâu, một mình bên cửa sổ. Hoa anh đào lại bắt đầu hé hé phía bên ngoài bầu trời đang tỏa nắng dịu dịu. Cô thấy phiền quá, cái bầu không khí u ám này. Tại sao không thể yên ổn bình thường ở cạnh nhau đi qua những ngày khó nhọc? Tuổi trẻ đã không suôn sẻ rồi, đã đau đầu lắm rồi, sao lại còn tìm cách bi lụy nó thêm nữa? Cô xốc ba lô lên vai, mở cửa ra khỏi nhà, bỏ lại phía sau một khoảng u uất nghẹn ngào.

Một tuần sau T đã ở phía bên kia thế giới. Cô oán giận T vô cùng. Cấn chặt môi mình đến khi ứa máu, nước mắt nhòe hết cả quãng đường trước mặt. Cảnh sát hỏi gì cô cũng không thể nghe rõ, đều trả lời: “Không biết”. Tang lễ của T thừa thớt người. Cô lầm lũi đứng từ xa nhìn lại. Trời mưa mưa. Giữa mùa xuân. Lòng hun hút những mất mát vô hình. T đã chọn một kết cục cho mình. Cái ngày T nói với cô rằng T sợ hãi, hôm trước mẹ T nhảy từ tầng hai mươi bảy xuống. Cô không biết gì. Hoặc giả đã quá thờ ơ để biết. Cô bận rộn vun đắp cho tuổi trẻ của mình, cho thanh xuân của mình. Cô cần gì phải quan tâm xem hôm nay ai đã khóc vì ai, ai đã nhảy từ nơi nào xuống đất, ai không còn niềm tin hay hi vọng nữa. Cô đã luôn nghĩ cuộc đời đâu chỉ toàn những chuyện tồi tệ, có u ám hay không cũng đều là

do con người nhìn nhận hết cả. Cô ghét T. Ghét lựa chọn của T. Ghét cách hành xử của T. Ích kỉ và nông cạn. Bồng bột và độc ác.

Nhưng nhiều năm đã qua, cô vẫn luôn nhớ đến T. Nước mắt vẫn hoang hoải rơi vào mỗi ngày 23 tháng 4, giữa mùa xuân ở bất kì thành phố nào trên thế giới. Thỉnh thoảng cô vẫn mong, có ai đó nắm tay mình mà bảo: “Đi từ từ thôi, Yên à!” Lốp vỏ bọc phía xung quanh mình, cô trang hoàng cho nó thật lộng lẫy, nhưng khi M bước lại gần, không cần vũ khí nào, anh cũng đã chạm được đến tận bên trong và cô bất an đến run rẩy. M nhìn cô thở dài. “Em làm anh sợ quá!” Lời nói ấy nghe thật buồn. Như thể giữa cô và M là những khoảng trống không bao giờ có thể lấp đầy. Cô dần dần đã hiểu được cho T những phút giây của mùa xuân năm ấy, khi đối diện với người mình yêu thương hơn hết thấy nhưng lại hoàn toàn bất lực. Rất mong mỗi đôi phương hiểu, rất hi vọng đôi phương cảm nhận được nhưng suy nghĩ ấy thực ra quá vô lí. Vì rốt cuộc, một người khác vẫn chỉ là một-người-khác mà thôi!

Và M dứt khoát bỏ đi, dứt khoát buông tay cô vào lúc cô còn chưa kịp nói rằng: “Anh ơi, em không còn ở bên cạnh anh được lâu nữa!” Rõ ràng nó không phải là một kết cục tươi sáng, có hậu chút nào. Cô mặc chiếc váy xinh nhất, chải tóc thành từng lọn nhỏ buông dài sau lưng. Cô đi gặp M. Cô thản nhiên cười, thản nhiên nói chuyện như giữa họ chưa từng có khoảng cách nào. M vẫn điềm nhiên im lặng. Vết nứt trong lòng cô toác ra từng chút, từng chút một. Bất giác cô hét lên.

“Em chết rồi anh có còn nhận tâm được thế này không?”

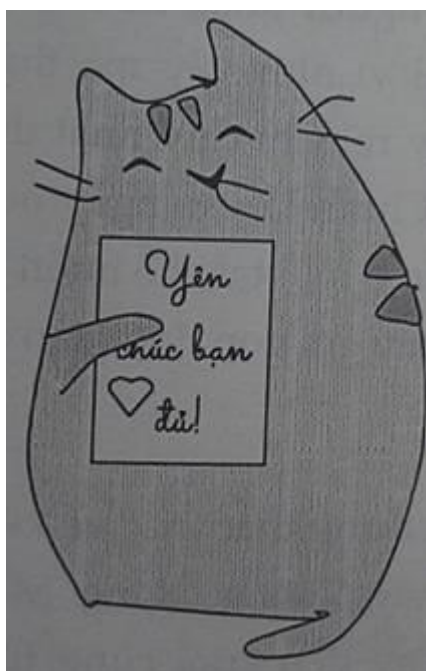
Cô thật đại dột. Vì quên mất rằng với đàn ông, chỉ có thể mong chờ người ta chìa tay ra với mình, lau khô nước mắt cho mình lúc người ta còn tỉnh cảm. Chứ một khi đã hanh hao rồi, nước mắt có lấp đầy địa cầu cũng không tài nào lung lay được lòng dạ sắt đá ấy. Trong chiếc hộp nhỏ mà T để lại có một tấm bưu thiếp bằng giấy cũ. T viết.

“Bạn luôn là cái bánh su ngọt ngào nhất với mình ngay cả khi bạn thích làm một cái bánh cháy đắng ngắt. Nhiều lúc bạn thật xấu tính nhưng mình chưa bao giờ giận bạn cả. Bạn chắc chắn không thể nào hiểu hết được mình và cũng không thể đoán mò mà an ủi mình được. Thế nên sau này, cho dù quyết định của mình là gì, mình chỉ mong bạn có thể hứa với mình một điều duy nhất mà thôi. Bạn đừng giận mình nhé, chouquette!”

Chẳng hiểu tại sao con người ta cứ phải lớn lên, rồi những câu hỏi của bản thân cũng từ đó mà trở nên pha tạp đủ mùi hỉ nộ ái ố. Nếu mà hỏi “Chúng ta lâu rồi chưa nắm tay nhau nhỉ”, sao không đủ tự tin nhìn vào mắt đối phương để bảo: “Hãy nắm tay em đi!”? Giống như cô, cứ muốn M phải chủ động ôm lấy mình mà chưa một lần vứt bỏ sự kiêu ngạo để thẳng thắn: “Em đau, em sợ, em không có ai và em cần anh lắm!” Vì mãi cứ e ngại những điều mình nói ra sẽ bị từ chối mà quên mất rằng đôi khi bộc bạch là để bản thân được thanh thản chứ không phải duy nhất chuyện mưu cầu được đáp trả. Người ta mệt rồi. Là tại mình cũng được. Là tại người ta cũng được. Hay tại ông trời cũng thế. Mọi thứ đều chỉ mang trong mình một điểm dừng nhất định, bất kể ai muốn gì đi nữa. Khi câu chuyện của bạn được kể xong, luôn có người đứng lên bỏ đi, có người dừng lại đôi chút nhìn bạn, hoặc người khác nữa sẽ ôm bạn. Nhưng chẳng phải vì như vậy mà thay đổi được mọi việc đã xảy ra. Chỉ duy nhất thứ mà bạn có thể lựa chọn. Chính là vào ngày mai, mình sẽ đứng lên hay vẫn ở mãi tại chỗ buồn bã này? Rốt cuộc, đời sống này gói gọn đơn giản vậy thôi!

Bạn đừng thắc mắc về kết thúc. Rằng cô có chết đi hay ko. Rằng M có quay lại hay ko. Hay đến cuối cùng tình yêu ở đâu khi nỗi buồn thì dài vương đến vậy. Giữa mùa xuân, mọi thứ đều đẹp. Kể cả giọt nước mắt trong veo của ai đó vào ngày cuối cùng nhìn thấy ánh nắng vàng len qua tấm rèm thêu hoa nhỏ li ti. Cô lôi chiếc phong bao nhỏ ở dưới gối ra, nhẹ nhàng miết dọc những cạnh hơi quăn góc. Vào lúc này, đột nhiên cô không còn cảm thấy bản thân mình đơn độc nữa. Ngày mai, khi mở mắt ra, nhất định sẽ là những ngày đầu tiên tươi đẹp của một tuổi thanh xuân hoàn toàn mới...

“Vì tình yêu vốn chẳng phải là do một người quá ưu tú mà bị lụy hay dốc lòng. Là lỡ nhắm mắt rồi nên mãi mãi e ngại không dám mở mắt ra mà thôi...”

Để download thêm các ebook truyện ngôn tình khác, hãy truy cập:
<http://www.luv-ebook.com>